

மகாமகோபத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர்
கடவுள் அணை.

1305

23.

பேரறிவானந்தப்பேரோர்யாகிய

ஸ்ரீ ஞானந்த விளக்க

இஃது

தொண்டமண்டலந்துருவவேளாளமரபிவதித்த

செங்கற்பட்டு

நாராயணசாமி முதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

NANANANTHA VILAKKĀM

(WISDOM OF BLISS.)

(*Exposition of the Highest Consciousness
and the Highest Bliss.*)

PUBLISHED BY

C. NARAINASAWMY MUDALIAR,

Chingleput.

Madras:

PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,

32, Mount Road.

1911,

(All right reserved.)

PREFACE.

I have already published in the Tamil Language in poetry and in prose, the works, called "EKKALAKKAN" and "OONMAIPPORULVILAKKAM" which treat of matters relating to Védanta, Sithantha, Sithergnana. Advaita and Advaita Sūtha Védanta, I now venture to present before the Tamil knowing public this work called "GNANANANTHA VILAKKAM" which deals with the acquisition of Highest Knowledge and Highest Bliss. If this or any of my publications in any way help to lead the reader to pursue spiritual life knowing its utility and importance. I shall deem my best wishes amply fulfilled.

It is a certain fact that no work, of this kind containing all Religions, the Religious truths, the Highest wisdom, and the Highest Bliss, has been ever published.

Definition of GNANANANTHA VILAKKAM.

Gnanam is the Highest knowledge or Consciousness.

Anantha is the Highest Bliss or the real happiness. swarupa of self is Anantha or Bliss. The term happiness should not be confounded with pleasure which is only restlessness of human mind. **Vilakkam** is the Exposition, or Explanation.

Gnanam (*wisdom*) alone is said to be the real cause for Mukti. Karmas (*actions*) are said to be the mere source to obtain Mukti through Gnana.

With my best wishes to the readers,

I remain,

C. NARAINASAWMY MUDALIAR,

(Author.)

OPINIONS.

From

R. Ry., R. K. NARAYANIAH,

Head Clerk, Sub-Collectors Office, Chingleput.

I have known the author as a public servant^d in responsible positions and I know from personal knowledge of his devotion to duty. He used to be very active in that sphere and put his whole heart and soul in the management of the affairs of a big Estate under his charge. Having served the estate and his country faithfully for years, he has retired from worldly life and has since devoted all his energies to the study of things unseen. In these days of Materialism and aimless aspirations of young men, the volume of Hindu Philosophy and religion which he has brought out in Tamil is an invaluable help to searchers after Truth. We have numerous publications in English on Hindu religion and thought, but the Mudaliars ("OONMAIPPORUL VILAKKAM") "உண்மைப்பொருள் விளக்கம்" not only elucidates the dark points in the Hindu system in the vernacular but is a very useful hand-book to be put in the hands of our women who are sadly wanting in a rational knowledge of the religion which they now follow blindly. If the women of this country are instructed in the truth of our religion which is the most ancient and most comprehensive, they will be weaned from superstitions and when they understand the reason why of every religious act in their daily lives, they are sure to influence their husbands and sons who are often unable in the midst of their worldly career to give any attention to the duties of religion.

The author has in the press another invaluable manual and the proof show that it will serve its purpose more intelligently and efficaciously than its predecessor. It is my earnest wish that these books may be in the hands of the members of every Hindu family and I doubt not that they will be productive of much upheaval and enlightenment.

Chingleput,

25-2-10

From

M. R. Ry, A. KRISHNAMA CHARIAR AVL, 1 T S,
Pleader, Chingleput

The book called ("GNANANANTHA VILAKKAM.") 'ஞானனந்த விளக்கம்' or the exposition of the Highest Consciousness and the Highest Bliss which are the aim and end of every human being to attain, is a work of universal interest embodying as it does the various aspects of philosophic thought that ever floated in the Indian atmosphere

The serious care and the high learning as reflected in his work following as it does another work called "CONMAIPPOKUL VILAKKAM") "உண்மைப் பொருள் விளக்கம்" or the exposition of the eternal truth underlying all phenomena published by the same author, go to add considerably to his already high reputation as an author.

It is hoped that this book will not fail to demonstrate its usefulness as a *Multum in Parvo* of the varied system of the Indian philosophic thought brought down to the level of the ordinary understanding in an easily comprehensible simple style in the Tamil language.

From

M. R. Ry., T. N. SIVASUBRAMANIAM THEERT

Zamintan of Singa

Lakshmi Vilasam Palace, Singampatti,

811

Dear sir,

It was with great pleasure I received your valuable book (OONIAIPPORUL VILAKKAM) “ உண்மையுடைய பொருள் விளக்கம் ” you so kind sent to me by V. P. Post. I thank you very much for it. I wish you for a wise and heavy mind in a sound body for the benefit of theistic mankind.

To

M. R. Ry., C. NARAINASAW

From

M. R. Ry., PANDIT B. SIVASANK

Tiruvettanathapuram, Madras

அறிவினும் வயதினுமூத்த எனது நண்பன்
யணசாமிமுதலியா ரவர்கள் எழுதி வெளியிடு
க்க ” மென்ற நூலில் சிலபாகம் படித்தேன், அஃது, அறிவு நூலுண
ர்ச்சி வேண்டுவார்க்குப் பெரிதும் பயன்படுமென்பதை, ஆந்திலத்
தில் இருபெரியோர் கொடுத்த அபிப்பிராயங்களே, உறுதிப்படுத்து
கின்றன. இந்நூலாசிரியர் இதற்குமுன் வெளியிட்ட “ உண்மை
பொருள் விளக்கத்தை ” மஹாமஹோபாத்த
நாதையர் அவர்களும், அஷ்டாவதானம் மா-
ந்தரமுதலியாரவர்களும், மற்றுஞ்சில அந்
நிச் சிறப்பித்திருத்தலின், இவ்வாக்கியோடை
தல் வேண்டுவதில்லை.

From

M. R. Ry., Mahamahopadiyaya

V. SAWMINATHA Aiyar AVERGAL,

Tamil Pandit, Presidency College, Madras.

செங்கற்பட்டு ம-ஈ-ஈஸ்ரீ நாராயணசாமிமுதலியாரவர்களிடையே
ற்றிப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திய “உண்மைப்பொருள் விளக்க
பொருள்” எனும் புத்தகத்திற் சிலபாகத்தைப் படித்துப் பார்த்தேன்

ஐடி புத்தகத்தில் அரிய விஷயங்கள் பலவற்றை வகைப்படு
த்தி தேவாரம் முதலியவற்றிலிருந்தும் வேறுள்ள உலகாஸ்திரங்க
ளிலிருந்தும், எடுத்த மேற்கோள்களால் அவ்விஷயங்களை விளக்கி
எழுதியிருத்தல் மிகவும் மகிழ்ச்சியை விளைவிக்கின்றது.

உத்தியோகத்திலிருந்து பலவருடங்களைக் கழித்த ஐடி முத
லியாரவர்கள் தம்முடைய முதுமைப்பருவத்தில் அறியதூல்களையே
ஆராய்ச்சிசெய்து தாம்அறிந்த அரியவிஷயங்களை மற்றவர்களுக்கும்
பயன்படுத்த நினைந்து உழைத்து எழுதி இந்நூலை வெளிப்படுத்
தியது மிகப் பாராட்டற்பாலது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவானு

சித்தாந்தசாரம் அஷ்டாவதானம்

ம - ஈ - ஈ - ஈஸ்ரீ,

பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

சா த் து க் க வி.

அங்ஙவம் யத்தினர்சாத் திரங்களினை நனிகுழந்தங்

கவற்றின் வாய்மை

செவ்வையுறத் தெளிவித்துப் பேசாபேதப் பொருளுண்மை

தேர யாரு

மொவ்வியதூ லாகவுண்மைப் பொருள்விளக்கம் புவியியக்க

வுரைத்தான் ஞானத்

திவ்வியகுண முயர்செங்கை நகர்நாரா யணசாமிச்

சீமான் றானே.

சீ.	பக்கம்.
சித்திநெட்டென்பது ...	10
சித்திநெட்டென்பது. 10	
சித்திநெட்டென்பது ...	91
சித்திநெட்டென்பது ...	174
சிவமென்பது ...	40
சிவசத்தி சிருஷ்டிகளாவன.	55
சிவம்நியாயவென்பது ...	47
சிவனுடைய நாமங்கள் ...	44
சிவனுக்கு சத்தி வித்துக்க	
ளா லவத்தைஎன்பது...	41
சிவன்கூத்தாவது ...	44
சிவன்புதல்வர் ...	44
சிவயோகமாவது..	10
சிவோகம்பாவையென்றது	48
சீ.	
சீரணவுருப்புகளாவன ...	95
சீவருபம், தரிசனம், சுத்தி.	124
சீவேஸ்வர சிருட்டிகள் ...	140
சீவன் தாம்வயிற்றிற் றங்கி	
தரணிபு சைவருவது ...	149
சீவன் புத்தரிலக்கணம் ...	175
சுத்துக்கமென்பது ..	22
சுக்கிலசுரோணிதங்கள் ...	92
சுத்ததத்துவதேதாற்ற முதலி	
யன ..	53
சுத்தபிரமம், பரப்பிரமம்...	6
சுத்தமாயையி னிலக்கணம்.	53
சுருதிமுடிவின் சொல்லும்	
உபதேசசித்தாந்தம், (தற்	
சொருபமுத்தி) ...	143
சூழ்மையாவது ...	72
சூ.	
சூக்குமத்திற் றாலசூக்கும	
காரணதேகவிவரம் ..	162
சை.	
சைவசமயம் ...	37

சூ.	பக்கம்.
ஞானமென்பது ...	13
ஞானத்தில் சரியை கிரியை	
யோக, ஞானமென்றது.	105
ஞானத்துக்குத் தடைநீக்கம்	111
ஞானநிலை யுயர்வு, கன்ம	
நிலை யிழிபும் ...	106
ஞானபூமிகளாவன ...	17
ஞானமே முத்திக்குச் சிற	
ந்த காரணமென்பது ...	105
ஞானமாகிய அறிவே சத்தி	
யம், உடலாகிய வுலகம்	
அசத்தியமென்பது ...	109
ஞானயோகம், கன்மயோக,	
மிரண்டு மோட்சயேது	
க்களென்பது .	109
ஞானவகைகள், வுணர்வு,	
தஸ்மரணை முதலியன...	20
ஞானவகைகளாவன ...	104
ஞானசாரியரைவழிப்பட்ட	
வரால் செய்யுந்தீகை...	115
ஞானானந்த விளக்கமென்ப	
தற்குப் பொருள் ..	1
ஞானேந்திரியங்களவற்றின்	
காரியப்பாடு அதிதேவ	
தைகள் ...	128
ஞானோபதேசங்கள் ...	138
த.	
தத்துவஸ்வரூபங்களாவன	92
தத்துவஞானமாவது ...	118
தத்துவஞானியினிலக்க	
ணம் ...	119
தத்துவஞானம் பிறந்துச் சீ	
விக்கும் போதறியவே	
ண்டிய லீஷயங்கள் வை	
ணவவேதாந்தம் ..	121
தத்துவரூபம் தரிசனம் சுத்தி	138

	பக்கம்.
தத்துவநியதி ...	132, 157
தத்பததரிசனம் (அ - வே.)	166
தத்பத தூலஞ்சுக்கும காரண	
தேகவிவரம்	166, 167, 168
தத்பதசோதனை, சிரவண,	
மனனமாவது ...	158
தத்பதகாரண வுபாதி யலித்	
தை யபிமானி நாமங்கள்	157
தலைமூலான அஸ்வத்தவிரூட்	
சம், அரும்பரவைகள்...	151
தன்மாத்நிரைகளு மவற்	
றின் காரியப்பாடுகளும்.	130
தன்னைத் தானென் றறியு	
மட்டும் சநக மரண மிரு	
க்தமென்பது...	141
தா.	
தாபத்திரியங்களாவன ..	88
தி.	
திக்காவது ..	12
திதிகளாவன ...	102
திருட்டம், அதிருட்டம்,	
திருட்டாதிருட்டமாவது	88
தா.	
தூலம், தூலத்திற் றூல ஞுக்	
சும காரண தேக விவரம்.	161
தூலபூதங்களவற்றின் வடி	
க்ஷிதம் அதிதேவதைகள்	130
தூலபூத பௌதிக காரியப்	
பாடு முதலியன ...	131
தூலத்துக் குக்காரணம் ஞுக்	
சுமதேகமென்பது ...	64
தே.	
தெய்வவணக்கம் ...	3
தே.	
தேகமாவது ...	90
தேககைவல்லியம், விதேக	
கைவல்லியம் ...	125

	பக்கம்.
தேகதத்துவங்களாவன ...	90
தேக மும்மண்டலங்கள்	99
தேக ஆரூதாரங்கள்	99
தேகவுள் ளுருப்புகளாவன	93
தோ.	
தொம்பத தூல, ஞுக்கும,	
காரணதேக விவரம் ...	161
தொம்பதகாரியவுபாதி, அலி	
த்தை, அபிமானி நாமம்.	157
தொம்பததேகதத்துவங்கள்	
தத்துவநியதி ...	157
ந.	
நக்ஷத்திரங்களாவன ...	102
நவக்கிரகங்களு மவைகளின்	
திசாவருடங்களும்	103
நா.	
நாடிகளாவன ...	96
நாடி கடையும், பரிட்சையும்.	97
நாராயணனென்பதற்கு சப்	
தார்த்தம் வை. வே.	120
நாலுவேதங்களாவன ...	26
நாலாம் வேதவாக்கியவுண்	160
நால்வகைத் தோற்றமாவன.	100
நானென்பதை யுள்ளவாரறி	
ந்தால்பேதமாறதென்பது	141
நி.	
நிதித்தியாசனமாவது ..	159
நித்தம் அநித்தியமென்பது.	11
நியாயவைசேடிகம் ...	34
நின்மலஞானமில்லாதார்க்கு	
சநநீங்காதென்பது ...	81
நா.	
நூலாசிரியர்பேரு மவையட	
க்கமும் ...	3
ப.	
பசுவிலக்கணம் ...	46
பஞ்சகலாசோதனை ...	118

	பக்கம்.
பஞ்சகோசங்களாவன ...	89
பஞ்சபுத்தங்களாவன ...	169
பஞ்சபுத்த வாக்கியக்கட்டளை	170
பஞ்சாக்ஷரமகிமை ...	66
பஞ்சிகரணமென்பது ...	126
பஞ்சபக்திகளாவன ...	102
பஞ்சபூதங்களாவன ..	41
பஞ்சமலங்களாவன ...	62
பஞ்சமகா யக்கியமாவது...	76
பதவிகளாவன ...	103
பதி பசு பாசமாரக்கம், பதி	
இலக்கணம் ...	40
பதி பசு பாசம், முத்தியிலு	
மழியாதென்பது ..	48
பயன்றருங்கடவுள் பரமேஸ்	
வரனென்பது...	113
பாசமயங்களாவன ...	28
பரம், பரன், பரை, பரை	
குடிலை, பரநாதம், பரவி	
ந்து, யென்பன ...	51
பரமான்மம் ஒருவனும் சீவா	
ன் பலவென்பது...	42
பரமேஸ்வரன் பஞ்சகிருத்தி	
யத் தாண்டவமென்பது.	54
பா.	
பாச பசு பதி ஞானங்கள் ..	49
பாசநீங்குமாரக்கமாவது ...	50
பாசநீங்கச்செய்யுந் தீகை	
பலபிரகாரமென்பது ...	115
பாச மசத்தென்றறிந்தால்	
சிவம்பிரகாசக்குமென்பது	57
பாஞ்சராத்திரம் வை. சி....	31
பூதஞ்சலம் ...	33
பி.	
பிரணவமகிமை ...	69
பிரணவம் நாலாம் வருணத்	
தாருக்காமென்பது ...	75

	பக்கம்.
பிரமம் ...	4
பிரமம் வை. வே. ...	121
பிரமப்பொருள் விளங்கப்	
படுமென்பது ...	4
பிரமகைவல்லியமடையு மா	
ர்க்கமாவது ...	124
பிரமமே கூடத்தன், கூடத்	
தனே பிரமமென்பது...	142
பிரமரூபம் பிரமதரிசனம்...	124
பு.	
புண்ணிய பாவகன்மங்கள்	
வைகளின் பலன்கள் ...	78
புத்தமென்னும் பெளத்தம்	35
புத்தி, நினைவு, அநுபோகம்,	
பிரமை பிரமமென்பது.	15
புராணங்களாவன ...	28
பெ.	
பெரியதிருமந்திரம்பிரணவ	
லக்ஷணம் வை-வே. ...	120
ம.	
மகாபூசையென்றது ...	117
மகாகாரணத்திற் றூல சூக்	
சூம் காரணத்தக விவரம்.	165
மண்ணாதி வியல்புகள் ...	11
மனமென்பது ...	12
மனத்தின்குணமாவது ...	12
மா.	
மாசங்கள் ...	102
மாயாரூபம், மாயாதரிசனம்	
மாயாசுத்தி (வே-ம.) ...	124
மாயாவாதி கொள்கை ...	35
மானிட சென்மச் சிறப்பு,	
வயதளவு முதலியன ...	101
மீ.	
மீமாஞ்சம் ...	33
மு.	
முதல்வேதவாக்கியவுரை...	155

	பக்கம்.
முத்தான்மாவைக்குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லனெ ன்பது 43	
மும்மலங்களாவன ... 62	
ழ.	
மூலப்பிரகிருதி, முக்குணம் அந்தக் கரணத்துவதோ ற்ற முதலியன ... 57	
மூவுகைச்சாதியாவன ... 100	
மூன்றும்வேதவாக்கியவுரை 156	
மெ.	
மெய், பொய்யிலக்கணம்... 171	
மோ.	
மோனமென்பது ... 19	
ய.	
யஞ்ஞ தான, தபோ, தியா னாதிகள் வைவே. ... 122	
யோ.	
யோகம்யெட்டென்பது ... 10	
யோனிபேதங்கள் ... 100	
ரா.	
ராகத்துவேஷாதிகள் .. 89	
வ.	
வருடங்ளுறுபசாவன ... 101	
வா.	
வாதனாவிருத்திகளடக்குமு பசயம் 146	
வாச்சியார்த்தம், இலக்கியா ர்த்தம், இலக்கணங்கள் . 152	
வாசிபித்த சிலேத்துமமென் னுந்தாதுத்திரயங்கள்... 95	
வாயுக்களாவன 98	
வாரங்களாவன 102	

	பக்கம்.
வி.	
விசிஷ்டமாவது வைவே... 121	
விதியால் பிரமத்தின் குண பரியாய விலக்கு நாமங்க .. ளாவன 5	
விதேக கைவல்லியமாவது. 125	
விந்துசத்தியிற் றேன் றுவன 56	
விவாகங்க ளெட்டுவிதமா வன 113	
வினையாவது 84	
வே.	
வேதம் சத்தருபமென்பது. 24	
வேதஸ்மிருதிகளாவன ... 27	
வேதம், வேதவாக்கியங்கள் 153	
வேதவாக்கியங்க ளுற்பத்தி, வாக்கியபேசம், வாக்கிய வுபதேசமுசலியன . 158	
வேதவாக்கியவுரைகளாவன 155	
வேதம், வேதாகம, சாஸ்திர, பாரத, இதிகாச புராண ங்களாவன .. 28, 29	
வேதாகமம் பதி, பசு, ப... , மார்க்கவுண்மை . 39	
வேதாங்கங்களாவன ... 27	
வேதாந்திகள் 37	
வேதாந்தத்தத்துவங்கள் சொ ன்னுற்றருவன ... 91	
வேதாந்தமார்க்க பந்தமுத்தி விவகாரங்கள் 123	
வை.	
வைணவசித்தார்த்தம் ... 32	
வைணவ வேதாந்தமார்க்கம் 119	
வைராக்கியேதுக்களாவன 81	

ஆக அம்சங்கள் - 259.

முற்றிற்று.

மு க வு 'ரை.

சர்க்குருகடாகும், பெரியோரனுக்கிரகம், பக்திபேர்க ஞான மாட்டங்களனுசரிப்பு, அரிய வேத, வேதாகம, வேதாந்த, சித்தாந்த, ஆத்வைத, சித்தர் ஞான, சாஸ்திராதி நூல்களாராய்வு முதலியவைகளா னுதித்த, நுன்னுணர்வினால், வேதாந்த சித்தாந்த முதலிய மார்க்கநிலைமைகள், சமயக் கோட்பாடுகள், பொருளாக அரியவிஷயங்கள், சித்திமுத்திக்குரிய வாய்மைகளாகிய விவையெல்லாமடங்கும் “உண்மைப்பொருள்விளக்கம்” “எக்காலகீகண்ணி” என்னு நூல்கள் முன்னமியற்றினேன். இப்பெருமூது உலகருக்கு பொதுவென்னும், வேதங்கள் கூறும், சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமென்னு மிலக்கணமே வடிவாயுள்ள, பாவஸ்து வொன்றேனென்னும், நித்திய நிர்மலப்பிரமப்பொருள், சத்த பிரமம், பரப்பிரமம், சத்து, சித்து, ஆனந்தம், சச்சிதானந்தம், ஜீவ பர ஐக்கியம், வேதவாக்கிய வபேச்சம், வுரைகள், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்கள், பிரமகைவல்லிய சமாதியடைதற்குரிய, சாதன சதுட்டயங்கள், பந்தமுத்தி விவகாரமுதலிய யாவையும்; வேதாகமங்கள் கூறுவதென்றும் பதி, பசு, பாச மார்க்கவுண்மைகள், சிஷம், சத்தி, சிவசத்தி சிருட்டிகள், சிவஞானம் பரஞானங்கள், சிவோகம் பாவனைமுதலிய யாவையும்; வைணவாகமங்கள் கூறும், சித்து, அசித்து, ஸ்வேரவுண்மை முதலியவைகளையும்; ஏனைய சமயங்கள் ஓரோடாமிந் தெய்வங்கள், கொள்ளுந் தத்துவமுதலியவைகளையும்; பரம், பரன், பரை, பரகுடிலை, முதலியவைகளையும்; ஓம் என்னும் பிரணவம், தேவதாக்ஷரம், பஞ்சாக்ஷரம், அஷ்டாக்ஷரமாகிய மகாமந்திரங்க ளவைகளின் மகிமைகளையும்; தீக்ஷ, யஞ்ஞ, தான, தபோ, நியாஸுதிகள், கன்மங்கள், பல்வினை தீவினைகள், கருவிலமைப்பு, முதலியவைகளையும்; மாயை மாயையினிலக்கணங்கள், தனுக்ரண புவனபோகங்கள், பதவிகள், மூலப்பிரகிருதி, முக்குணங்கள், தத்துவதாத்வீகங்கள், தேகதத்துவங்கள், தூல, சூக்கும, காரண, மகாகாரண தேசகலிவரங்கள், தத்துவஞானம், தத்துவநியதி முதலியவைகளையும்; அறிவு, அறிவினுண்மைகள், புத்தி, நீனைவு, அதுபவம், பிரமை, பிரமம், பர, அபரஞானங்களையும்; ஞான, அஞ்ஞானபூமி ஸ்ளையும்; அவித்தை, அவித்தாநாச தந்திரங்கள், வாநாவிருத்திக டடக்கற்கும், சநநீங்கற்கு முபாயங்கள், நிட்டைகள், ஞானோப தேசங்கள், ஞானயோகம், கன்மயோக முதலியவைகளையும்; அஷ்ட டவித ஆனந்தங்களையும்; அட்சரக்கிரம அகராதியில்விரித்த யெல்லா அம்சங்களையும்; தன்னைத் தரிசித்துத் தானேதானாய் வினங்கி

கூடியதென்றும்; சூரியதரிசனம், பதிதரிசனம், தற்செருப
முத்தி, சலாங் முதலிடவைகூடும் வினக்கி, வினத்தும் பேரலிவா
னாத பட்டி மராளிகளையுடைய "நூர்நந்த விளக்கம்" என்னுடைய
தரிசன சூத்திரம். லொகாபகாரார்த்த மெவரு மெளிதினனர,
சென்னுபமாக, உதாரணப் பிரமாண சிச்சயங்களுடனியற்றிப்
பித்து வெளியிடத் துணிகேசன்.

என்னத்தவ்வினக்கமென்பதற்குப்பொருள் வருவனாவற்றற்காண்க.
ஸ்வபிரக

எல்லாவும்களையும் ஓர்முகமாக மெற்க்காவினருடன் விளக்
கற்பாலதாகிய ஒவ்வீததூ, விதுவரையிலொன்றும், ஸ்வளியாயிருக்க
வில்லை யென்பது நிண்ணம் நூற்பயிர்ச்சியில், ஞானனந்தாதுபவத்
துகருாய, நன்னூலாகவே அறியப்படும். இதுவேலேதனும் பிழை
யுளதேல், பொறுப்பது பெரியோர்களின் கடமையே

இங்ஙனம்

தொண்டமண்டலத் திருவவேளாள மரபிலுதிதசவரும்.

உத்தியோகத்திலிருந்து பலவருட்களைக் கழித்தவரும்,

உண்மைப்பொருள்விளக்கம், எக்காலக்கண்ணி, யென்னு

நூல்களுக்கும் இந்நூலுக்கும் ஆசிரியருமாகிய

சேங்கற்பட்ட-நாராயணசாமி முதலியார்,

ஸ்வாசிரியர்.

இப்புத்தகமும், முன் வெளியிட்ட உண்மைப்பொருள் விள
க்கம், எக்காலக்கண்ணிபென்னும் புத்தகங்களும், அடிநாற்
கண்டவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதன் விலை காலி
கோபயிண்டு ரூ. 1-2-0. ஸ்டிப்பயிண்டு ரூ. 1-0-0. மொத்
தமாக 10 புத்தகம் வாங்குவோர்க்கு ஒன்று யினும். தபாற்
செலவு நீக்கப்படாது. D. C. P. 190 பக்கமடங்கியது.

(பெறவேண்டிய இடம்.)

சென்னை புதுப்பாக்கம் பைகிராப்ட்டு ரோட்டு வடவண்டைபக்கம்

2 - வது சத்துவீதியில் 88 - வது நம்பர் கிரகத்தில்

சே. நாராயணசாமி முதலியார்.

செய்யார் குமாராள் மதராஸ் ரெஸ்கிளப் எட்கிளர்க்கு

சே. ந. ஷண்முக முதலியார்.

மதராஸ் ஆர்பர் டிரஷ்ட்போர்ட்டு கிளர்க்காயிருந்த

சே. ந. நடேச முதலியார்.

ஞானநீதவிளக்கம்.

இந்நூலிலடங்கியிருக்கும் அம்சங்களுக்கு
அட்சரக்கிரம அகராதி.

	பக்கம்.
அ.	
அங்காங்கப்ஞ்சகஉபககிரமம்	169
அசிபதமுக்கியமனனம்	159
அசுத்தமாயையில் பஞ்சசுரீ	
ரமுண்டாமென்பது ..	61
அசுத்தமாயையினிலக்கணம்	59
அசுத்த மாயாதத்துவதோற்	
றம் முசுலியன ...	60
அசுத்தமாயாதத்துவம் அதி	
தேவதை	61
அச்சுக்ளமாறிப் பிறக்குமெ	
ன்பது முசுலியன ...	65
அஞ்ஞானபூமிகள்	19
அவ்ந்தாசுரம் ..	69
அத்தியாரோபாவது	123
அத்தைதமாரீது வை வே.	121
அச்சுக்கரணங்களு மவற்றி	
க்காரியப்பாடுகளும் ...	127
அத்தக்கரணங்களின் அதி	
தேவதைகள்	128
அபவாசமாவது	124
அபுத்திபூர்வபாவ பிராயச்சி	
த்தாதிகள்	114
அவத்தைசுளாவன ...	136
அவத்தாததானம் அவற்றி	
லடங்குத்தத்துவங்கள்...	137
அவித்தையாவது	122
அவித்தநாசம் ..	150
அறிவு மாயைக்கப்பாற்பட்	
டலியாபகமென்பது ..	135
அறிவே ஞான அஞ்ஞான	
மாமென்றது	147
அறிவேயானென்பது	146

	பக்கம்.
அறிவையன்றி யாதுமின்	
மென்பது	134
இ.	
ஆகமங்கள்	27
ஆகாயமாவது	12
ஆதாரம், நிராதாரம், மீதானம்	69
ஆகாரமூல அக்ஷரங்கள் ...	73
ஆத்மதரிசனம் (அதர்வண	
வேதப்படி) தொம்பதம்.	161
ஆவரணசத்திவிட்சேபசத்தி	126
ஆனந்தமென்பது	22
ஆனந்தப்பிரிவுகள்	22
ஆன்மதத்துவ மிருபத்தி	
னென்பது	91
இ.	
இதம் அகிதமாவது	85
இதிகாச புராணங்கள்	36
இரண்டாம் வேதவாக்கிய	
வுரை (யசுர்வேதம்) ...	155
இரம்பரம், பராபரமென்	
றது	52
இராகிகளாவன	103
ஈசுரன்குணம் எட்டென்பது	10
ஈசுரன் பஞ்சமுகங்கள் ...	9
ஈசுரன் பிரபுத்துவ சாமர்த்	
தியகுணங்கள்	9
ஈசுரன்குணம் ஆறென்பது	10
ஈடணைகள்	89
உ.	
உண்மையறியுஞ் சத்திவுண	
ர்வுக்கே என்றது	106
உபசாந்தமென்றது	159

	பக்கம்.		பக்கம்.
உபநிடதங்களாவன ...	27	நிஷ்காமியத்தவம் முதல்	
உப்புராணங்களாவன ..	29	யையுந் தருமென்பது ...	83
உபவேதங்களாவன ...	27	காரணத்திற் றால், சூக்ரும	
உபாகமங்களாவன ...	28	காரணதேகவிவரம் .	133
உலகாயதம் ...	35	காலமாவது ...	12
ஊ.		காலப்பிரமாணங்களாவன	101
ஊமையெழுத்தாவது ..	72	கூ.	
எ.		குழலையிற்றேற்றுவன ...	52
எழுவகைப்பிறவியாவது ...	100	கே.	
ஐ.		கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளி	
ஐக்கியசமாதியாவது ...	171	தல் நிட்டைகளவை வே	
ஐஸ்வரியபேதங்களு மவற்		ண்டுந் காலஅளவு	110, 175
றின்பயனும் ...	82	ச.	
இ.		சச்சிதானந்தவிலக்கணம்,	
ஓம்யென்னும்பிரணவம் சம		வியல்பு பதங்களின் ஒரு	
ஸ்தமந்திராதிகளுக்கு மு		மை ..	8, 174
தனமையென்பது ...	73	சச்சிதானந்தநாமங்கள் ...	5, 7
ஓர் மொழியுபதேசம் ...	74	சஞ்சிதம் பிராரத்தம்ஆகாம	
க.		யமென்னும் வினைகள்...	86
கடவுள்வணக்கம் ...	3	சத்தியென்பது ...	41
கலைகளைந்திற்பொருத்துவன	56	சத்திபேதமாவது ..	55
கலையத்துவாக்க ளாளுவன	57	சத்தி மாயை தத்துவத்திற்	
கலைஞானங்களாவன ...	29	றமுதலியன ...	125
கருமமாவது (தொழில்) ...	1	சப்ததாதுக்கள் முதலியன	81
கருவிலமைப்பாவது ...	84	சமணமென்னும் அமணம்	39
கன்மமாவது ...	63	சமயசாஸ்திரஞான சத்திய	
கன்மகாண்டம் பூர்வபக்ஷ		நெறி சாரங்கிரகம் ..	37
மென்பது ...	112	சமயநூற்பிரமாணங்கள் ..	90
கன்மேந்திரியங்கள் அவற்		சமாதியாவது ...	131
றின் தொழில் அதிசேவ		சரீரஆதாரஅதிசேவதைகள்	91
தைகள் ...	129	கா.	
கன்மயாகாதிகள், பயன்கள்	81	சாங்கியமதசித்தாந்தம் .	32
கா.		சாயுச்சியமே மோட்சமென்	
காண்பான் காட்சியற்றவிட		பது வைவே ...	122
த்து வேதாந்த சித்தாந்த		சாதன சதுட்டய முடை	
முத்திகள் சரியென்பது	135	யோர்க்கே ஞானமுண்	
காமியத்தவம் சித்தியையும்		டாமென்பது ..	148

ஞானந்தவிளக்கம்.

ஞானந்தவிளக்கமென்பதற்பொருள்.

ஞானம் ஆனந்தமென்னும் பதங்களிரண்டும் ஞானானந்தமாயிற்று. ஞானமாவது பேரறிவு, ஆனந்தமாவது பேரின்மம், விளக்கமாவது ஒளிசெய்தல். இங்கு பேரின்மமுண்டாக்கற்கியைந்தது பேரறிவாகிய ஞானமாயும், அந்த ஞானத்தை விளக்கற்பாலது நூலாயுதிற்றலால் “ஞானந்தவிளக்கம்” என்னுந்நாமமிந்நூல்பெற்றதெனப் பொருள்கொள்க.

எங்குந்தனித்திருத்தல் ஆன்மாவாதலால் ஆனந்தமாம். “எங்குமிருந்தபடியிருப்பதில்பேயென்னுமொருவேதம்” என்றிருப்பதையறிக. ஞானத்திற்கிடமாயுள்ளது ஆன்மா.

ஞானம் வீடுபேற்றிற்கு ஏது. கருமமனைத்தும் ஞானவாயிலாக வீடுபெற்றிற்குக்காரணமாவதல்லது நேரே காரணமன்றெனப்படும். ஞானத்தினாலேயே முத்தியென்று வேதாகமபுராணதிகளெல்லாங் கூறுவனவாம். “ஞானத்தால் வீடுன்றே நான்மறைகள் புராணநல்ல வாகமஞ்சொல்ல” என்றும், “கிரியையென மருவுமவை யாவும்ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கும்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதையறிக. கருமமெல்லாம் அஞ்ஞானமான மாயாகாரியமெனவும், பந்தமெனவும், பந்தநீக்கமே முத்திநிலைகைகூட்டுமாகலான் ஞானமொன்றே முத்திக்குச்சிறந்தகாரணமெனவும் படும்.

காரணமாவது - காரியத்துக்கு நியதமாக முன்னிற்பது கர்த்தா, முதல், பலகாரணம். காரியமாவது - முன்னின்மைக் கெதிர்மறை. கருமமனைத்துங்காரியமாம். கருமம் - தொழில். அதாவது காரியவேறுபாடுகளாம். அவையாவன: எழும்பல், வீழ்தல், வளைதல், நிமிர்தல், நடத்தலென்பனவாம். எழும்பல் - மேலிடத்துக்கூடுதற்கேது, வீழ்தல் - கீழிடத்துக்கூடு

ஞானந்தவிளக்கம்,

ற்கேது, வளைதல் - உடல்வளைந்துகூடுதற்கேது, நிமிர்தல் - மிர்த்நுகூடுதற்கேது, ஏனையனைத்தும் நடத்தலாம். இது பிருதிவி-அப்பு தேயு வாயுவெனு நான்கினு மனத்தினுமிருக்குமாம். பிருதிவி-மண், அப்பு நீர், தேயு-அக்னி, வாயு-காற்று.

பதப்பொருள்.

கடவுள் என்னும் பதமும், குரு, தெய்வம், நன்மை, முனிவன் என்பனவு மொருபொருட்களினி. கடவுள் என்பதற்கு - மனமொழியெய்களுக்கு அபபாற்பட்டது என்பது பொருளாம். மன மொழி மெய்யென்னு மூன்று முறையே மனம் வாக்கு காயமெனப்படும்

ஒருபொருளுணர்த்தும் பலசொற்கள் ஒருபொருட்களினியெனப்படும். சொற்கள் - பதங்கள்.

ஞானமென்னும்பதமும், அறிவு, உண்மை, உணர்வு, உள்ளம், ஒண்மை, ஒளிவு, கருத்து, சேதனம், சைதன்னியம், ஞானுரு, ஞேயம், துப்பு, தெருட்சி, நினைப்பு, நினைவு, பிரகாசம், புத்தி, புத்தி, புலம், புலன், போறிவு, பொறி, போதம், மெய்யறிவு, மேதை, விட்சேபம், விவேகம் என்னும் பதங்களும் ஒருபொருட்களினி.

ஆனந்தமென்னும்பதமும், அகமகிழ்ச்சி, இனிமை, இன்பம், களிப்பு, சாரம், சுகம், சுவை, நயம், நலன், நன்னிலை, பரிவு, பேரின்பம், மகிழ்ச்சி என்னும்பதங்களும் ஒருபொருட்களினி.

விளக்கமென்னும்பதமும், இயங்குதல், ஒளிசெய்தல், துலிங்கல், நிகழ்தல், பிரகாசித்தல், பிறழ்தல், மிளிர்செய்தல், மின்னல், வயங்கல், விளங்கல், விரிதல் என்னும்பதங்களு மொருபொருட்களினி.

வீடு என்னும்பதமும், கைவல்லியம், சித்தி, சிவம், நிருவாணம், நிலை, பேறு, பஞ்சமகதி, பரகதி, மீளாக்கதி, முத்தி, மோக்கம் என்னும்பதங்களு மொருபொருட்களினி.

காரணமென்னும்பதமும், ஆதிகாரணம், ஏது, திறம், நிதானம், நிலம், நிமித்தம், பொருட்டு, மூலம் என்பனவும் ஒருபொருட்களினி. காரியமென்னும்பதமும் தொழில், வினை, செயல், கருத்து, கருமம் என்பனவும் ஒருபொருட்களினி.

கடவுள்வணக்கம்.

அறுரீக்கழ்நெடில் விருத்தம்.

தானு னந்த மாய்விளங்குந் தற்ப ரத்தின் றுளேத்தி [து
மோனா னந்த முற்றுணர்ந்தோர் மொழிந்த நூலும் பலவாய்ந்
தேனா னந்தம் போலெவரு மெளிதி லின்பஞ் சேர்ந்திலக
நானா னந்த விளக்கமெனு டன்னா லியற்றப் புகுந்தேனே.

முன்ன ருண்மைப் பொருள்விளக்க முரைத்தோ மெ
வையு முணர்த்தற்கே, பின்ன ருரைத்தோ மெக்காலக் கண்ணி
பொதுவாய்ப் பேசற்கே, சொன்ன விர்தூல் ஞானானந்தச்
சுகத்தைப் பெரிதுங் காட்டிடுமே, இன்னம் பலநூ லியற்று
தற்கிங் கெண்ணம் பெரிது மிசைந்துளதே.

நூலாசிரியர்பேரு மவையடக்கமும்.

வளமுறு செங்கற் பட்டில் வருநாராயண சாமித் தன்
னுளமகிழ் வாகச் சொன்ன வுயர்ஞானா னந்த நன்னூல்
கிளர்பல நூல்க ளானுங் கேண்மைப ருதவி யானும்
விளம்பிய வதனான் மேலோர் விருப்பமாக் கொள்வர் மாதோ.

தெய்வவணக்கம்.

அகண்டபரிபூரணமாயும், (அகண்டம் - எல்லாம், பரிபூர
ணம் - நிரம்பிபது) ஆதிமத்தியாந்தரகிதமாயும், (ஆதி - முதல்,
மத்தியம் - இடை, அந்தம் - கடை, ரகிதம் - இன்றி) சத்
தியம் ஞானம் அனந்தம் ஆனந்தமாயும், சத்து சித்து ஆனந்
தம் சச்சிதானந்தமாயும், சமபக் கோட்பாடுகளுக்கெல்லாந்
தக்கமூர்த்தியு மின்ன மனந்தமூர்த்தியுமாயும், சின்மயமா
பும், மொனானந்தமாயும், தேசிகமூர்த்திவடிவாயும், தத்துவ
மாயும், துரியதுரியாதீதமாயும், தித்யமாயும், நித்களமாயும்,
நிராமயமாயும், நிர்க்குணமாயும், பஞ்சகிருத்கர்த்தாவாயும்,
பரதத்துவமாயும், பரமாயும், பரமான்மாவாயும், பரப்பிரம
மாயும், பலகுணபரியாயவிலக்குநாமங்களாற் கொண்டாடப்

படுவதாயும் விளங்கப்படாவின்ற நிர்மலப்பிரமப்பொருளோன்றே. அந்தப்பொருளையே சிந்தையிற்றுதியாந்ன்றேன்.

பிரமம் - ஓம் என்னும் உத்கிருஷ்டமான ஏகாக்ஷரம், பிரகிருதிசம்பந்தமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபமென்ற தெனப்படும். “ஓமித்யேகாக்ஷரம் பிரஹ்மம் அக்ஷரம் பிரஹ்ம பிரஹ்மம்” என்று பகவத்கீதையிற்காண்க. பிரகிருதி, இயல்பு, பிரதானம் ஒருபொருட்கிளவி.

பிரமம் என்னும் பதமும், கடவுள், கலக்கம், தத்துவம், தவசு, நடு, மயக்கம், முத்தி, வேதம், பதினெண்புராணத் தொன்று, பதினெண் உபபுராணத்தொன்று என்பனவும் ஒருபொருளுணர்த்தும் பலசொற்களாம்.

பிரமப்பொருள் விளங்கப்படுமென்பது.

சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமெனு மிலக்கண வடிவாயுள்ள பரவஸ்துவாகிய அந்த சத்தசைதன்னியநிர்மலப்பிரமப்பொருளை பிரத்யட்சம், அதுமானம், உவமானம், சத்தமெனும் பிரமாணங்களால் நிச்சயித்தல் கூடாதென்றும், அது குற்றமுள்ளகுணவிசேடங்களைப் பொருந்தாமலிருத்தலால் சத்தரூபமான வேதத்துக்கும் வாக்குக்கு மெட்டாதென்றும், வேதசுருதி வாக்கியங்களுக்கு அந்தப்பொருள் அகோசமும் கோசமுமாமென்றும், சத்தரூபத்தாலறினிக் காமல் அருத்தரூபத்தால் சுருதிக ளந்த நாதாதீதவஸ்துவையறிவிக்குமென்றும், வேதமகாவாக்கியவிசாரத்தா லப்பொருளை வேதமானது காட்டாமற்காட்டுமென்றும், சொல்லாமற் சொல்லுமென்றுங் கூறப்படும். பிரத்யட்சமாவது-காண்டல், இது இந்திரியவிடயசம்பந்தத்தாற்றேன்றும் ஞானம். அதுமானமாவது - அனுமித்தல், இது ஆராய்ச்சியாற்றேன்றும் ஞானம். உவமானமாவது - உவமிக்கும்பொருள், இது ஒப்புமையறிவு. சத்தம் - நாதம். அகோசரம் - அறியொணுமை. கோசரம் - அடங்கல். சுருதி - உரை.

பிரமக்கியானம்விளங்கவும், வஸ்து அறிவிற்கவதானமாகவும், சீவன் முத்திரிபெறவும், வேதசுருதிகளுரைக்கும் அப்பிரமத்தின் அளவிறந்த குணபரியாய விலக்குநாமங்க

எந்த நிர்க்குணபிரமத்தின் குணங்களல்லனவாயினு மந்த நாமங்களின் அருத்தப்படிச் சிந்தித்தில் அக்குணமிற்று குணதீதம்வெளிப்பட்டு பிரமஸ்வரூபமேயாமென்று சொல்லப்படும். அந்நாமங்களிற் சிலவற்றை யிதனடியிற்கூறுதும்.

விதியால் துணபரியாயநாமங்களாவன.

ஆத்மாவெனவும், ஏகமெனவும், கூடத்தமெனவும், கேவலமெனவும், சத்தியமெனவும், சநாதனமதாவது அநாதியெனவும், சமமெனவும், சாட்சி, சாந்தம், சீவன், சுத்தம், சூக்குமம், சோதி, தத்துவம், திருக்கு, தூரியம் எனவும், நித்யமெனவும், நிதானம், அதாவது ஆதிகாரணமெனவும், பரப்பிரமம், பரமார்த்தம், பூரணம், போதம்எனவும், முத்தம், லட்சியம், லிண், விபு எனவும் விளங்கப்படுபானின்ற பிரமப்பொருள் ஒன்றே.

விதியால்விளக்குநாமங்களாவன. (பதஅருத்தத்துடன்.)

அகணு - அணுவின்மை, அகண்டம் - கண்டமின்மை, அசம் - பிறவிக்குடன்படாமை, அசங்கம் - சங்கமின்மை, அசடம் - மூடமின்மை, அசலம் - சலனமின்மை, அசரீரம் - சரீரமின்மை, அதுலம் - கனமின்மை, அத்துவிதம் - துவிதமின்மை, அநாதி - ஆதியின்மை, அநாமயம் - நோயின்மை, அப்பிரமேயம் - அறியப்படாதது, அமிர்தம் - அழிவின்மை, அனிகாரம் - விகாரமின்மை, அநிநாசி - யாதினுணர்சியாமை, அனந்தம் - இறப்புக்குடன்படாமை, நிட்களம் - சகளமின்மை, நிரந்தரம் - இடையின்மை, நிரவயவம் - அவயவமின்மை, நிரூபம் - ரூபமின்மை, நிர்க்குணம் - குணமின்மை, வசனதீதம் - வாக்குக்கெட்டாமை, விமலம் - அழுக்கின்மை, இப்படியாக விளங்கப்படுபானின்ற பிரமப்பொருளொன்றேயாம்.

சச்சிதானந்தப்பத நாமங்களாவன.

சத்து சித்து ஆனந்தமென்னும் பதங்கள் சச்சிதானந்தமாம். பதங்கள் மூன்றாயினும் அவையுணர்த்தும்பொருள் அத்துவிதவஸ்துவாகிய பிரமப்பொருளொன்றே. சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு நாமங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்லனவாயினும் பிரமக்கியானம்விளங்கவும் சீவன் முத்தி நிலைபெறவும் வேதசுருதிகளுரைத்த நாமங்களேயாம். அந்த

நாமங்களின் அருத்தப்படிச் சிந்திக்கில் அககுணமிறந்து குணதீதம் வெளிப்பட்டி பிரமஸ்வரூபமேயா மெனப்படும். ஒருபொருளைப்பற்றிச் சொல்லுஞ்சொற்கள் ஒரு பொருள் குறித்த பல வேறுவகைப்பட்டசொற்களாம்.

உதாரணம். “நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப் பிர மஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்ல பிரமமாஞ் சொருபந் தானே” என்றும், “நித்தியம் பூரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந்தம், சத்தியங் கேவலந்திரியம் சமந்திருக்கு கூடஸ்தன் சாட்சி போதம், சுத்த மிலக்கியஞ் சரா தனஞ்சீவன் தத்துவம் விண்சோதி யான்மா, முத்தம்விபு குக்கும மென் நிவ்வண்ணம் விதிசுணங்கண் மொழியும் வேதம்” என்றும், “அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனா தீதம், அசட மநா மயமசங்க மதுஸ்திரந் தரமகணு நிருபா கண்ட, மசமனந்த மவிநாசி நிர்க்குணந் களநிரவ யவ மநாதி, அசரீர மவிகார மத்து வித மெனவிலக்கு மனேக முண்டே” என்றும், மற்றமுப் பிரமா ணத்தால் வஸ்துநிர் ணயங்கூ டாதே” என்றும், “குற்றமாங் குண விசேடங் கூடாம விருக்கை யாலே, இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய்” என்றும், “வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வஸ்து வென் றுரைத்த வேதம், வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வஸ்துவைக் காட் டிற் றன்றோ” என்றும், “பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம்” என்றும், கைவல்லிய நவரீதத்திலும், “அகண்ட மென்ன வருமறை யாகமம், புகன்ற நின்றன்மை போதத் தடங் குமோ” என்றும், “சுருதியே சிவாகமங்களேயுங்களாற் சொல்லு மொருத னிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ” வென்றும், “அதுவென் றுளனு மதுவு மறநின்ற, முதிய ஞானிகண் மோனப் பொருளது” என்றும், “பாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம, நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு, நீத நிர்க்குண நினையன்றி வொன் றுநா னினையேன்” என்றும், தாயுமானஸ்வாமி பாடலிலும், “ஆண் டல்லன் பெண்ணல்ல னலியுமல்லன், காணலுமா கானுள னல்ல னில்லன்” என்று, சடகோபர்சொன்ன நூலிலும், “உருவன் றரு வன் றுளதன் றிவதன், றிருளன் றெளியன் றெனநின் றதுவே.” என்று, அருணகிரிநாதரியற்றிய நூலிலும் மற்றும் வருவனவற்றா னுங்காண்க.

சுத்தப்பிரமம் பரப்பிரமமென்பது.

பிரமமாகிய அந்த சர்வசாட்சியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல வபின்னமாக ஓர் சத்தியுண்டாம். அந்தச்சத்தி

அந்தப்பிரமத்தினிடத்தி லயமாய் அப்பிரமம் சலனமற்றிருக்கையில் அதற்குச் சுத்தப்பிரமமென்றும், அந்தச்சத்திபிரமத்தை வியாபிக்கையில் அப்பிரமத்தினிடத்தில் பரவியாக முண்டாகையால் பரப்பிரமமென்றும் பெயரானதென்று வேதங்களையுணர்ந்த பெரியோர்களாற் கூறப்பட்டதெனப்படும்.

“பெயருருவ மின்றியொன்றா யிரண்டற்ற தாகிப் பிறங்குஞ்சர்வ சாட்சியாஞ் சுத்தப்பிரமத்தி னிடத்தே, யுயரருக்க னிடத்தனலொத் தோங்கபின்ன மாக ஓர்சத்தி யுளதாம்” என்றும், “தழுக்ககலப் பிரமத்தினிடம் பரவியாகமுண்டக் காலத்துச் சுத்தப் பிரமமெனும் பெயர்போய், வழத்தலுறும் பரப்பிரமமென வழங்கு மென்றே மறையந்த முணர்ந்தவர்கள் வகுத்துரைத்தா ரென்றே” என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதையும், நானாசீவாதக்கட்டளை என்னும் தத்துவக்கட்டளை யினுங்காண்க.

சச்சிதானந்தவியல்புகளாவன.

சச்சிதானந்தம் - சத்து சித்து ஆனந்தமெனப் புதங்கள் மூன்றாயினும் அவையுணர்த்தும்பொருள் அத்துவித வஸ்துவாகிய பிரமப்பொருளொன்றேயாம்.

சத்தாவது:—அறிவு முக்காலத்துங்கெடாதவஸ்து. தன் சரீரம் மாறிமாறிநிசிக்கினும் ஆத்மா எப்பொழுதும் நசியாம லிருத்தலே சத்தாம். இது மரம் மண் கல் முதலிய மூடவிருத்தியாம். தமோகுணத்திலுதிக்குமெனப்படும். இதற்குப் பொருள் அறிவையன்றி சேக சீவ பரமில்லையென்பதாம்.

சித்தாவது:—அறிவு, அறிவு - ஞானம் ஒருபொருட்கிளவி. இருள், சுழுத்தி, பிரகாசம், வஸ்துக்க ளிவைகளை யறிவாயிருந்தறிதலே சித்தாம். காமமுதலிய கோரவிருத்தியாம். ரசோகுணத்தில் சத்தும் சித்துமுதிக்குமெனப்படும்.

ஆனந்தமாவது:—சத்து சித்தின் ஒருமையிலுண்டாகும் சுகம். அதாவது விடயங்களனைத்தினுமுள்ளப்பிரியம் நீங்கினுந் தனது ஆத்மப்பிரியம் நீங்காமையே ஆனந்தமாம். இது ஒழிவுமுதலிய சாந்தவிருத்தியான சத்துவகுணத்திலுதிக்குமெனப்படும். சித்தேசத்து சத்தேசித்து எனற்கியை

தற்பால்து வேறொன்றாமையின் அறிவே யானந்தமாம். சச்சி தானந்தப்பொருளொருமையின் ஸ்வரூபம் தேசிகமுகந்தா லறியவேண்டுமெனப்படும்.

சச்சிதானந்தபாடங்களுள் ஒருமையாவது.

இருந்ததுவிளங்குதலின் சத்தேசித்தெனவும், விளங்கு தோயிருத்தலின் சித்தேசத்தெனவும், இவ்வொருமையில் சுகம்விளைதலின் இஃதே ஆனந்தமெனவும்கூடும். அறித லிறந்த சுமுத்தியில் ஆனந்தர் விளங்குத லதற்கேதெரிதலின் அவ்வானந்தமேயறிவாம். இருளைபறியுமிடத்து அவ்வறிவே தானாயிருத்தலின் அறிவேசத்தாம். விடயங்களிலுண்டாகும் பிரியம் நிலையின்றிமாறுமெனவும், ஆத்மாவ்விடத்திலுள்ள பிரிய மொருக்காலுமாறுதெனவும், தனங்களைவிட புத்திரன் பிரியமெனவும், புத்திரனிலும் தேகம் பிரியமெனவும், தேக த்திலும் இருதிரியம் பிரியமெனவும், இருதிரியங்களிலும் சீவன் பிரியமெனவும், சீவனிலும் கூடத்தன் பிரியமெனவும், ஆத்மப்பிரியமே முக்கியமெனவும்கூடும்.

உ - ம். “மிகுதலுமுன்னங்கொடாதிருப்பது சத்து வேறுபா டறிகல் சித்தாம், மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாக மனுபூதி வாழ் வென்ப தானந்தமே” என்று கைவல்லியவநீதத்திற் காண்க.

ஆன்மாவென்பது.

ஞானத்திற்கிடமாயுள்ளது ஆன்மா, அது பரமான்மா சீவான்மாவென விருவகைத்து. பரமான்மா ஈசுரன் முற்றறி வன் ஒருவனே. பரமானுமுதலிய நுண்ணியபொருளெல் லாவற்றையுங்காண்டலின் ஈசுரன் முற்றறிவனாம். “இறைவ னாவான் ஞானமெலா முதன்மையனுக் கிரகமெலா மியல் புடையான்” என்பதனுணர்க.

சீவான்மா சரீரந்தோறும் வேறும் விபாகமாய் நித்யமா யிருப்பனாம். சரீரமே யான்மாவென்பார்க்குக் கைகால்முத லிய சரீரம்நசித்தலால் ஆன்மாவும் நசித்தல்வேண்டுமாதலின் சீவான்மா உடம்புமுதலியவற்றின் வேறெனவும், சுகமுதலிய வற்றின் வேறுபாட்டான் உடம்புதோறுமெனவும்கூடும்.

ஆன்மா பொருண்மாத்நிரமாயும், சீவன் சொல்மாத்நிர மாய் மிருக்குமெனப்படும். “சீவனென் கின்ற சொல்லும்

பொருளுமாச் செறிந்த வான்மா” வென்றார் வசிட்டபகவான். ஆன்மா ஏகமாயும், எதார்த்தமாயும், பிம்பமாயும், சீவன்கற்பிதமாயும், பலவாயும், பிரதிபிம்பமாயும் நிற்பதெனப்படும். உணர்தற்பாலது உயிரன்றி வுடலன்றாதலின் வுணர்வை உயிரெனப்படும். அறியாமை எங்கெங்குளதோ அங்கங்குளது சீவனும். தன்னை சொப்பிரகாசமாகக் காண்டல் ஆன்மா. தன்னை அபாதிதாகக்காண்டல் சீவன். இது கற்பிதவறிவு, இதை யானென லறிபாமையாம். தன்னைத்தானுணர்பாலதெதுவோ அதுவே மெய்யுணர்வாகிய ஆன்மாவெனவும், உயிர் தன்னைத்தானறியாததாலது வுணர்வன்றெனவுப்படும். ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவும் வஸ்துவினாலே பேதமும் வியாப்தியினாலே பேதமுமாகையால் அத்வைதமென்பதாம்.

ஆன்மாவென்னுர்பதமும், அணு, ஆனி, இயமான், உயிர், உறவி கூடத்தன், சீவன், செந்து, சேதனன், பசு, பிரானன், புற்கலன், பூதம் என்பனவும் ஒருபொருட்களினி.

உடர்பென்னுர்பதமும், அங்கம், அவயவி, ஆகம், ஆதாரம், உடல், உயிர்நிலை, உரு, உறுப்பு, கடம், களேபாம், காத்திரம், காயம், குரம்பை, சடம், சரீரம், தனு, தாபாம், துவக்கு, தேகம், தேயம், படிவம், பிண்டம், புல், புணர்வு, புரம், புற்கலம், பூதியம், மூர்த்தம், மெய், யாக்கை, விக்ரகம், வியம், அவவுருவத்தின்பெயரான சட்கம், வெளிவடிவம் என்பனவும் ஒருபொருட்களினி.

ஈசான் பஞ்சமுகங்களைப்பது.

ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சத்தியோசாதம் என வைந்து. இவற்றுள், ஈசானமாவது அனைத்து மாளுதல், தற்புருடமாவது காத்தல், அகோரமாவது அழித்தல், வாமமாவது விளக்கல், சத்தியோசாதமாவது தோற்றுவித்தல் என ஐந்துமுகங்களெனப்படும்.

ஈசான் பிரபுத்துவசாமர்த்தியதுண முன்றென்பது.

கர்த்தத்வம், அகர்த்தத்வம், அன்னிதாகர்த்தத்வமெனுமூன்றும் ஈசான் சாமர்த்தியகுணங்களாம்.

சுதான் முக்கியதுணம் ஆனபது.

சர்வஞ்ஞத்வம், சர்வேசுரத்வம், சர்வநியந்த்ருத்வம், சர்வாந்திரியாமித்வம், சர்வகற்பிதத்வம், சர்வசத்தித்வம், ஆக ஆறு. அன்றியும் தன்வயத்தனாதல், முதலிலனாதல், உடம்பிலனாதல், எல்லாநலமுளனாதல், எங்கும்வியாபகனாதல், எவற்றிற்குங்காரணனாதல் என்பனவுமாம்.

சுதான்துணம் எட்டென்பது. (சைவாகமம்.)

தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயர்க்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல், பேருருடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை, ஆக எட்டு. அன்றியும் வரம்பில்லானம், வரம்பில் காட்சி, வரம்பிலின்பம், வரம்பிலாற்றல்; நாராயணம், கோத்திரமின்மை, ஆயுமின்மை, இடையூரின்மை என்பனவுமாம்.

சித்திகள் எட்டென்பது: அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கிரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவமென எட்டாம்.

யோகம் எட்டென்பது: இயாம், நியம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாகாரம், தானை, தியானம், சமாதியென எட்டாம்.

சித்துகள் எட்டென்பது: ஸ்தம்பனம், மோகனம், வசியம், மாஸனம், உச்சாடனம், ஆக்ருஷணம், வித்துவேஷணம், பேதனம் என எட்டாம். அட்டகன்மச்சித்தெனப்படும்.

சமாதியென்பது: சரீரவாதனைகளின் உணர்வற்று ஸ்தம்பமாய் பிரமஸ்வரூபத் திற்கலந்து தேகத்தை அசைவறநிருத்திச் சின்மயத்தில் நீழிகாலம் நின்றவிடுதல் சமாதியெனப்படுவதாம். சுகப்பிரமரிஷி சாஸ்திரப்படி முப்பதுநாழிகை சுவாசபந்தனஞ்செய்திருத்தலாம்.

சிவயோகமென்பது: வாயுவடங்குதல் ஞானநிட்டையல்லவென்றும், மனத்தினுடைய விருத்தியடங்க நிருத்தலே ஞானநிட்டையென்றும், அப்படி கருத்தடங்கினதே சிவயோகமென்றும் சொல்லப்படும்.

நீத்தம் அநீதமென்பது.

ஈசுரனுடைய புத்தி, இச்சை, முயர்ச்சி யெனு மூன்றும் நித்யமும்; உயிருடைய புத்தி, இச்சை, முயர்ச்சி யெனு மூன்றும் அநித்யமுமாம்.

நித்யமாவது-பரமாணுரூபம். அநித்யமாவது காரியரூபம்.

நித்தப்பொருள்களாவன :—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு வெனுநான்கின் பரமாணுக்களும், ஆகாயமுதலிய ஐந்துமாம்.

மண்ணுதலியல் புகளென்பது.

பிருதிவியாகிய மண் நாற்றமும், அப்புவாகிய தண்ணி குளிர்தப்பரிசமும், தேயுவாகிய நெருப்பு சுடும்பரிசமும், வாயுவாகிய காற்று உருவமின்றிப் பரிசமுமுடையனவாம். இந்நான்கும் நித்யம் பரமாணுரூபமும், அநித்யம் காரியரூப முமாம். தேகஇந்திரிய வேறுபாட்டால் மூவகையுமாகுமாம்.

பிருதிவிக்குவிடயம் மண் கல் முதலியன, அவை இவை யென்கிறது. பிருதிவி, அப்பு தேயுக்களிலிருப்பது. தேக இந்திரியம் கிரானம் நாற்றத்தைக்கவர்வது, இது நாசினுனி யிலிருப்பது.

அப்புவுக்குவிடயம் ஆறு கடல் முதலியன, வருணலோக த்துள்ளது. தேகஇந்திரியம் சிங்ஙுவை, சுவையைக்கவர்வது. இது நாசினுனியிலிருப்பது.

தேயுவுக்குவிடயம் மண்ணினும் விண்ணினும் வயிற்றி னும் ஆகரத்தினுமுள்ளது. மண்ணினுள்ளது நெருப்பு முதலியன, சூரியலோகத்துள்ளது. விண்ணினுள்ளது மின் முதலியன. வயிற்றினுள்ளது உண்டவுணவு பரிமாமித்தற் கேது. ஆகரத்தினுள்ளது பொன்முதலியன. தேகவிந்திரி யம் சட்சவாகியகண். அது உருவத்தைக்கவர்வது கண்ணு ரைக்கருமணியிலிருப்பது. ஆகரம் - உறைவிடம்.

வாயுவுக்குவிடயம் மாமுதலியன அசைதற்கேதுவாயுள் ளது, உருவமின்றிப் பரிசமுமுடையது, வாயுலோகத்துள்ளது, சரீரத்தினகத்துச்சஞ்சரிக்கும் பிராணனும். அஃதொன்றாயி

னும் உபாதி வேறுபாட்டால் பிராணன் அபானன், உதானன் வியானன் சமானன் முதலிய பேர்பெறுமாம். தேகஇந்திரியம் துவக்கு, சரீரமெங்குமிருப்பது.

ஆகாயமாவது:—சத்தகுணமுடையது. அது ஒன்றாய் வியாபகமாய் நித்யமாயிருப்பது. ஆகாயம் - வெளி, செவித் துளையிற்றெரித்துணர்த்துகின்றது. இந்திரியம், சோத்திரம்.

காலமாவது:—இறப்புமுதலிய வழக்கிற் கேதுவாயுள் ளது அது ஒன்றாய், வியாபகமாய், நித்யமாயிருப்பது. சிகழ் தல், சென்றல், எதிர்பென காலம்மூன்றாம்.

திக்காவது:—கிழக்குமுதலிய வழக்கிற் கேதுவாயுள் ளது, அதுவும் ஒன்றாய், வியாபகமாய், நித்யமாயிருப்பது. கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு என ான்குதிக்குகளாம்.

மனமென்பது.

அந்தக்கரணவிருத்தியாகிய மனம், சக முதலிய அனு பவத்திற்குக் கருவியாகிய விந்திரியமெனப்படும். விருத்தியும் பலமுங்கூடிய விகாரரூபமே மனமென்று சத்துக்களாற் சொல்லப்படும். அனேகமாய் பாமாணுரூபமாய் நித்தியமாயிருக்குமாம். சித்து சம்பந்தஞானம் விருத்தியும் சடசம் பந்தஞானம் பலமுமாம். விருத்திரூபமானமனத்திற்கு சித்து எட்டுமெனவும், வருத்துகின்ற விடயத்தையறியும் பலரூபமானமனத்திற்கு சித்து எட்டாதெனவும், அகமுகமனத்திற்கு பிரமம் அறியப்படுமெனவும், பகர்முகமுள்ளமனத்திற் கறியப்படாதெனவும்கூடும்.

மனத்தின்குணமாவது:—மனம் சத்துவவடிவம், மற்ற ரசோ தமோ குணங்களிரண்டும்வந்து சேர்ந்தவைகளாம். மனத்தின் சத்துவகுணமானது: சற்கருமத்திற்கேதுவாகிய உயர்ந்தகுணமாம். ஞானம், அருள், தவம், பொறை, வாய்மை, மேன்மை, மோனம், ஐம்பொறியடக்கலாகிய எட்டும் சாத்வீககாரியங்களாம். சாத்வீககுணமிகுமாயின் சன்மார் க்கமாகிய தெய்வசம்பத்துண்டாம். மனவூக்கம், ஞானம்,

வீரம், தவம், தருமம், தானம், கல்வி, கேள்வி என மெட்டும் ரசோகுணகாரியங்களாம். ரசோகுண மிகுமாயின் லோகவாதனையும், தேகவாதனை, சாஸ்திரவாதனையு முண்டாகுமாம். பேருண்டி, நெடுந்துயில், சோம்பு, நீதிவழு, ஒழுக்கவழு, வஞ்சம், மறதி, பொய், கோபம், காமம், கொலை என்னு மிவைகளெல்லாம் தாமதகுணத்தின் காரியங்களாம். தமோ குணமிகுந்தபோது அசுரசெல்வ முண்டாகுமாம். இம்முன் றுகுணங்களில் ஒன்று மிகுந்தெழுமாயின் மற்றிரண்டு குணங் களு மறைந்துநிற்குமாம். மனது சன்மார்க்கமான தனது சத்துவகுணத்தை விடாமலிருந்தபோது தமோகுணமும் ரசோகுணமும் நசிக்குமென்றும், அப்போ திரிசியமாதலும் சலனமடைதலும் நீங்குமென்றும், மனமானது நிர்மலவாகா யத்தைப்போலாமென்றும், அப்பிரமஸ்வரூபத்தில் ஏகமாய் நிருவிகற்பசமாதியிலே நிலைபெற்றிருக்குமென்றும்; சுபாவமான சத்துவகுணமாக மனஞ்சேடித்து தமோ ரசோகுணங் கள் நசித்தலே உருவநாசமென்றும்; அந்தச்சத்துவகுணமும் குக்குமசரீரம் நசிக்கும்போது ஒக்க நசிக்குமென்றும், அப் படிநசித்தலே அருவநாசமென்றும்; சத்துவமானமனத்தினு லெவற்றைப்புசிக்கினும் அவைகளால்வருஞ் சுகதுக்க மவர்க் கில்லையென்றும், வியவகாரங்களை சத்துவத்திலுதயமான சுக போதம்விழுங்கிக்கோடலின் அவ் வியவகாரம் சமாதியே யாகுமென்றும் கூறப்படும்.

உ - ம். “விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்” என்றும், “மனது சத்துவசொருப மற்றிரண்டும்வந்து சேர்ந்தன வவற்றைமாற்றினாற்போம்” என்றும், “சுத்தமாஞ் சத் துவமே யுண்மையாகுந் துகளிருன்போனான் மனமென் சொல்லும் போம்போம்” என்றும் கைவல்லியநவநீதம்.

ஞானமென்பது.

ஞானமாவது:—காரண அறிவு. காரணம் காரியத்துக்கு நியதமாக முன்னிற்பது. காரியமாவது நாமரூபப்பேர்களா யுள்ளவை. ஞானம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமாகிய அந்தக்கரணமென்னு மிந்திரியங்களுக்குத் தலைமையெனப் படும். உள்ளமாவது:—ஆகாயத்திலாகாயம்கூடில் தன்னித்

தியுருணம் ஞானமாகிய உள்ளமாம். அந்தக்கரணமாவது:— உட்கரணமாம். கரணமாவது:—சிறப்புக்காரணம். உப்கரணம், துணைக்கருவி, குக்குமதேகம் என்பன ஒருபொருட்களளி, கரணம் - கருவி, ஞானேந்திரியங்களு மனமுமாம். ஞானம் - காரணகாரியமாயிருக்குமென்பதாம்.

ஞானத்தின் விருத்திபுத்தியாம். ஆகாயத்தில் அக்கினி கூடில் புத்தியெனவும், ஆகாயத்தில் வாயுகூடில் மனமெனவும், ஆகாயத்தில் அப்புகூடில் சித்தமெனவும், ஆகாயத்தில் பிருதீவுகூடில் அகங்காரமெனவும்; மனத்தின்விருத்தி சித்தமெனவும், புத்தியின் விருத்தி அகங்கார மெனவும், விவேகம் அந்தக்கரணத்தில் சமட்டிகாரமெனவும், அந்தக்கரணவிருத்தி மனமெனவும்படும். அந்தக்கரணம்-காலம், திக்கு முதலியவற்றின் ஆதிவியாத்தியதாவது வியாபகத்தைநீக்கு தற்குச் சிறப்புக்காரணமாம். சைதன்னியச்சொருபச்சாயையே அறிவைப்போல புத்தியிற் பிரதிபலிக்குமென்றும், புத்தியிற்றங்குஞ் சிற்சாயையே விருத்தியென்றும், அவ்விருத்தியே அந்தக்கரண பிரதிபலினமாகிய சீவனென்னுஞ் சிதாபாசனுக் கிடமென்றும், அந்தச் சிதாபாசாந்தவிருத்தியே ஞானமென்றும், சிதாபாசன் கற்பிதவறிவென்றும், சாயை நிழலென்றும், ஞானம் அகத்தினும்புறத்தினுஞ் சஞ்சரித்து நிற்குமென்றும், அதினது எண்ணங்கள் அதாவது சங்கற்பங்கள், புத்தியெனவும், மனமெனவு முரைக்கப்படுமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தன்னாலுணரற்பாலதோ பிரிதானுணரற்பாலதோவென் றராயத்தக்கதும் அநுபவமாகப்பார்த்துணர்வதும் ஞானமேயாம். மயக்கவுணர்வுநீங்குதல் ஞானமாத்திரத்தாற்றோன்றுமாம். அறிவு தன்னை அயலாகக்காணுங்காறும் ஆனந்தம் தனக்கயலாகக்காணும். அறிவைக்கண்டால் ஆனந்தம் அயலன்றுதானே ஆனந்தமாம்.

“ ஞானங்காரண வறிவுகாண் காரியம் நாமருபப்பேர்கள் ” என்றும், ‘ சின்மய வடிவின்சாயை சித்துபோற் புத்தி தோன்றும், நின்மல விருத்தி யந்த நிழல்வடிவாயு லாவும் ” என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

புத்தி, நினைவு, அனுபவம், பிரமை, பிரமம் என்பது.

புத்தியாவது:—எல்லாவழக்கிற்குங் காரணமாயுள்ளது. ஞானவிருத்தியாம். **புத்தியாவது:**—நினைவு, அனுபவமென விருவகைத்தாம். **நினைவாவது:**—வாசனையாற்றேன்றும் ஞானம். **அனுபவமாவது:**—அதனின்வேறாய ஞானம். **நினைவாவது:**—மெய் பொய்யென விருவகைத்து. மெய் யனுபவத்தாற்றேன்றிய நினைவு மெய்யென்றும், பொய்யனுபவத்தாற்றேன்றிய நினைவு பொய்யென்றும்; புத்தியுரைக்கப்பட்டதென்றுஞ் சொல்லப்படும். **அனுபவமாவது:**—உண்மையனுபவம் இன்மையனுபவமென விருவகைத்தாம். உண்மையனுபவமாவது:—அஃதுடைப்பொருளின்கண் அது விசேடணமாக கழும் அனுபவம் உண்மையனுபவமாம். உண்மையனுபவம் பிரமையென்றுரைக்கப்படும். பிரமைக்குக் காரணம் பிரமாணமாம். உண்மையனுபவவறிவிற்குக் கருவியாயுள்ளது பிரமாணமென்பது பொருளென்ற தெனப்படும். பிரமை, அறிவு, மயக்கம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. இன்மையனுபவமாவது:—அஃதில் பொருளின்கண் அது விசேடணமாக கிகழும் அனுபவம் இன்மையனுபவம். அது பிரமம், பிரமம், கடவுள், நலக்கம், தத்துவம், மயக்கம், முத்தி என்பன ஒரு பொருட்கிளவி. உண்மையனுபவம் - காட்சி அதுமிதி உவமிதி சாத்தம் என்னும் வேறுபாட்டான் நான்குவகைத்தாம். அதன்கரணமும் காண்டல், அதுமானம், உவமானம், சத்தம் என நான்குவகைத்தாம்.

இன்மையனுபவமாவது:—ஐயம், திரிவு, தருக்கம் என்னும்வேறுபாட்டான் மூவகைத்தாம். ஐயமாவது ஒருதருமிடின் அதாவது தன்மையின்மாறுபட்ட பலதன்மைகளான் விசேடிக்கப்பட்ட வுணர்வாம். “அது குற்றியோ மகனோ” வென்பதாம். குற்றி தறி, தூண். திரிவாவது-மிததை. இது பொய்பாலாய வுணர்வாம். அது இப்பியை வெள்ளியென்பதாம். தருக்கமாவது வியாப்பியத்தை யாரோபித்தலான் வியாபகத்தை யாரோபிப்பதாம். “திரில்லையாகில் புகையு மில்லையாதல் வேண்டு” மென்பதாம். வியாப்பியம் - வியாத்தி.

மகாமகோபநிஷத்.

வியாத்தி - வியாபித்தல். இன்மையனுபவமென்றது கருத்தாம். மித்தை - பொய். ஐயம் - சந்தேகம்.

பிரமாணங்களென்பது.

பிரத்யக்ஷம், அனுமானம், உவமானம், சத்தம் என்பது பிரமாணங்களாம். பிரத்யக்ஷப் பிரமாணமென்றது: காண்டல். காண்டலாவது: — புலப்படக்காணுங்காட்சி யறிவிற்குக்கரணமாம். காட்சியறிவுபென்றது: இந்திரியவிடய சம்பந்தத்தாற்றோன்றும் ஞானமாம். இந்திரியவிடயசம்பந்தமென்றது: இந்திரியம் - கண்முதலியன, விடயம்-குடமுதலியன, சம்பந்தம்-இரண்டுக்குமுள்ள சையோகமாம். அனுமானப்பிரமாணமாவது:—அனுமானம்-அனுமிதிக்குக்கரணமாம். அனுமிதி-ஆராய்ச்சியாற்றோன்றும் ஞானமாம். ஆராய்ச்சியாவது:—வியாத்தியடுத்த பக்கத்தருமத்தன்மை ஞானமாம். அது: “வன்னியின்வியாப்பியமான புகையுடையது இம்மலை” எனலும் ஞானமாம். அவ்வாராய்ச்சியாற்றோன்றியது “இம்மலையுடையது” என்னுமுணர்வாம். அதுவே அனுமிதியாம். வன்னி - நெருப்பு. வியாப்பியம் - வியாபகம். காண்டல் - காணுதலாம். உவமானப்பிரமாணமாவது:—உவமிதியறிவிற்குக் கரணமாம். உவமிதி - பெயர்க்கும் பெயர்பொருட்குமுள்ள சம்பந்தமறியுமறிவாம். அதற்குக்கரணம் ஒப்புமையறிவு. “ஆனியொக்கும் ஆமா” என்பதுபோல உவமானம் - உவமிக்கும்பொருளாம். சத்தப்பிரமாணமாவது ஆத்தன்வாக்கியம். ஆத்தன் உரியோன் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. ஆத்தனாவான் உண்மைப்பொருளைக் கூறுவான். விரிவு பின்னாலுறிக

பிரமாணமென்னும்பதமும், அளவை, ஆணை, சத்தியம், தேவசாட்சி என்பனவும் ஒருபொருட்கிளவி.

பிரதிஞ்ஞயாவது:—பிரதிஞ்ஞை மேற்கோள் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம், உபநயம், நிகமனம் என்பன ஐவகையுறுப்புகளாம்.

ஞானபூமிகளாவன.

ஞானபூமிகள் ஏழெனப்படும். அவை சமாதியடைதற்குச் சாதனங்களாம். சகலசமயங்களுக்கு மேலானது ஞானபூமி என்பதாம். அவையாவன : சுபம்மிரும்பல், விசாரமெய்தல், நல்லமனஞ்சிறுகல், உண்மையில் நிலைபெற்றுநின்றல், சங்கற்பமறல், பதார்த்தஎண்ணமறுத்திடல், துரியம், துரியாதீதமெனுமேழும் ஞானபூமிகளாம். சத்தாகத் துரியத்தில் காண்பானுங்காணப்படுஞ் சகத்துந்தோன்றுதலின் அதையே துரியாதீதமாகக் கூறாபடுமாம். அனுபவிக்கு ஞானபூமிகள் சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென ஐந்தவத்தை களாமென்றதெனப்படும்.

சுபம்மிரும்பலெனு முதற்பூரியானது :— துற்சங்கநீங்கிச் சிவஞானம் விரும்புவதெனப்படும். இது அறிஞர்கள் துதியாநின்றதாம். இந்தப்பூமி கைவசமானால் மோட்சமுங் கைவசமானதென்றுரைக்கப்படும். “காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்கியுங்கை வந்ததாமே” என்று கைவல்லி பரவரீதத்திற்காண்க.

விசாரமெய்தலெனு மிரண்டாம்பூமிஎன்றது : சாதுசங்கீதத்தைச்சார்ந்து அவருரைக்கும்வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஞானசாஸ்திரத்தை யப்பியசித்தலாம்.

நல்லமனஞ்சிறுகலெனு முன்றும்பூமி என்றது : விசாரத்தில் வெளிப்படும்பொருளைநம்பி முன்னுள்ள இச்சைகளை நீக்குதலாம். இது தனுமானசியெனவுப்படும்.

உண்மையிலே நிலைபெற்று நின்றலெனும் நான்நாம்பூமி என்றது : முன்சொல்லிய முன்றுபூமிகளின் பழக்கத்தினால் சற்சங்கம் பழகியமனதில் மெய்யுணர்வுபிறத்தலாம். இது சத்துவா பத்தியெனவுப்படும்.

சங்கற்பமறலெனு மைந்தாம்பூமி என்றது : உண்மையிலே மனந்திறப்பட்டு பொய்மைகளனைத்தையு மறந்துவிடுவதாம். இது சமுசத்தியெனவுப்படும்.

பதார்த்தயெண்ணமறுத்திடலெனும் ஆறும்பூமிஎன்றது : அத்துவிதானந்த முண்டாதலும், திரிபுடியாகிய ஞானரு, ஞான, ஞேயம் நீங்குதலுமாம். இது பதார்த்தபாவையெனவுப்படும்.

துரியமாகிய ஏழாம்பூமி என்றது: பிரமவஸ்துநிச்சயம் இருந்தவண்ணமிருக்கின்ற மோனத்தன்மையாம். இந்தத் துரியமே துரியாதீத மெனப்படுவதாம். “வெறிய துரியந் தவலமாம் விடே யேழாம் பூமி” என்று ஞானவாசிட்டத் துற்காண்க.

முதலிரண்டுமூன்று பூமிகளினுஞ் சகந்தோன்றுதலால் நனவாகுமாம். இம்மூன்றிலும் ஏறியவர்கள் சாதகர்கள், சீவன்முத்தரல்லலாம். நான்காம்பூமி கனவெனப்படும். ஐந்தாம்பூமி சுழுத்தி, இதிலேறியவன் பிரமவானெனப்படுவனும். ஆறாம்பூமியிலேறியவன் பிரமவரியனும். ஏழாம்பூமி ஒருகற்பனையுமற்றவிடம் துரியாதீதமெனப்படும். இதிலேறியவன் பிரமவரிட்டனும்.

விதேகமுத்தியைத் துரியாதீதமெனக்கூறப்படும். துரியாதீதமாகிய ஏழாம்பூமியையடைந்த மகாபுருடன் அரன், அரி, அயனென்னு மும்பூர்த்திகளுக்கும், நாரதர், சுகர்முதலிய வறிஞருக்குமுள்ள சுவானுபவமாகிய சுகபோதவடிவனாவனும். ஒருகற்பனையுமற்றவிடம் துரியாதீதமெனச் சுருதியானது மெளனமாகத் தரிசிப்பிக்குமாம்.

உ - ம். “புலவர்புகழ் முதற்பூமி ச்பேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம் பூமி யாகும், நலதனுமா னவிமூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்திநாலாம் பூமி, சொலுஞ்சமுசத் திப்பேரும் பதார்த்தா பாவனைப்பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாதேழு பூமிகளாய் வகுத்தார் மேலோர்” என்றும், “முற்புவிமூன் றினுமூலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பாற், சொர்ப்பனமா மதுவுமெள்ள நடுவுமஞ் சாம் பூமியே சுழுத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும் பவிதுரிய மதறகப் பாலோர், கற்பனை யிலாதவிட மதீதமென்று மவுனமாக் காட்டும் வேதம்” என்றும், “முன்னிலங்களி லேறிய மூவருமப் பியாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனென்றுஞ் ஜீவன்முத்தர் பேத மாகும்” என்றும் கைவல் லியுநவரீதத்திலும், “ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந் தேழாம் யோக பூமி, நின்றுதெளிந் தவர்பேசா மெளனவியா யத்தை நிறை நிறைவைத் தன்னை, யன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொ ருட்குந் தான்முதலா யசல மாகி” என்று தாயுமானஸ்வாமிகள்பாட லிலுங்காண்க.

மோனமென்பது.

மோனம - மௌனம் ஒருபொருட்குளவி. எங்கெங்கின் பஞ்சு னிக்கிறதோ அங்கங்குநிறைவக்காணில் மேனாமம். மௌனம் - அல்லவல்லவென்பதற்கெல்லையாம். அதாவது பேசிக்கொண்டேவருது பேசாம னிறதல், காட்டி க்கொண்டே வருது காட்டாமனிறதல் னினுமமையும். தத்துவங்களை யெல்லாம் இது அல்ல இது அல்லவென்று நியதிக்கோது முடிவில் நின்ற அநதப்பாப்பிரமவஸ் துவ வேதமானது சொல்லாமற் சொல்லுமென்றும், காட்டாமற்காட்டுமென்றும்; வேதசுருதிகள் சத்தாநததாலநிவிக்காமல் அருததாநதத்தா லநதப்பிரமப்பொருளை பறிவிக்குமென்றும் சொல்லப்படடி ருப்பதை பறிக “மோனமென்பது ஞானவரமடி” என்றா ன ஒளவையார். மௌனம் - மதனம், முகம், மேனம் என்பன ஒரு பொருட்குளவி.

அஞ்ஞானபூமிகளாவன.

அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழெனப்படும அவையாவன:--வித்து நனவு, நனவு, மகாநனவு, நனாக்கனவு, கனவு, கருநனவு, சுழுததியென வேழாம். மகான்கள் கூறியநாமங்களாம்.

வித்துநனவென்றது - அகநா - பரிபூரணமாக விளங்குஞ் சுததகைதன்னியத்தில் எதிரிடைய வுநிகத போதவுணர்வாம் இது செக, சீவ, பாத நகரு மூலமான பிரகிருதியாம்; சாக்கிரசொப்பனமெனப்படும. நனவுமென்றது - அநத வித்தாகியவுணர்வில், அகநாதையானது முனை போல அதாவது பிரதிபலினமாக வெளிப்படுவதாய். இதுவே செக, சீவ, பாத நகரு பததிக்கு அடையாளமான மகதததுவமெனப்படும; சொப்பனமாம். மகாநனவுமென்றது - நிறவிதோறும் மாறாமல் யான் எனது என்கிற விருட்சம் வளரும; செகசீவபாதங்களை யான் எனதுமென்று மமத நங்காரமாக வெளிப்படுதலுவதாம். இது அகங்காரதத்துவமெனப்படும.

நனாக்கனவுமென்றது: அங்குநப வளரும அகத்தைதக கொண்டு சாக்கிரத்தில் மனோச்சியஞ்செய்வதாம். இது செக, சீவ, பாதங்களின் உருவமே நானென வியாபித்ததுவாக

கிற்பதாம் ; சாக்கிரசொபயனமாம் : அறிவுதெரிதல்வேலாத்
தோற்றவருகெனப்படும சனவுயென்றது - புசித்து நித்தீரை
செய்து, மனோசாயஞ்செய்வது. இது செக, சீவ, பாங்
களின் எதிர்த்ததின்னதென்று தோற்றத்தனில் வியாபிக்கு
மறிவாம். இது சொபானமாம். கஞானவாவது - முன் சாக்
கிரத்திப்பாதிது மறநதுவிட்ட அதிநுமப ஞாபகப்படுத்து
வது இது செக, சீவ, பாங்களைமறநது நினைக்குமாம் ;
சொப்பனசாக்கிரமாம்.

சமுத்திரெயென்றது : — பரிசுத்த இருள்மூடிக்கொள்வது
செக சீவபாங்களை நானுகின்று தன்னைமுழுதும் மறநது
அறிபாமையெனப்படும.

வித்தானவு, நனவு, மகானவு என்னுமூன்றும் அறிவு
பரிணமித்ததாகாமா யெதிரிதலால் சாக்கிரமென்றும் ; நன
க்கனவு, கனவு, கஞானவு எனுமூன்றும் எதிரிடுகிற ஆகா
ரங்களின் அறியாமையோடு விவகாரஞ்செய்தலின் சொப்பன
மென்றும் ; தனதெதார்த்தந தெரியாமல் விடயானந்தாகா
ரமாக உறவகுதலின் சமுத்திரெயென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அறியாமையன்றி செக, சீவ, பாமென மூன்றுமில்லையெ
னப்படும். இம்மூன்றுமாயாகாரியமாம். அறியாமையே
மாயையாம். பொருளல்லவறறைப பொருளென்றுணர்நத
தும் பொருளைப்பொருளென்றுணர்நததும் அறிவேயாதலின்,
அறிவே அஞ்ஞானமும், ஞானமுமாமெனப்படும். பிரமஸ்
வரூபமாகிய தன்னைமறநது அறியாமையே அஞ்ஞானமாம்.
தன்னையுள்ளபடி காண்டலே ஞானமாம். ஞானம் - அறிவு.

உ - ம். “ வினவுமிடத் தஞ்ஞானபூதிகளேழ் என்றபாடத்தில் ”
“ தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்
ந்த, கனவுகளுக் கனவுசாக் கிரஞ்சமுத்தி யென்றெழுபேர் கணித்
தார் மேலோர் ” என்று கைவல்லியநவநீதத்திலறிக.

ஞானவகை, வுணர்வு, தஸ்மாணைழதலியன.

நிச்சயஞானம், பாஞானம், அபரஞானம், திரஞானம்,
சொருபஞானம், சோதிஞானம், விருத்திஞானம், பரோட்ச
ஞானம், அபரோட்சஞானமென்னு ஞானவகைகளில் நிச்

சயஞ்ஞானமாவது அறிவு தன்னையேதானெனச் சுருதியுத்தியானேர்தல். பரஞானமாவது - தன்னை யுள்ளவாறு காண்டல். அபரஞானமாவது - சசாதிசமுதலிய கற்பனையற்ற தெனத்தேர்தல். திரஞானமாவது - காண்பானாகிய ஞானம், காட்சியாகிய ஞேய மென்னுந் திரிபுடியனைத்தும் சின்மாத்நிரமாக விளங்குவதாம். சின்மாத்நிரமென்றது - மனம் சொப்பிரகாசமாக விளங்கலெனப்படும்.

சொருபஞானமாவது - சோதிஞானமெனப்படுமா. விருத்திஞானமாவது - விசாரத்தாலுண்டாகுமாம். இது, சொருபஞானத்திலுறவாகிநின்ற அஞ்ஞானத்தைக்கெடுத்துத் தானும் அந்த வஞ்ஞானத்தோடொக்க நசிக்குமெனப்படுமா.

பரோட்சம், அபரோட்சமென்னும் ஞானமிரண்டில், பரோட்சஞானமென்றது - ஆசாரியருபதேசத்தினால் பிரமத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிந்துக்கொள்ளுதலாம். அபரோட்சஞானமென்றது - பிரமவிசாரஞ்செய்து எல்லா யியமுந்நினைக்கூட ஸ்த பிரமயிக்குமாமான அத்துவித ஸ்வரூபத் தாலுக்கவிளங்குதலாம். பரோட்சமே பின்னி அபரோட்சஞானமாகுமெனப்படும்.

தன்னையென்றது - உரிப்பதானதேவத்தில் நசியாமற்ற ஞாய்ச் சேடித்திருக்கிற பிரதமேக ஆத்மமென்னுங் கூடஸ்தனும். தானென்றது - போதமாகிய அறிவு. அதாவது உடம்பு முதலியவற்றை யானென்னுஞ் செருக்காகிய மயக்கவுணர்வாம். தன்னையறந்த பேதமமையே அஞ்ஞானமெனப்படும். தன்னையறந்ததென்றது - கற்பிதமான அபலைத்தானெனலெனப்படுவதாம். அறிவு - உண்மை, அயல் - கற்பிதம். அறிவுதையமென்றது - மெய்யுணர்வு. மெய்யுணர்வென்றது - அபலைத் தானென்றறியாது தன்னைத்தானென்றறிதலாம். “மெய்ம்மையறி வல்லதமில் வேற்றிவ தெல்லாந், தம்மையறியு மறிவ தேயறிவு தானே” என்றார் தத்துவராயர். தஸ்மரணை, விஸ்மரணையெனுமிரண்டில், தஸ்மரணையென்றது - தன்னைத்தானுள்ளவாறுகாண்டல். இதுவே அறிவு. அறிவே

சுகம். அறிவு சச்சிதானந்தமாம். விஸ்மணையென்றது : தன்னைத்தான் அயலாகக்காண்டல் இதுவே அறியாமை. , அறியாமையே அநிந்த, சட, துக்கமெனப்படும்.

சுகதுக்கமென்பது.

சுகமாவது :—எல்லார்க்கு நலமாக வுணரப்படுவது.

துக்கமாவது :—எல்லார்க்குந் தீங்காக உணரப்படுவது.

ஆனந்தமென்பது.

எங்குந் தனித்திருத்தல் ஆன்மாவாதலால் ஆனந்தமாம். சுகல துக்கங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் செய்யத்தக்கனவனைத்துஞ்செய்து அடையத்தக்கனவனைத்து மடைந்தனமென்னுஞ்சந்தோஷமே ஆனந்தமாம். “எங்கு மிருந்தபடியிருப்ப தியல்பே யென்னு மொருவேதம்” யென்றிருப்பதையறிக.

ஆனந்தபிரிவுகளாவன.

பிரமானந்தம், வாசஞானந்தம், விடையானந்தமென ஆனந்த மூவிதமாம். பிரமானந்தத்தில் ஆத்மானந்தம், முக்யானந்தம், சிசானந்தம், அத்துவிதானந்தம், வித்தியானந்தமென வைந்தடங்கிற்றிருமெனப்படும். பிரமானந்தமாவது - சுழுத்தியிலுள்ள ஆனந்தம், அதாவது சுழுத்தியைப்போலச் சமாதியில் அகமுகமாய் ஆத்மா பிரமத்திற்சேர்ந்ததன்மயமாய்ச் சுகத்தையனுபவித்தவின் அஃது பிரமானந்தமானதெனப்படும். வேதமுடிவான பகாவாக்கிய உபதேசத்தில் ரமிக்கும் யோகநித்திரையும், அகம்புறமின்றிப் பூரணமாக விளங்கும்போதுள்ள சுகமும், பிரமானந்தமேயெனவும்கூடும். வாசஞானந்தமாவது - மயக்கமாகியநித்திரை தெளிந்துவருஞ்சமயத்துள்ள ஆனந்தம் அதாவது துயிலாகிய நித்திரையைப்போலச் சமாதியினின்று நீங்குஞ்சமயத்தில் பிரமானந்த சமஸ்காரத்தோடும் வருதலின் அச்சுகம் வாசஞானந்தமாம். ஆனந்தமயான சீவன் பிரமானந்தசுகத்தைவிட்டு நீங்கிச் சாக்கிரத்தில் வெளிவருவதற்குக் காரணமேதெனில், பூர்வத்திற் செய்த கன்மமானது அப்படி வெளியிற்கொண்டுவருமென

வும்; அப்படி வெளிப்பட்டவனும் நன்மையான அச்சுத்தை விட்டி நீங்கானெனவும், புறம்பிலுஞ்செல்லானெனவும், மறதியையும்டையானெனவும்படும். அன்றெனவும் ஆமெனவும் நின்று நித்திரைசெய்கின்ற சொற்பகாலமாகிய அதுதான் வாசனானந்தமெனப்படுவதாம். விடயானந்தமாவது - போகங்களில்வரும்ஆனந்தம் அதாவது சாக்கிரத்திற் சுழல்பவனுடைய துன்பநீங்கும்பொருட்டு படுக்கையில் நித்திரைசெய்யுஞ்சமயத்தில் மனமானது அந்தர்முகப்பட்டு அம்மனதில் சிதானந்தச்சாயைசேர்த்து அவ்வண்ணம் மனமானது மகிழ்ச்சியாகுமாம். இதுவே விடயானந்தமெனப்படுவதாம்.

ஆத்மானந்தமாவது - எங்குந் தனதுபிரியவடிவமாகக் காணுஞ்சுகமாம். அதாவது சமாதியிற்றன்னிடத்திற்றுனே சுகத்திருத்தலி னச்சுகம் ஆத்மானந்தமெனப்படும்.

முக்கியானந்தமாவது - சமாதியிலுள்ளசுகமாம், அதாவது அறிவறிபாமையின்றி அறிவேமுதலாகச் சமாதியிற் சுகத்திருத்தலாம். இது ரிசானந்தமெனவும்படும்.

ரிசானந்தமாவது - உதாசீனத்திலுள்ளஆனந்தம். இது முக்கியானந்தமெனவும்படும். உதாசீனம்-விருப்பு, வெறுப்பு.

அத்துவிதானந்தமாவது - அத்துவிதமான தன்னை நாடாநிற்கும் சுகமாம். சமாதியில் ஆனந்தம், ஆனந்திரெனுமிரண்டு மற்ற சுகமாகவிளங்குதலாம்.

வித்தியானந்தமாவது- மகாவாக்கியவிசாரத்திலுதயமான ஆனந்தமாம். சமாதியில் அது நீயென்பதின்றி ஆனந்தபோதமாய்ச்சுகத்திருத்தலாம். இதை ஞானானந்தமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாம்.

இந்த அஷ்டவித ஆனந்தங்களும் சமாதியில் நவநவமாக விளங்கலின் அதிசயானந்தமென்று கூறப்படுவதாம்.

இவ்வெண்விதானந்தங்களிலடங்காத வானந்தபேதங்களை பிரமானந்தலேசமென்றதெனப்படும். மனுடன், மனுடகந்தர்வன், தேவகந்தர்வன், பிதிர்கருமத்தேவன், கருமசுரன், சுரன், இந்திரன், பிரகஸ்பதி, பிரமன், விராட்புருடன், இர

ணியகருப்பன் ஆகிய இந்தப்பதினொருபேர்களின் ஒன்றுக் கொன்று பேதமாயுள்ள இவ்வானந்தவகைகள் பிரமாணந்தமென்னும் கற்பாந்தவெள்ளமாகிய சாகரத்திறைபோல்வனவாம். கற்பாந்தவெள்ளமென்றது பிரவாகச்சாகரம்; நிரதிசயானந்தக்கடலென்றறிக.

உ - ம். “போகத்தில் வருஞ்சுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரம சுகமாம், மோகத் தனந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப் பிரிய மான்ம சுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக கியசுக முதாசனை முற்றசுக நிச்சுகம தாம், ஏகத்தே நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெழுந்தசுக ஞான சுகமே” என்று கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

வேதம் சத்தநுபமென்பது.

சத்தநுபமான வேதத்தையுண்டாக்கின தேவதை சத்தத்தனத்தவிட வேறில்லையென்றதெனப்படும். சத்தகுணமுடையது ஆகாயம். அது ஒன்றும், நித்யமாய், வியாபகமாயிருப்பதாம். சத்தம், ஒலிவடிவு எழுத்துவடிவென இருவகைத்தாம். ஒலிவடிவு - பேரினை முதலியவற்றிற் கேள் றவது. எழுத்துவடிவு - வடமொழி முதலிய பாடைவடிவாயுள்ளது. இஃதெல்லா வழக்கிற்குங் காரணமானதெனப்பரிய “சத்தம் பிறந்திடத்தே சகலதையும் பிறக்கும்” என்றதனால், சகலவாக்கியப்பொருளுணர்ச்சி - சத்தத்தாலாய வுணர்ச்சி; அதற்குக்காரணம் சத்தம் அணுவென்றது - மிகச் சிறியபொருள் அணுத்தொளவது - அணுக்கூட்டம். மொழிமுதற்காரணமென்றது - சொல்லுக்குமுதற்காரணமாகின்ற அணுத்தொன். ஒலியாவது - அணுக்கூட்டத்தின் காரியமாகிய ஒசையெழுத்து. எழுத்து - எழுத்தாகும். அது, முதலெழுத்து, சார்பெழுத்தென இருவகைத்தாம்.

வாக்கியமாவது - பதங்களின்கூட்டம். பதமாவது - ஆற்றலுடையது. ஆற்றலாவது - இப்பதத்தா லிப்பொருளுணர்ந்து கவென்னு மிறைவன் சங்கேதம். சங்கேதம் - தேவர்பொழி. வாக்கியமெனினும், தொடர்மொழியெனினு மொக்கும். தொடர்மொழி - வேதவாக்கியம், உலகவாக்கியமென இருவகைத்தாம். வேதவாக்கியம் - இறைவன் வாக்கியமாதலால் எல்லாம்

பிரமீணமேயாம். உலகவாக்கியத்தின் உரியோன் வாய்மோழி பிரமாணமாம். ஏனையதப்பிரமாணமாம். உரியோன்-புருடன்.

வேதம் என்னும்பதமும், அத்தியாபகம், அந்தணிவாக்கு, ஆதிநூல், ஆரணம், எழுதாக்கிளவி, ஒத்து. சாகை, சுருதி, நிகமம், மறை, முன்னூல் என்பனவும் ஒருபொருட்கிளவி.

சத்தம் என்னும் பதமும், அதிர்தல், அரவம், ஆரவாரம், இசை, இடி, இரை, உரை, ஒலி, ஒசை, குரல், சுருதி, தொனி, நாதம், முழக்கம் என்பனவும் ஒரு பொருட்கிளவி.

பிரமாணம் என்னும் பதமும், அளவை, ஆணை, சத்தியம், சபத்தம், தேவசாட்சி, விதம் என்பனவும் ஒரு பொருட்கிளவி.

வேதா - கடவுள், பிரமன். வேதநூலுரைப்போன் - அத்தியாபகன். வேதமார்க்கம் - வைதீகம். வேதமார்க்கத்தினடபபோர் - வைதீகர் வேதாந்தம் - வேதத்துட்பொருள். வேதாந்தி - வேதாந்தநூலுணர்ந்தோன். அந்தணர் - முனிவர். அந்தணன் - சிவன், பிரமன், வியாழபகவான்.

வேதாகம, சாஸ்திர, புராண, இதிகாசாதிகளாவன.

எல்லாவற்றிற்கு முதனுலென்னும் பேதமற்றதாகிய வேதம், வேதாகமமென மிரண்டில் சத்தருபமானதாகிய வேதம் சர்வத்தைபுற உலகருக்குப் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டதென்றும்; ஆகமம் - சித்தாந்தம், சிறப்புநூலென்றும், இறைவன் வாக்கென்றுஞ் சொல்லப்படும். அனந்தசாகைகளையுடைய வேதத்தை அளவிட்டறிதற் கரிதென்று வேதவியாசபகவான் நாலாகப்பிரித்து விளங்க வருளிச் செய்தாரென்றும்; உபவேதங்களும், வேதாங்கங்களும், ஸ்மிருதிகளும், உபநிடதங்களும், சாஸ்திரங்களும், ஆகமங்களும், உபாகமங்களும், புராணங்களும், உபபுராணங்களும், இதிகாசங்களும் மாகிய விவையெல்லாம் வேதங்களிலிருந்து விரிந்தநூல்களென்றும்; வேதாகமங்களில் விரித்துச் சொன்னவத்தங்களைபெல்லா மறிவற்கரிதானவைகொண்டு திருவருள்பெற்ற பெரியோரால் பிரித்துத் தெளிவுபெறச் சுருக்கிச் சைவசித்தாந்த சமயநூல் செய்யப்பட்டதென்றும்; வேதத்தைப் பின்

சென்று தனித்தனி தாமிரமறிந்தவளவில் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்குத்தக்கபடி சமயபேதங்களை யு மததற்கேற்ற பொருள்களையுஞ் சாதித்துச் சொன்ன உலகாயதமுதவிய சமயிகள் நூல்களானந்தமென்றுங் கூறப்படும்.

ஆகமம் - கல்வி, இறைவன்வாக்கு, சித்தாந்தம் என்பன ஒரு பொருட்களாகி.

இறைவன் - கடவுள், குரு, முத்தோன் என்பன ஒரு பொருட்களாகி.

சைவமென்றது - சிவசமயம். சைவமென்னும் பதத்துக்குப் பொருள் அறிஞர் சிவத்தோடு சம்பந்தமெனப்படுவதாம். சைவமானது - சாமான்னியசைவம், மிசிரசைவம், சுத்தசைவம், வீரசைவமென நான்குபிராகாரமாம்.

உ - ம். “வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனா, லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றன்னாக, நாத னுரையிவை நாடிவிரண்டத்தம், பேதம் தென்னிற் பெரியோர்க் கபேதமே” என்றும், “வேத நூல் சைவநூ லிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க, ளாதிநூ லாதிம லன்றருநா லிரண்டு மாண நூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா” மென்றும், ‘அருமறையா கம முதனா லனைத்துமுரைக் கையினு ளளப்பரிசா மப்பொருளை யானருநா லணுக்க, டருவர்கள்பின் தனித்தனியே தாமறிந் தளவிற றர்க்கமொடுத் தரவகளினுற் சமயஞ்சா திதது” என்றும் சி - ஞா - சியிலறிக. “சைவஞ் சிவத்துடனே சம்பந்த மாதலென” என்றும், “சைவ சமயமே சமயம் சமயா தீதப் பழம்பொருளை” என்றுசொல்லப்பட்டிருப்பதையுமறிக.

நான் வேதங்களாவன.

புவுடிகமாகிய இருக்கு, தைத்திரியமாகிய யசுர், கீதவேதமென்னும் கௌசிசமாகிய சாபம், அநர்வணம் என வேதங்க ணைந்து. நான்கும் - ஞானகாண்டம், கருமகாண்டமென விரண்டி பிரிவுகளாயிருக்குமாம்; சீவ, பர, ஐக்கியத்தைச் சொல்லுவனவாம்.

“நால்வகைவேதம் இருக்கு தைத்திரியம் சாம மதர் வணமெனச் சாற்றினர் புலவர்” என்றிருப்பதையறிக.

உபவேதங்களாவன : அருக்தம், ஆயுள், கார்தீர்வம், தனுள்ளன நான்கு.

வேதாங்கங்களாவன : சந்தோபிஜிதம், சோதிடம், நிகண்டு திருத்தம், மந்திரம், வியாகரணமென ஆறு.

வேதஸ்மிருதிகளாவன : ஆரிதம், காச்யபம், காத்யாயனம், கௌதமம், சங்கம், சம்வர்த்தம்; சனம், தார்க்ஷாத்ரேயம், பராசரம், பாரதவாசம், ப்ரகஸ்பதி, மனு, யமம், யாக்ஞவல்கியம், வசிட்டம், விஷ்ணு, வியாசம் என்பனவாம்.

உபநிடதங்களாவன : வேதங்களிற்சொல்லும் ஞானகாண்டத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றவஸ்து தீர்ணயத்தை அவ்வம்முனிவர்கள் தங்கள் தங்கள் போற்கூறியுள்ளது உபநிடதங்களெனப்படும். அவைபாவன : அங்கிசம், அமிர்தபிந்து, ஆசுவாலாயரீயம், ஆருணி, கடம், காத்யாயனம், காலாக்கினி, கிம்புரோட டியம், கைவல்லியம், சாங்கியாயரீயம், சிரவணம், சிவசங்கற்பம், ஸ்ரீருத்ரம், சுவேதாஸ்வரம், செளனகீயம், தேஜோபிந்து, நாராயணம், பசுபஞ்சம், பரமாங்கிசம், பாஸ்சரம், பாராகம், பிரகதாரண்ணியம், பிரமம், பிரமபிந்து, பிரமஜாபாலம், போதாபரீயம், மாண்டுகம், முண்டகம், மௌண்டிகம், வல்லி, வாஸிராயரீயம், வார்ச்சிபாயரீயம் என முப்பத்திரண்டு. உபநிடதம் உபநிஷத்தெனவுப்படும்.

ஆகமங்களாவன : அஜிதம், அஞ்சுமான், அனலம், காமிகம், காரணம், கிரணம், சகஸ்திரம், சந்தானசர்வோத்தமம், சந்திரஞானம், சித்தம், சிந்தியம், சுப்ரபேதம், சுவயம்புலம், சூக்குமம், தீப்தம், நிசுவாசம், பாரமேச்சுரம், புரோற்கிதம், பேதம், மகுடம், யோகஜம், லௌரவம், லளிதம், வாதுளம், வீஜபம், விமலம், வீம்பம், வீரம், என இருபத்தெட்டெனப்படும் இவற்றுள், நௌசிக முனிவர்க்கைந்தும், காசிபமுனிவர்க்கைந்தும், பாரதவாசமுனிவர்க்கைந்தும், 'கௌதமமுனிவர்க்கைந்தும், அசத்தியமாமுனிவர்க்கெட்டுமாக ஈசுரனாற் சொல்லப்பட்டதெனப்படும்.

இந்தவிருபத்தெட்டாகிமங்களும் பதி, பசு, பாச மீட்க் கத்தினுண்மையை யறிவிப்பதெனப்படும். பதி - நிமித்த காரணத்தா, பசு - சீவன், பாசம் - உடலெனப்படும்.

உ - ம். “நரைக்கவரு முடல்பாசம் பசுசிவன்ருன் நவில்வர் பதி யானதுவே பரமதென்று” ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிக ளுடலறி விளக்கத்திலும், “ஒன்றென்ற ரொன்றேகா னென்றே பதிபசுவா, மொன்றென்ற நீபாசத் தோடுளேகாண்” என்று சிவஞானபோதத் திலுங்காண்க.

உபாகமங்களாவன : கலை, சத்தி, சிவம், சிவாக்கியம், சொற்பிரகாசம், பரம், பாதபபாகம், பாதந்திரம், பிரகாச மென வொன்பதெனப்படும்.

சாஸ்திரங்களாவன : வேதங்களும், உபவேதங்களும், வேதாங்கங்களும், ஆகரம், உபாகரங்களும் கூறியுள்ளவிஷ யங்களின் சாராம்சங்களைச்சொல்லுபாம். சாஸ்திரங்கள்-பாட் டம், பிரபாகரம், பூர்வமீமாஞ்சை, உததாமீமாஞ்சை, வைசே டிக்ம் வேதாந்தமென ஆறும். இவை வைதீகசாஸ்திரங்க ளெனப்படும். இந்தஆறில் மீமாஞ்சை சைமினிமுனிவரானும், நியாயம் கௌதமமுனிவரானும், வைசேடிகம் சுணாதமுனிவ ரானும், சாங்கியம் கடுமமுனிவரானும், யோகம் பதஞ்சலி முனிவரானும், வேதாந்தம் வியாசமுனிவரானும் செய்யப் பட்டதெனப்படும்.

பாஞ்சராத்நிரம், வைகாரசமென்னு மிரண்டும் வைணவா கமங்களெனப்படும். பிரதானதத்துவங்கள் - சித்து, அசித்து, ஈஸ்வரன் என மூன்றுகூச் சொல்லப்படும். சித்து - ஆன்மா, அசித்து - பிரகிருதி, ஈஸ்வரன் - பாதத்துவனம்.

புராணங்களாவன : இலிங்கம், ஸ்காந்தம், கூர்மம், சை வம், பிரமாண்டம், பெளஷிபம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், வராகம், வாமனமாகியபத்தும் சிவபுராணங்களாம். காரு டம், நாராதியம், பாசுவதம், வைணவரெ னுநான்கும் விஷ்ணு புராணங்களாம். பதுமம், பிரமம், எனுமிரண்டும் பிரமபுரா ணங்களாம். பிரமகைவர்த்தம், சூரியபுராணமாம். ஆக்கினே

யம் உஅக்கினிபுராணமாம். ஆக'புராணங்கள் பதினெட்டெனப்படும். வேதனியாசமுனிவர் நாலுட்சசாகைகளாக ஒதியுள்ளாரென்று சொல்லப்படும்.

உபபுராணங்களாவன : வைதீககாடங்கனையே கூறப்படுபனவாம். இவை இருபது எதாவது முனிவர்களாலியற்றப்பட்டனவாம். அத்தியம், கரிலம், ஸ்காந்தம், கௌதிகம், சாம்பரம், சிவதன்மம், சோமம், தூர்வாசம், நாரசிங்கம், நாரதீயம், பார்க்கவம், பாராசர்யம், பிரமாண்டம், மானவம், மாரிசம், வசிஷ்டம், வாயவ்யம், வாருணம் எனும் பதினெட்டாம்.

இதிகாசங்கள் - பாரதம், இராமாயணமெனப்படும்.

கலைஞானங்களாவன : அக்கரணிலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், விபாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திரசாத்திரம், சகுணசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், மதனசாத்திரம், இதிகாசம், கர்வியம், அலங்காரம், மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சுத்தப்பிரம்ம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரிட்சை, கனகபரிட்சை, இரதபரிட்சை, கசபரிட்சை, அசுவபரிட்சை, இரத்தினபரிட்சை, பூமிபரிட்சை, சங்கிராமனிலக்கணம், மல்புத்தம், ஆக்ருடனம், உச்சாடனம், வித்துவேடனம், மோகனம், வசிகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பைபீலவாதம், கவுத்தகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், நடம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப்பிரவேசம், அதிரிச்யம், இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சுக்கிலததம்பம், கன்னத்தம்பம், கட்சுத்தம்பம், அவததைப்பிரயோகம் என அறுபத்துநான்கெனப்படும்.

பரசமயங்களாவன,

வேதத்தைப்பின்சென்று சமயபேதங்களையும், அததற்கேற்ற பொருள்களையும், தங்கள் தங்கள் கருத்துக்குத்தக்கபடி

சாதித்துச்சொன்ன பாசடியங்கள் ஆறெனப்படும். அவையாவன : உலகாயதன், புத்தன், சமணனென்னும் அமணன், மீமாங்கிசன், மாயாவாதி. பாஞ்சராத்திரி என்பனவாம். இவ்வாறும் புறச்சாமயங்களெனப்படும். இதனிற்பிரிவு புத்தரிற் பிரிவு, சவுந்திராடிகம், நிகண்டாவாதம், சமணரிற் பிரிவு, அஜ்ஜீவகம், யோகசாரம், மாத்மிகம், வைபாடிகமாம், இவ்வாறும் புறபுறச்சமயங்களாம்.

உட்சமயங்கள் : ஐக்கியவாதி சமயம், காபாலம், மானிரதம், பாசபதம், வாமம், வைரவமெனவாறும். உட்புறச்சமயங்கள் : ஈஸ்வர அளிகாரவாதம், சங்கிராந்தவாதம், சிவசம்வாதம், சிவாத்திவாதம், பரிணாமவாதம், பாஷாணவாதம் எனவாறும். ஆக சமயங்களிருபத்தினாலு பேதமெனப்படும்.

ஒன்றையொன்றெவ்வாத சமயமெனிகளெனப்படும்.

சமயநூல்களுக்குப் பிரமாணங்களுளவன.

உ - ம். உலகாயதன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம் : “இந்திர புரோகித வியம்புமொரு நூலின், நந்தர மெனாதறி வினோடருளி லாமற், சந்தனை புயத்துமண மாலேகட யங்க, வுத்தியுல கத்துருல காயத னுரைப்பான் ” என்றும், புத்தன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம் : “நீதியார் வேத நூலின் நெறியல்லா வரங்க னான, மோதியோ ரைந்து ழை முடையரா யுடல மூடிப், மோதிரீண் மரத்தின் மெவு புத்தரால் வரினும் வைத்துச், சாதிதா னிலாத கொள்கை சவுந்திரா திகன்முன் சாற்றும் ” என்றும், அமணசமயநூலுக்குப் பிரமாணம் : “அந்தவாய் மொழியி னுலவன்கரண மாதியோகமுத லானநூ, விர்தமானிட மயங்குடாதவகை யிங்கியம்பி னிதன்பொருள், வந்தகாலமுயிர் தன் மதன்மபற மாறுவிண்மருவு புற்கலம், பந்தம்வீடினோ டனாதியா யிவை படைப்பதின் றிபுள பத்துமே ” என்றும், மீமாங்கிசன் சமய நூலுக்குப் பிரமாணம் : “வேதமே யோதிநாத நிலையென்று விண்ணி லேறச், சேதமாத கன்மஞ் செயயச் செயமுனி செப்பு நூலி, நிதியே கொண்டு பட்டா சாரிய நிகழ்த்து நீர்மை, யோதநீர் ஞாலத் துள்ளே புள்ளவா ருரைக்க ஓற்றும் ” என்றும், மாயாவாதிசமயநூலுக்குப் பிரமாணம் : “நானே பிரம மென்றுரைத்து ஞாலம் பேய்த்தே ரென வெண்ணி, யூனே புகுந்து நின் றயிர்கட் குபதே சங்க ளுரைத்தவரு, மாண மதிகே டனுமாய மாயா வாதி பேயாகித், தானே யுரைக்கு மின் னாலி னுண்மை தன்னைச் சாற்றுவாம் ” என்றும், பாஞ்சராத்திரி சமயநூலுக்குப் பிரமாணம் : “ஆதியா யருவ மாகி யகண்டபூ ரண

மாய் ஞானச், சோதியாய் நின்ற மாயன் சவேச்சையா லுருவுகொண்டு, நீதிபாரீ கருணை யாலே நீள்கடற் றுயின்று தூலு, மோதினென்று பாஞ்ச ராத்திரி யுரைப்ப னுற்றே” என்றும்.சி - ஞா - சி - நிரம்பவழகியருரையிலறிக. “உவலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திரமாம், கவலைக் கடலுட் கிடந்து தடுமாறு” மென்று மாணிக்க வாசகர்கிருவாசகத்திலும், “பேதித்த சமயமோ வொன்று சொன படி யொன்று பேசாது” என்று தாயுமானார்பாடலிலும் காண்க.

பாஞ்சராத்திரம், சாங்கியம், நியாயவைசேடிகம், பாதஞ்சலம், மீமாஞ்சம், வேதாந்தமெனுமாறும் வேதசம்பந்தமெனவும், உலகரயதம், புத்தம், ஆருகதமாகியமூன்றும் வேதத்துக்குப்புறம்பெனவும்படும்.

பாஞ்சராத்திரம்.

வைணவசித்தாந்தம்.

பிரதானதத்துவங்கள் சித்து, அசித்து, ஈஸ்வான் என மூன்றாகச் சொல்லப்படும். சித்து - ஆன்மா, அசித்து - பிரகிருதி. ஈஸ்வரன்-பரதத்துவனாம். பிரணவம் - அகாரம், உகாரம், மகாரமெனப்படும். அகாரம்-ஈஸ்வரன், உகாரம்-பிராட்டி, மகாரம், சீவனாகிய ஆன்மா. ஆத்மாவை சமஷ்டிவாசகமென்றும், ஜாதி ஏகவசனமென்றும், ஞாதாவென்றும், தேகத்துக்கன்னியனென்றுஞ் சொல்லப்படுமாம். ஆத்மாவர்கிய சித்து தேகேந்திரிய மனப்பிராண புத்திவிலட்சணமாய், அஜடமாய், ஆனந்தரூபமாய், நித்யமாய், அனுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்தியமாய், நிர்வயமாய், நிர்விகாரமாய், ஞானஸ்ரீயமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யகமாய், தார்யமாய், சேஷமாயிருக்குமெனப்படும். அசித்தென்பது - ஞானகுணியமாய் விகாராஸ்பதமாயிருக்குமாம். அசித்து விசேஷம் பிரகிருதியென்றும், ஞானவிரோதியாகையால் மாயையென்றும், அதுவே விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையால் அவததையென்றும். மூன்றாகச் சொல்லப்படுமாம். மூன்றும் விசித்திரசிருஷ்டி. பண்ணுகையாலே “பொங்கைம்புலனும் பொறியைந் துங்கன்மேந்திரிய மைம் பூதம், இங்கிவ்வுயிரே பிரகிருதி மானங்கார மனங்களே” என்கிறபடி இருபத்தினாலுதத்துவங்களாயிருக்குமாம்.

சாத்விகம், ராஜசம், தாமசமென்னு முக்குணங்களிலுண்டான தைசத, வைகரி, பூகாதி, எனும் அகங்காரங்கள் முன்பில் தைசதத்தில் சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்ருவை, ஆகாரணமென்னு ஞானேந்திரியங்களைந்தும், மனமும்; வைகரியில் - வாக்கு, பாதம், பாணி, பாபுரு, உபத்தமென்னுங் கன்மேந்திரியங்களைந்தும்; பூகாதி அகங்காரத்தில் சத்ததன்மாத் திரையும், ஆகாயமும்; இதிலின்று ஸ்பரிசதன்மாத் திரையும், வாபுவும், இதிலின்று அபதன்மாத் திரையும், தேஜசம்; இதிலின்று ரசதன்மாத் திரையும், அப்புவும்; இதிலின்று கந்ததன்மாத் திரையும், பிரதிவிபுமுண்டாமெனப்படும்.

இருபத்தைந்தாந்தத்துவம் ஞானவாச்சியமாரிருக்கையால் மகாரவாச்சியன் ஆன்மாவென்றும், இருபத்தாறாந்தத்துவம் அகாரவாச்சியன் ஈஸ்வரனென்றுஞ்சொல்லப்படும். “பஞ்சவன் சோயம்புருஷம்” என்றிருப்பதையறிக. ஈஸ்வரன் சகவுற்பத்திரிமித்தம் வாசுதேவன், சங்கிருஷணன், பிரதியுமன்னன், அநிருத்தன்னன் நான்குவடிவமாயினராம்.

தத்துவஞானம்பிறந்து உச்சிளிக்கும்போது ஆத்மஸ்வரூபம், பரஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், கிரோதிஸ்வரூபமெனு மைந்தையு மறியவேண்டுமெனப்படும். முத்தனுக்கு ஈஸ்வர சியமனத்தால் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம் பண்ணவல்லவராப், பரவியூகாதி சர்வாவத்தைகளிலும்தொடர்ந்தடிமைசெய்யக்கடவராய், கோயில்கொள்தெய்வங்கள் தொடக்கமாயமரர்களாவார்களெனப்படும்.

பாஞ்சராத்திரிகள் பிரகிருதிக்குமேல் பரமபதத்திலே அறியிருப்பர் அவருடையசர்வகுணசாம்யத்தைநித்தியமாகப்பெற்று அவருடையசன்னிதானத்திலிருப்பதேமோட்சமென்னு ஞானத்தால் தேகாந்தத்திலே பிரகிருதிதத்துவத்தையடைவர்கனெப்படும்.

சாங்கியமதசித்தாந்தம்.

இதுவே ஈசுரசாங்கியம், நிசுரசாங்கியமென விருவகைப்படுமாம். இவற்றுள் முன்னது, பாகவதம்மூன்றுங்கந்தத்திற்

கூறப்படும். இது கருத்தமரிஷியின் புத்திரரான கபிலராலும், இன்னது மற்றொரு கபிலராலுஞ்சொல்லப்பட்டதென்க.

புருடனாகிய ஆன்மா பலவென்றும், வொவ்வொன்றும் வியாபகமேயென்றும், புருடன் வொன்றுக்குங் காரணமாகாமையின் பிரகிருதியன்று, காரியமாகாமையின் விக்ருதியு மன்றென்றும், பந்தமோட்சங்கள் ஆத்மாவின்விடத்திற் கற்பிக்கப் படுகின்றனவே யன்றி பரமார்த்திகத்திலதாவது உண்மையிலில்லையென்றும், அவ்வேகத்தாற் சித்திக்கிற போகத்தால் ஆத்மா, கர்த்தா போக்தாவென்று சொல்லப்படுகிறதென்றும், புத்தி ஆத்மாவுக்கு வேறென்றும், ஆன்மா யிருபத்தைந்தாந் தத்துவமென்றறிந்த விவேகத்தாலே மோட்சமென்றும், புருடதத்துவம் பிராப்தியென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இது கொண்டுள்ள தத்துவங்கள்—பிரதானம், மகதத் துவம், அகங்காரம், சத்தாதிபஞ்சதன்மாத்திரை, பிருக்தி வியாதி பஞ்சபூதங்கள், சுரோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்கள், வாக்காதி பஞ்சகன்மேந்திரியங்கள், மனம், புருடன் ஆக யிருபத்தைந்தெனப்படும். புருடன்-ஆன்மாவெனினும் புத்தி-மகதத்துவமெனினு மொக்குமென்க.

பாதஞ்சலம்.

பதஞ்சலிபகவான்சொன்ன பாதஞ்சலமாகிய யோகசாத்திரம் - பிரகிருதியும், பிராக்ருதமும், ஆன்மாக்களும், பந்தமோட்சமா யிருக்குமென்றும், இந்த ஞானத்தினாலும் ஆதி யோகமும், யோகபரிபாகமுமாகிய இருபத்தாறாந் தத்துவம் வீசுரனொருவனுள்ளென்றும், இவனுக்கான்மாக்களிற் காட்டில் நின்மலமான சித்தமென்று பெயரையுடைத்தாய், கேவலஞ் சாத்வீகமான விக்ரகத்தை யுடையராய், ஆன்மாக்களுக்கு ஞானோபதேசகரா யிருக்குமென்றறிகையே முத்தியாதலால் புருடதத்துவப்பிராப்தியே பின்னர் கூறப்பட்டதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

மீமாஞ்சம்.

சைமினிபகவான் சொன்ன கன்மமீமாஞ்சம் ஆன்மா நித்யமென்றும், சுருதி விகிதமாயிருக்கிற கன்மத்தினாலே

ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப் புசித்திருப்பவரென்றும், அவர்கள் நித்ய நைமித்ய கன்மானுட்டானத்தாலே பாகதியுண்டாகையால் தன்மாத்நிரையடைகிறதே முத்தியென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாம். பூர்வமீமாஞ்சர் — யக்பாதி கன்மங்களினாலே மோட்சமென்பராம். பூர்வசைவர்—தீட்சாதிகன்மத்தினாலே மோட்சமென்பராம்.

கருமயோகிகளுக்கு ஆதியாத்மீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதிசைவிகமென்னுந் தாபத்திரியக்கையுமறிந்து நீங்கின விடத்திலுண்டாகு ஞானமூன்று, இஷ்டமாயிருக்கிறவர்களுடைய உபதேசத்தினாலே யுண்டாம் ஞானமொன்று, தானே பூர்வசைன்ம வாசனாநுபமான சாஸ்திரத்தை யாலோசனைப்பண்ணுகையினாலே யுண்டாம் ஞானமொன்று, தத்தம் மதப் பிரவர்த்திகளாயிருக்கிற குருபதேசத்தினாலே யுண்டாம் ஞானமொன்று, தான, ஜப, தீர்த்த, யாத்திரை, தேவ தாபக்தி யாதி சத்கருமங்களினாலே சித்தசத்தித்துவாரா யுண்டாம் ஞானமொன்று ஆக எட்டுவிதத்தினாலும் ஞானம் சித்திக்குமென்கிற தெனப்படும்.

ந்யாயவைசேடிகம். (நையாயிகர். வைசேடிகர்.)

கௌதமமுனிவராகிய அக்கபாதர், கணாதர் இவர்களா விவற்றிய நியாயம், வைசேடிகமென்னு மிரண்டில் நியாயம்—மனஸ்பரியந்தமே தத்துவமென்னும் ஞானத்தால் தேகார்த்தத்திலே மனஸ்தத்துவ புவனத்தை யடைவதென்றும், வைசேடிகம் — அகங்காரமே ஆன்மாவென்னு ஞானத்தால் தேகார்த்தத்திலே அகங்காரபுவனத்தை யடைவதென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றனவாம். நியாயம், வைசேடிகமிரண்டும் தருக்கநூலெனப்படும். இவற்றையனுசரித்தே தருக்கசங்கரகநூல்கள் செய்யப்பட்டனவாம்.

இந்திரிய சைதன்னியவாதிகள்—சரீரத்துக்கு வேறாயிருக்கிற விர்திரியமே ஆன்மாவென்னும் ஞானத்தால் அந்த விர்திரியத்தையடைகிறதே முத்தியென்றும், சிலர் - அந்த விர்திரியத்துக்குக் காரணமான மனதுதானே ஆன்மாவென்னும் ஞானத்தால் அந்த மனதையடைகிறதே மோட்சமென்

ஹி; சிலர் - நானென்கிற பிரத்யேகப் ஞானத்தினாலே சித்தத் தைபறிந்து நீங்குகிறதே முத்தியென்றும்; அகங்கார சை தன்னியவாதி — பிராணதிவாயுக்கள் ஆன்மாவென்னு ஞானத்தால் அதனையறிந்து அந்த தத்துவத்தையடைவதே மோட்சமென்றும்; புராணத்தை முக்கியமாகக்கொண்ட ஸ்மார்த்தர் - பூதண்டமாகிய பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணமான பஞ்சதன்மத்தினையே பிரமமென்னு ஞானத்தால் தேகாந்தத்தில் தன்மாத்திரையிலுள்ள புவனத்தை யடைவர்களென்றும்; கௌளயாமள சாத்திரிகள்—இங்ஙசைமைது னாதியே புருடனுக்குப்த பிரயோசனமெனப் புத்திபண்ணி, நீர்துபூதமுஞ் சத்தியமெனக் கருகி அதுவே யான்மாவெனக் கருதிய ஞானத்தால் ஆகாசபிசாச பதத்தை யடைவரென்றும்; சிலர் - அக்கினி, சூரியன், இந்திரன் முதலாயினுரையே வழிப்பட்டவர்கள் பதத்தை யடைந்தவர்களைப்போல விருக்கின்றது தானே முத்தியென்றும்; இப்படியாகப் பல விதங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றனவாம்.

மாயாவாதி.

பிரகிருதியிலேயதாவது பிரதானத்திலே யடக்கிக்கொண்டிருக்கிற தன்னை, அந்தப் பிரதானத்துக் கன்னியமான புருஷன் தானென்றறிகிறதே மோட்சமென்னு ஞானத்தால் தேகாந்தத்திலே அந்தப் புருடதத்துவத்தை யடைவரெனப்படும். பிரகிருதி—இயல்பு, பிரதானம், மாயை.

உலகாயதம்.

வியாழபகவான் சொன்ன சாக்தமென்னும் உலகாயத சாத்திரம்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவென்னு நாலுபூதங்கள் கூட்டுறவாலுண்டான வுடலே ஆன்மாவென்னு ஞானத்தால் மேலான வாயுபதத்தையடைவது மோட்சமெனப்படும்.

ஜோதிஷர்—ஆகாசங்கூட வைந்துபூதமேயுள்ளதென்னு ஞானத்தால் தேகாந்தத்தில் நட்சத்திரபதத்தை யடைவராம்.

புத்தமேனும் பௌத்தம்.

சுத்தர்சொன்ன புத்தமெனும் பௌத்தம் — புத்தியினுடைய வியாபாரசொருபமும், புத்தி நிச்சயமாயிருக்கிற

ஞானத்தை ஜலப்பிரவாகம்போல நித்தியமா யுனுபவிக்கப் படாநின்ற ஞானசந்ததி, சுகதுக்கந் திரிசியமின்றியே, சுகத்திற் சந்ததியே ஆன்மாவென்றறிகையால் இருபத்துமூன்றாந் தத்துவமாகிய புத்திதத்துவமே பிரதானமெனக்கருதியிருக்கிற ஞானசந்ததிநசிக்கவே மோட்சமெனப்படுவதாம்.

சமணமேனும் அமணம்.

அருகதேவன் சொன்ன சமணம் - அருகதேவன் ஆதிசுத்தனாயிருப்பனென்றும், ஜீவனென்பதொரு பதார்த்தம் அநாதியாகவுடையமோகம், அந்தராயம், கோத்திரம், நாமம், ஆயுஷ்யம், வேதநீயம், தரிசாவர்ணியம், ஞானவர்ணியம் என்று சொல்லப்பட்ட பேதங்களெட்டினுங்கூடி யிருக்குமென்றும், இவனனே காந்தவாதியென்றும், அருகனைப்போல பந்தங்களை விடப்படுவனென்றும், குணன்மகஞானத்தினாலே தேகார்த்தத்தில் குணதத்துவத்தை யடைவதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இதிகாச பாரத புராணங்கள்.

வேதவியாச பகவான்சொன்ன இதிகாச, பாரத, புராணங்கள்—பிரகிருதி தத்துவ மிருபத்தினாலுக்கும் பிரகிருதி வேறுதலா லதற்குக் காரணமென்றும், இருபத்தைந்தாந் தத்துவம் ஆத்மாவென்றும், இருபத்தாறாந் தத்துவம் பொருளென்றெண்ணப்பட்ட ஈஸ்வரனென்றும், இருபத்தேழாந் தத்துவம் பொருளென்றெண்ணப்பட்ட பரமேஸ்வரனென்றும், இப்படியாகப் பதார்த்தவிவேகம்பண்ணி யறிகிறதே முத்தியென்றும், புருடதத்துவம் பிராப்தியென்றுங் கூறப்படுவனவாம்.

சைவசமயம்.

சிவமே தெய்வமென்னும் சத்தியத்தை யுடைத்தான சைவம், பாசுபதம், மாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவமென்கின்ற சபயங்களாகும், சுத்தவித்தையாதி சிவதத்துவமென்று, காலமாதி வித்தியாதத்துவமேழு, பிரகிருதி தத்துவங்களாகிய பிரகிருதியாதி ஆன்மதத்துவ மிருபத்தினாலுமாக முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் நிலைபெறுமென்றும், சித்தார்த்தத் தெய்வமாகிய சிவம் முப்பத்தாறையுங்கடந்து நிற்கு

மென்றும், சைவாகமத்திலொழிய மற்றச் சாத்திரங்களில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களில்லையென்றும், உலகாயதன் முதலாயின சமயத்தெய்வங்களெல்லாம் பூதமுதல் அசுத்தமாயா தத்துவமீறாக முப்பத்தொருதத்துவங்களில் நிலைபெறுமென்றும், அவ்வச்சமயத்தாருக்கு அவ்வத்தெய்வங்கள் நிலைபெறுந்தத்துவமே முத்தித் தானமெனப்படுமென்றும் கூறப்படும்.

உ-ம். “மொய்தருபூதமாதிரி மோகினியந்தமாகப், பொய்தரு சமயமெல்லாம் புகுநின்றிடும்புகன்று, மெய்தருசமயமாதிரி ரூபமும் வித்தையாதி, பெய்து தத்துவங்க ளேயு மொன்றுமின் றெம்மி றைக்கே” என்றும், “எண்ணுக பிரதானத்தை இருபத்தினாலும் வேறென், நெண்ணுக புருடன்நன்னை இருபத்தைந்தாவனன்றே, எண்ணுகயிருபத்தாறு பொருளென வீசன்றன்னை, எண்ணுகவீனையிலீச னிருபத்தேழாவனன்றே” என்றும் சி-ஞா-சி-யிலறிக.

வேதாந்திகள்.

வேதாந்திகள்—பரமபிரகிருதியாகிய பிரமமே பரமார்த்தமாக உள்ளது, இந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே நின்றுஞ் சீவாந்மாக்களும், பிரபஞ்சமுந்தோன்றும், மற்றுண்டானநெல்லா மசத்தியம், அஃதென்போல வென்னில்? சுத்திகையினிடத்தில் ரசிதபுத்தி பண்ணுமாறுபோல ஜகத்துக்குப்பாதானம் மாயையென்பது. தான் பிரமத்தைப்போலச் சத்தியமுமன்று, சசவிஷாணம்போல வசத்தியமுமன்று, இம்மாயைக் காட்டில் இலக்கணமான பிரமசொருபத்தை வேதாந்தஞானத்தினாலே யறிகையாற் புருடதத்துவப் பிராப்தியையடைவதே மோட்சமென்பர்களாம். கொள்ளுந் தத்துவங்களிருபத்தைத்தெனப்படும். அவையாவன — சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமைந்து, வாக்காதி கன்மேந்திரியமைந்து, சத்தாதி தன்மாத்திரையைந்து, பிருதிவியாதி பூதமைந்து, மனாதி அந்தக்கரணம் நாலு, ஆன்மாவொன்று ஆக யிருபத்தைந்து. மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. சசவிஷாணமென்றது—முயற்கொம்பு.

சமயசாஸ்திர ஞானதி, சத்திய நேறி சார சங்கிரகம்.

சொல்லப்பட்ட சமயங்களும், பொருள்களும், சாஸ்திரங்களு மொன்றோடொன் றொவ்வாமற் பலவாகச் சொல்லு

நகயினிலே யெந்தச் சமயத்தை, யெந்தப் பொருளை, யெந்த நூல்களை, யுண்மையாகக் கொள்ளுவதென்னில்? ஆன்மிகள் பக்குவத்துக்கீடாக இப்படி பலவாகப் பரமேஸ்வரன் அருளிச்செய்தாரென்கிற முறைமையை, யொருசமயத்தி லறி பப்படுவது சைவசமயமே யென்றும்; சைவசமயமே சமய மென்றும், சைவசித்தாந்தமே சித்தாந்தமென்றும்; சர்வத் தையுஞ் சொல்லுவதாகிய வேதாகமங்களிற் சொல்லப்படும் சமயப்பொருள்களெல்லா மடங்கி நிற்குமென்றும்; அந்த வேதாகமங்களிரண்டும் பரமேஸ்வரனுடைய ஞானமாகிய சீர் பாதத்தின்கீழே யொடுங்கி நிற்குமென்றும்; இங்கு முத்தி யென்று சொல்லுவது, ஞானத்தினிலே பரமுத்தியாகிய சாயு ச்சியத்தை யடைவதேயாவது, கர்த்தாவினுடைய சீர்பாதத் திலே, பொருந்தியிரண்டறக்கலந்திருக்கிற முத்தியே முத்தி யென்றும்; பிராக்ருத, காமிக, வாசிக, மானசீக, சடசம்பந்த கன்மங்களாகிய விவையெல்லாம் பாச பசு ஞானங்களாதலின் பந்த முறுத்துவனவேயன்றி வீடெய்துவிக்கமாட்டாதென் றும்; பந்தநீக்கமே முத்திநிலை கைகூடுமாகலின் திருவடி ஞானமொன்றே முத்திக்குச் சிறந்தகாரணமென்றும், மற்ற ஞானங்களெல்லாங் குற்றத்தைப் பொருந்தின ஞானமாகை யால் ஐந்தத்தைப் போக்காதென்றும்; சாங்கியர்சொல்லும் ஸ்வதந்திரஞானம், பாதஞ்சலர் சொல்லும் ஸ்வதந்திரயோ கம், வேதாந்திகள் சொல்லும் ஸ்வதந்திர சன்னியாசம், மீமாஞ்சர் சொல்லும் ஸ்வதந்திரகன்மம், பூர்வமீமாஞ்சர் சொல்லும் யாகாதிகன்மங்கள், பூர்வசைவர்சொல்லும் தீட் சாதிகன்மங்களாகிய விவையெல்லாமும், பரசமயிகள் தந்தந் தெய்வத்தை யடைந்திருப்பதே முத்தியென்று சொல்லுவ தும், பாச பசு ஞானங்களே யாமென்றும்; பார்க்கியை தேவி காலோத்தரமென்னும் ஆகமங்கள், சரியை, கிரியை, யோக மெனு மூன்றும் ஞானத்துக்கு அங்கமென்று கூறப்படுகின் றனவென்றும்; கிரியையென மருவு மவை யாவும் ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தமென்றும், கன்மங்களெல்லாம் அஞ் ஞானமான மாயாகாரியத்தாற் செய்யப்படுவதென்றும்; மாயா காரியத்தாற் பொருந்துவது பந்தமே யாமென்றும்; அஞ்ஞா

னம்¹ நீங்கினாலொழிந்து பாச பந்த மறாதென்றும்; பாமேஸ்
வான் வாக்குமனாதீததைலா லவனை மனோவாக்குக் காயங்
களா லறியப்படாதென்றும்; அவன் நின்மலனாயும், ஆன்மா
மலசம்பந்தியாயு மிருப்பதால் மலசம்பந்தம் நீங்கினால்லது
பதிதரிசனமுண்டாகாதென்றும்; பதிஞானத்தினாலே பதி
யை யறியவேணுமென்றும்; பாசஞானத்தினற் பாசத்தை
யறியுமொழிந்து பதியை யறியப்படாதென்றும்; பதிஞானத்
தினாலே ஞானரு ஞேய பகுப்பின்றி யத்துவித மாயகண்டா
காரமாய்ச் சிவமாகிநின்று சிவனுடைய திருவடியைப் பெறு
கிற து சாபுச்சியமென்றும்; சிவஞானத்துக்குப் பாமுமில்லைச்
சமனுமில்லை யாதலால் அநாதிழுத்தனுமாய்ச் சுத்தனுமா
யாநந்தவடிவாயிருக்கிற கர்த்தாவினது திருவடியைச் சேர்
ந்து சர்வஞ்ஞத்வம் விளங்கிச் சுவானந்தானுபூதியைத்
திளைத்திருப்பதே மோலான ஞானமென்றுங் கூறப்படும்.

உ - ம். “ஒதுசமயங்கள் பொருளுணரு தூலக் னொன்றோ
டொன்றோவ்வாமலுள பலவுமிவற்றுள், யாது சமயம் பொருணூலி
யாதிங்கென்னி லிதுவாகு மதுவல்ல வெனும் பிணக்கதின்றி, நீதி
யினு லிவையெல்லா மோரிடத்தேகாண நிற்பதியாதொருசமயமது
சமயம் பொருணூ, லாதலினு லிவையெல்லா மருமறையாகமத்தே
யடங்கியிடு மவையிரண்டு மானடிக் கீழடங்கும்” என்று சி-ஞா-சித்
தியாரிலும் “சைவசமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்,
கைவந்திடவே மன்றுள் வெளிகாட்டு மிர்தக் கருத்தைவிட்டு, பொய்
வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டா முத்திதருந், கெய்வசபை
யைக் காண்பதற்குச் சேரவாறுஞ் செகத்திரே” என்று தாயுமான
ஸ்வாமிகள் பாடலிலுங் காண்க.

வேதாகமம்.

பதி, பசு, பாசமாரீக்கவுண்மை.

பதி-கர்த்தா, பசு-சிவன், பாசம்-உடலெனப்படும். இம்
மூன்றும், அது நீயானாயென்னும், “தத்வமசி” வேத மகா
வாக்கியார்த்தப்படி திரிபதார்த்த நிச்சயமாக வேதாகமங்கள்
கூறுகின்றனவாம். திரிபதார்த்த நிச்சயமுணர்ந்து தன்
னை, நான, நிடலை தத்துவஞானமெனவும், கர்த்தா தத்துவா
தீதெனனவும் படும்.

மகாமகோபாத்யாய, டா¹

உ. வே. சாமிநாதையர்

பதியென்பது:—ஆண், பெண், அவிவடிவாய்த் தோணைறி யழியுந் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களைக் காரியப்படுத்து நிமித் தங் குலாலனைப்போல நிமித்த காரணகர்த்தா வெனப்படும். ஐகத்திற்கு ஈஸ்வரன் பிரதானமான கர்த்திருத்தவத்தினு லே நிமித்ய காரணனைப்படுவனும். ஜடமாகிய மனையு மும், சித்தாகிய ஈஸ்வரசத்தியு மினிதமானபடியினாலே பிர பஞ்ச சித் சிதாகாரமாய் நின்றதெனப்படும்.

பதிஞ்சுக்கணம்.

பதி முதலொன்றே. அப்பதியாகிய பரமேஸ்வரன்-தித்ய, சர்வவிபாபக சித்ருப சிர்விகாரியாயும், மாயாசர்பதநிலில்லா தவனாயும், சைதன்னிப ஸ்வரூபனாயும், பெங்குமபரிபூரணமா யழிவின்றி சிற்பவனாயும், ஞானஸ்வரூபியாயும், மனோவாக் குக் கெட்டாதவனாயும்; சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோ பவம், அணுக்கிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்யத் தாண்டவம்சடி த்து நிற்பனாயும்; சர்வான்மாக்களிடத்தும் வியாபித் துயிர்க் குடிராயும், அறிவுக்கறிவாயு நின்று சர்வத்தையு முள்ளே யுணர்த் துபவனாயும்; அருளேதாரகமாய் நின்று சுவானுபூதி யா லறிவதன்றி பற்றவற்றற் காணப்படாதவனாயும்; தனக் குச் சமானமான முத்தியைக்கொடுப்பவனாயும்; சநநிதிமாத் திரத்தாலே பிரபஞ்சம ஜீவித்தொடுங்குவதாயும் விளங்கா நின்ற பதியாகிய பரமேஸ்வரன்வொருவனேயாம்.

அநாதி முத்த சித்துருவாகிய பரமேஸ்வரன் ஒன்றினுந் தோய்வின்றித் தானே சொயம்பிரகாசமாய் நிறகுந் தன் னுண்மையிற் சிவமென்றும்; பஞ்சகிருத்யமாகிய ஐந்தொழிற் செய்புந்தன்மையிற் பதியென்றும்; பிரபஞ்சமெல்லாம் தானே யாயிவையிற்றுக்கு வேறுமா யவ்வாருயிர்களின் வழிநிற்குந் தன்மையிற் சத்தியென்றும் பெயர்பெற்று நிற்பனும்.

சிவமென்பது:—ஞானமேயானபோது சிவமென்றும், கிரியையாய் வியாபிக்கும்போது சத்தியென்றும், ஞானங் கிரியை யிரண்டுமொத்து வியாபிக்கும்போது சதாசிவமென் றும், ஞானங்குறைந்து கிரியையேறி வியாபிக்கும்போது மஹேஸ்வரனென்றும், கிரியைகுறைந்து ஞானமேறி வியா

பிக்கும்போது சுத்தவித்தையென்றுமைவகையாகச் சொல்லப்படுவதாம்.

சத்தியென்பது :—தடையிலா ஞானமெனப்படும். சத்திக்குமுதல் சிவமேயென்றும், சத்தனாகிய அந்தச் சிவன் யெத்திர நிற்பானத்திற மந்தச்சத்தியு நிற்பனென்றும், பிரபஞ்சத்திற றோற்றப்பட்ட பதார்த்தங்களெல்லாஞ் சத்திமயமுஞ் சிவமயமுமாகவேயிருக்குமென்றும், அறிந்துமறிவித்து நிற்பதாகிய அந்தப் பராசத்தியொன்றே காரிய வேறுபாட்டாற் பல பேதமாகுமென்றும், சிவனி லயியானபோது லய சத்தியென்றும், போகியானபோது போகசத்தியென்றும், அதிகாரியானபோது அதிகாரசத்தியென்றும், பெயருற்று நிற்பனென்றும், பிருதிவிமுதல் நாததத்துவமீராகவுண்டான தத்துவங்களெல்லா மவளேபொருந்நி நிற்பனென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

பஞ்சசத்திகளாவன :—சிற்சத்தி, பராசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி யெனவைந்தாம். சிற்சத்தியென்பது—உயிர்க்கொளியாக நிற்பதாம். பராசத்தியென்பது—பிராணன்முதலிய வாயுவாக நிற்பதாம். இச்சாசத்தியென்பது—உயிர்க்கருணைசம், பஞ்சபூதமாக நிற்பதாம். ஞானசத்தியென்பது—கருமங்களை யறிந்தாட்டல், மீம்பொறியுணர்ச்சியாக நிற்பதாம். கிரியாசத்தியென்பது—உலகங்களாக்குதல், வினைத்துணையாக நிற்பதாம். இச்சாஞானஸ்வரூபியான சத்தியில் நாதமூர்த்தியும், அந்தநாதத்தில் விந்து சத்தியு முண்டாரினரெனப்படும்.

சிவனுக்குச் சத்தி விந்துக்களினுலவத்தைகளென்பன : பரப்பிரமம், பரசிவம், பரஞானம், பராபரம், அன்றறஞ்சீர் நிலையெனுமைந்தும் சிவனுக்குச் சத்தியினாலும் விந்துவினாலுமுண்டான அவத்தைகளெனப்படும். இவற்றுள் பரப்பிரமமென்றது—குணநாமக்கிரியைகளொன்றுமின்றி நிருவிகற்பஞானஸ்வரூபமாகப் பெரிதாய் நின்றவவதாமாம். இது ஸ்வரூபசிவத்தையென்றதாம். பரசிவமென்றது—பராசத்தி தோன்றிச் சிவனென நாலுசத்திகளுந் தன்னிடத்திலுண்

டாக்சு சுத்தமாக நின்றவவதரமாம். இது தடத்த சிவத்தை யென்றதாம். பரஞானமென்றது—ஞானசத்திமூர்த்திமானாய் ஆன்மாக்களுடைய கன்மங்களை யு மவற்றின்பக்குவங்களை யும் பாரதந்திரியங்களை யுங்கண்டு நிற்குமவதரமாம். ஆகுபெயரான அதனை யுடையாரென்பதாம். பராபரமென்றது—பரமமாகிய சுத்தாசுத்த மாயைக்கு மேலாய கிரியாசத்தி மூர்த்தி மானாய்ச் சுத்தமாயையிலே காரியங்களை யுண்டாக்குமவதரமாம். இது ஏனைத்தாபரமூர்த்தத்தை யென்பதாம். அரண்மருஞ் சீர்நிலையென்றது—சுகாசிவன், மஹேஸ்வரன், ருத்திரன் என்னு நாமங்களை யுடைய சுத்தாத்வ, மிகிராத்வ, அசுத்தாத்வ கிருத்யங்களைப் பண்ணுவதாம். இது அடியார் கன்பொருட்டாக ஆண்டாண்டு வெளிப்பட்டருளி டறையு மூர்த்தங்க ளெல்லவற்றினை யுமெனக் கொள்கவென்பதாம்.

அக்கரங்கடோறும் அகரம் செறிந்துயிராய் நின்றது போல அநேக சீவான்மாக்கடோறும் சிவன் பிரிவறச்செறிந்து பரமான்மாவாக நின்றனெனப்படும். ஜீவான்மாவும், பரமான்மாவும், வஸ்துவினாலே பேதமும், வ்யாப்தியினாலே பேதமுமாகையால் அத்தைவதென்பதாம். ஜநமரணங்களைப் பேதமாகக் காண்கையினாலே ஆன்மாக்களனைகமெனப்படும்.

பரமான்மா ஒருவனும், ஜீவான்மா பலவுமென்பது.

ஜந்மாதிரேபதங்களை யுடைய இந்த லிங்கசரீரமும் ஆன்ம பேதத்திற்கேதுவாகுமாம். சும்பகலசாதிகளிலே யிருக்கிற ஆகாசம் ஏகரூபமாகவே யிருக்குமாம். அனேக சரீரங்களிலே யிருக்கிற சைதன்னியம் அப்படியல்லவாம். அஃதெப்படியெனில்: ஒருகாலத்திலேதானே வொருதேகிக்கு போசனேச்சையும், ஒருவனுக்கு வழிநடக்கிறதிலே யிச்சையும், ஒருவனுக்கு நித்திரையிலே யிச்சையும், ஒருவனுக்கு அஞ்ஞானமும், ஒருவனுக்கு ஞானமும், ஒருவனுக்கு வைராக் கியமும், ஒருவனுக்கு விஷயாசக்தியுமாகக் காண்கையால் ஒருவனுக்கு நானுகிருத்யம் ஏககாலத்திலே கூடாதாகையால் ஆன்மா அநேகமென்பது சித்தமாம். வேதத்துள் ஆன்மா ஏகனே யென்பதற்குப் பரமான்மா வொருவனே

யென்பது தாழ்பரியமெனப்படும். அப்பொழுது பிறந்தகுழந்தைக்கும் அந்ததேகத்திலே சைதன்னியமுண்டாயிருக்கையினாலே சைதன்னியத்தோடே லிங்கசரீரத்திற் குற்பத்தியாம். ஆன்மாக்கள் சரீரத்தையுள்ளடக்கித் தானே பிரகாசித்து நின்றாற்போலச் சிவனுயிப்படி ஆன்மாக்களை யுள்ளடக்கித் தானும் பிரகாசியாநிற்பனாம். அப்படிக்கிருந்தானேயாயினும் ஆன்மாகர்த்தாவும், கர்த்தாவயிரும், உடல் உயிரும், உயிர் உடலுமாகாவென்றும்; முத்தான்மாக்களை வேறறக்கலந்து ஜீவஸ்வரூபந் தோன்றாமற்றானேயாக வாழ்வென்றும்; அந்தச்சிவன் வியாப்பிய, வியாபக சம்பந்தத்தினாலே இந்த ஆன்மாக்களாயும், வஸ்துவினாலே வேறாய்த் தனித்தொரு பொருளாயுமிருப்பென்றும்; சர்வான்மாக்களிடத்துங் கலந்து வியாபித்தறிவிக்கையினாலே இந்த ஆன்மாதானே சிவமுமாமென்றும்; சிவாகமநூலுணர்ந்தோர்பகுத்தோதிகுறொன்ற தெனப்படும். வியாப்பியம் - ஒன்றிலே யொன்றடங்கிநின்ற நினைவு. வியாபகம் - நிறைவு.

முத்தான்மாவைக் குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லனென்பது.

முத்தான்மாக்கள் நிரஞ்சனர்களாதலால் சிவன்போலச் சிவப்பிரேரியர்களன்றென்றும், மோட்சபரியந்தம் சிவனுக்கு வசியனென்னும் பெயராமென்றும், மிருகேந்திரவசனம் “வஸ்யோநாவிரத விர்யாஸ்ய ஸ்வதபே வாபிமோக்ஷணாத்” என்று கூறப்படுகின்றதென்றும்; சிவதத்துவம்பெற்ற முத்தான்மாவைக்குறித்துச் சிவன்பிரேரகரல்லர் சிவனைக்குறித்தவனும் பிரேரியனல்லனென்றும் மதங்கபாரமேசுரத்தில் “பச்சார்த்தத் தே சிவத்வேணோ, காரணத்வேநகாரணம், நதம் பிரதிகதா சித்ஸ்யாத் ஸோபிகார்யத்வகோசராத்; அதீத: பரிபூரணச்ச, ஸ்வதந்திரஸ் ஸர்வதோமுக” என்று பேசப்பட்டிருக்கிறதென்றும்; ஆன்மாச் சிவத்தைப்பொருந்தினபோது மாயா பிரபஞ்ச பேதங்களெல்லாம் நோகியில்லையாய்ப் போகுமென்று சி - ஞா - சி அத்விதிலக்கணம் 2-ம் சூத்திரம் 50 - வது விருத்தத்தில் “சாலனின்ருகுடான்மா சிவத்தினைச் சார்ந்தபோது” என்றும் பிரமாணங்க ளிருப்ப.

வைகளைக் கொண்டறிக. சிவனையென்னுது சிவத்துதெயின்னு நபும்ஸகமாக வுரைத்தது நிர்க்குணபிரமத்தை யெவைறிக வென்பதாம். சிவம் - மங்கலமுடையது. மங்கலம் - சுபம், சிவம், அறிவு, நன்மை, முத்தி ஒருபொருட்கிளவி, சிவன் - மங்களகரன், ஞேயப்பொருள். ஞாதுரு - காண்பான், ஞானம் - காணப்படுபொருள், ஞேயம் - காட்சி மூன்றும் திரி புடி யதாவது மூவ்தமெனப்படும்.

சிவனுக்குண்டாயிருக்கு நாமங்களிற் சிலதைக் கூறுதும்.

அந்திவண்ணன், அரன், அரவணிந்தோன், அமுலேந்தி, ஆலமர்கடவுள், ஈசானன், ஈசுரன், ஈமத்தாடி (ஈமம்-சுடலை). உமாபதி, உருத்திரன், எண்டோளன், ஐமுகன், கங்கா தரன், கண்ணுதல், கபாலி, கைலையாளி, கரியன், கறைமிடற் றோன், காமநாசன், காலகாலன், கிரீசன், குன்றவில்லி, கூற் றுதைத்தோன், கொன்றைச்சூடி, சங்கரன், சசிதரன், சடை முடியோன், சதாசிவன், சந்திரசேகரன், சம்பு, சூலபாணி யன், தந்தியுரியோன் (தந்தி - ஆண்யானை), தாணு, திரி புராந்தகன், திரியம்பகன், நக்கன், திருவாணி, நந்தி, நந்தி கேசுரன், நீலகண்டன், நீறணிந்தோன், பசுபதி, பவன், பாண்ட ரங்கன், பார்வதிகொழுநன், பிஞ்சுகன், பித்தன், பிறை சூடி, பினாகபாணி, புரமூன்றெறித்தோன், புலித்தோலுடையோன், புத்தராதன், பெருமான், பேயோடாடி, மழுவேந்தி, மானிடமேந்தி, முக்கண்ணன், மூர்த்தி, யோகி, வரன், வாம தேவன் என்னு நாமங்களும்பின்ன மனந்தநாமங்களு முள்ளனவென்றறிக.

சிவன்கூத்தாவது—காபாலம், கொடுகொட்டி, பாண்ட ரங்கமெனப்படும். கூத்தென்பது—இலயம், தாண்டவம், நடனம், நாட்டியம், நிருத்தம், பரதம் என்பனவாம்.

சிவன்புதல்வர்—குமரன், விநாயகன், ஐயநார். சிவன் மனைவிகள்—கங்கை, பார்வதியாம். சிவம் - நாததத்துவம், சத்தி - விந்துதத்துவமாம். விந்துவாகிய சத்திதத்துவமும், சிவமாகிய நாததத்துவமும் வாக்குருபமாகப் பிரதமபந்தமான தேகமென்பதாம்.

பதிநிச்சயத்துக் குதாரணம்—“சித்ரூப மாத்ம சொரூபம் திருக்கிரியா குணலக்ஷிதம், ஞானரூபஸ்ய தஸ்யாபி ஸ்வ ரூபம் திருக்கிரியாத்மிகம், சைதன்னியம் திருக்கிரியாரூபத் தஸத்யாத்ம நிசர்வதா, சர்வதச்சய தோமுகதௌ ஸ்ரூயதே ஸர்வதோமுகம், அதாநாதி மலோபேதஸ ஸக் வக்ருத் ஸர்வ வித்சிவ” என்றிருப்பதையும், “உலகெலாமாகி வேறாயுட னுமா யொளியா யோங்கி, யலகிலா வுயிர்கட் கன்மத் தாணை யி னமர்ந்து செல்லத், தலைவனாயிவற்றின் றன்மைத் தனக் கெய்த லின்றித்தானே” என்றும், “ஐந்து நலமிசூதொழி ல்களொடு நாடக நடிப்பனாதன்” என்றும், “தன்னறிவத னாற் காணுந்தகமைய னல்லனிசன்” என்றும், “விரித்திடு முணர்வுங்காட்டி வீட்டையுமளிப்பன் மேலோன்” என்றும், “நிறைபரன் சன்னிதிக்க ணீடுணர்வுதிக்குமன்றே” என் றும், “நன்றவை பதிதானொன்றென் றறையுமக்காங் கடோ றுஞ், சென்றிடு மகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர் ந்தே” என்றும், “நின்றனன் வேறாய்த்தன்னி னீங்கிடா நிலைமையாலே, பின்றிய வுணர்வுக்கெட்டாப் பெருமையன றிவினுள்ளே, யென்று நின்றிடுதலாலே யிவனவ னென்ன லாமே” என்றுஞ் சி-ஞா-சியாரிலும், “ஒன்றன் றதொன்றே காணொன்றே பதிபசுவா, மொன்றென்ற நீபாசத்தோடுகா- றொன்றின்றா, லக்கரங்களின்றா மகரவுயிரின்றே, லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு” என்றும், “அரக்கொடு சேர்த்தியணைத் தவக்கற்போ, லுருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று-பிரிப்பின்றிந், தானே யுலகாந்தமியே னுளம்புகுதல், யானே யுலகென்ப னின்று” என்றும் சி - ஞா போதத்திலும், “அகரமுதலானை பணியாப்பநூரானை - வினைப்பற்றறுப்பாரே” என்று திரு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும், “அகரமுதலெழுத்தாகி நின் றாய்சொல்லே” என்று சுந்தரப்பெருமானாயாரும், “அகர முதலவெழுத்தெல்லா மாதிபகவன் முதற்றேயுலகு” என்று தெய்வப்புவலரும் சொல்லியிருப்பதை யறிக.

சிவசத்திக்குதாரணம்—“சத்தி தன்வடிவேதென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்” என்றும், ஒன்றதா யநேகசத்தி யுடையதா யுடனாயாதி” என்றும், சத்திதானாதமாதிரி தானா

குஞ் சிவமுமந்தச், சத்திதானுதியாகுந் தரும்வடிவானவெல்
லாஞ், சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ், சத்திதான் சத்தனுக்குச்,
சத்தியாஞ்சத்தன் வேண்டிற் றெல்லா மாஞ்சத்திதானே”
என்றும், சி - ஞா - சியாரிலறிக.

சிவனுக் கவத்தையென்பதற் குதாரணம் — பரம பிரம
மிவனென்றும் பரசிவன் றுனென்றும், பரஞானமிவனென்
றும் பராபரந்தானென்றும், அரன்றருஞ் சீர்நிலையெல்லாமிவ
னையென்றும்” என்று சி - ஞா - சியிலறிக.

பகவீலக்கணம்.

அநாதியே யாணவமலமென்னு மஞ்ஞானத்தால் தன
திச்சா ஞானக் கிரிபைகள் மறைப்புண்டு பசத்துவமடைந்த
மையால் உடலின்வேறு உயிரெனுஞ்சீவனாகிய ஆன்மா பச
வெனும் பெயர்பெற்றதெனப்படும். பசுவென்னுஞ் சத்தத்
துக்கருத்தம் அஞ்ஞானமாம். ஆன்மசத்தத்துக் கருத்தம்
ஞானமாம். உயிர்செய்த கன்மத்தளவில் கர்த்தாபயனளிக்க
அனுபவிக்குமென்றும், உயிர் கர்த்தாவாகாது, கர்த்தா உயி
ருமாகாதென்றும், உயிர் கன்மத்துக்கிடாகிய சுகதுக்க போ
கங்களைப்புகித்து ஜநநமாணங்களுக் கேதுவாய்ச் சாக்கிர,
சொப்பன, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமெனு மவத்தை
களைப் பொருந்துமென்றும், உண்மை துரியாதீதமென்றுஞ்
சொல்லப்படும். இச்சாசத்தியென்றது—உயிர்கட்கு மலத்
தைகீக்கிச் சிவத்தை யளித்தற்கணுளதாகிய கருணையாம்.
ஞானசத்தியென்றது—கர்த்தாநன்றெலாம் நயந்தறிவரென்ப
தாம். கிரியாசத்தியென்றது—அருளின்வெறல்லாத கிரியா
சத்தியா லறிந்தபோதே யவற்றை அவ்வாறே கர்த்தா சங்
கற்பித்துச் செய்வனென்பதாம். இம்முன்றும் கர்த்தாவுக்
கொப்ப உயிர்கட்குமுளதென்றும் இவற்றினையநாதியே யா
ணவமலமாகிய அஞ்ஞானமறைத்ததென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம். “உயிரெனப்படுவதிந்த வுடலின் வேறுளதாயுற்றுச்,
செய்யுறு மிச்சாஞானச் செய்திகளுடையதாகிப், பயில்வரு மின்ப
துன்பப் பலன்களு துகரும் பார்க்கிற், றுயிலொடு மைந்தவத்தைப்
படுமுண்மை துரியாதீதம்” என்றும், “உருவொடு கருவியெல்லா
முயிர்கொடு நின்றுவேறும், வருவது போலவீச னுயிர்களின் மருவி

வாழ்வன், நருமுயி ரவனையாகா வுயிரவை தானுமாகான், வருபவ னிவைதானாகி வேறுமாய் மன்னினின்றே” என்றும், “ இருவினையின்பதுன்பத் திவ்வுயிர் பிறந்திற்று, வருவது போவதாகு மன்னிய வினைப்பயன்க, டருமரன் தரணியோடு தராததி போலத்தாமே, மருவிடா வடிவுங்கன்மப் பலன்களு மறுமைக்கண்ணே” என்றும் சி-ஞா-சி-யாரிலும், “ கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ள, மிட்டெநு பேரழைக்க வென்னன்றாங்--கொட்டி, யவனுளமா கில்லா னுளமவனு மாட்டா, தவனுள மாயல் லனுமா மங்கு” என்று சி - ஞா - போதத்திலுங் காண்க,

பாசவிலக்கணம்.

பாசமெனுமுடல் ஆன்மாக்களுடைய விபுத்வ சர்வஞ்ஞாதையை அனாதியே பந்தித்திருக்கும் ஆணவமலம், கன்மம், காமியம், மாயையாகிய விவைகளைப் பாசமெனப்படுவதாம். அது ஒன்றாயும் அளவிறந்த சத்திகளையும் இருண்ட மயக்கத்தையு முடையதாயும், செம்பிற்களிம்புபோ லழியாத பிரதானமலமா யான்மாக்களுடையஇச்சா, ஞானக், கிரியைகளடங்கலையு மறைத்து நிற்குமாம்.

உ - ம். “ ஈசனது சத்தி மல மூன்றினையு மேவுதலாற் பாசமெனும் பேரதற்குப் பாங்கு” என்று சைவக்குறளிலும், “ மாயையின் காரியத்தை மாயேயமலமதென்று, மேயுமும் மலங்கடத்தற் தொழிலினையியற்றவேவுந், தூயவன் நன்தோர்சத்தி திரோதானகரிபதென்று, மாய்வரி மலங்களைந்து மணுக்களை யணந்துநிற்கும்” என்று சி - ஞா - சி யாரிலும், “ மோக மிகவுயிர்க் டொறுமுடனாய்நிற்கு மூலவாணவமொன்று முயங்கிநின்று, பாகமிக வுதவுதிர தாயியொன்று பகர்மாயை யொன்றுபடர் கன்மமொன்று, தேகமுறு கரணமொடு புவனபோகச் செயலாரு மாமாயைத் திரட்சியொன்றென், ருகமல மைந்தென்பர்” என்று சிவப்பிரகாசத்திலுங் காண்க.

சிவம் நீயாவையென்பது.

பதி - அதி சூக்கமசித்தெனவும், உயிர் தூலசித்தெனவும், பாசம் - அசத்து அநாதியே உயிர்களைப்பற்றி நிற்குமெனவும் படும. பசுவாகிய தன்னையும், தன்னையநாதியே மறைத்து நின்ற பாசத்தையும், தனக்குயிற் துணையாயிருக்கும் பதியையு மறிவிக்குமிடத்துத் தானே மற்றிரண்டிற்கு மிடமாகுமென்றும், அக்கினியைக் காட்டத்தினிடமாகக் கடைந்து

காணி லவ்வக்னிலேறு உஷ்ணம்வேறாய்ப் பிரித்தறியச் கூடா ததுபோலச் சுவானுபவத்தால் மலத்தினைநீங்கித் தன்னை யுள்ளபடி யறியிற் றுன்வேறு சிவம்வேறாய்க் தோற்றது அது நீயானாயென்னும் “தத்வமசி” வேதமகாவாக்கியார்த் தப்படி அச்சிவம் நீயாமென்றும், சிவமென்றும், ஆன்மாவெ ன்றுமிரண்டுஞானங்கள் வேறாயிருந்தும், கைநாசியைப்போல ஐக்கியத்துப்பிரிபடாது அதுவே இதுவாய், இதுவே அது வாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம். “உணையுணர்த்திப் பாச முதவி யுடையோன், தனை யுணர்த்தி நீயே தலமாம் - கனலை, விறகிடமாய்க் காணிலகன் வெம் மையை வேறாக்கி, யறியகிலாப் போலதுவே யாம்” என்று ஒழிவி லொடுக்கத்திலறிக.

பதி, பசு, பாசமுத்தியிலுமழியாதேன்பது.

பேரின்பத்தைப்புகிக்கிறது ஆன்மா, பேரின்பத்தை மிக வுங்கொடுக்கிறது கர்த்தா, பேரின்பத்தை மேன்மேலும் விளைவிக்கிறது மலமாதலால் பதிபசுபாசமுத்தியிலு மழியாதேனப்படும்.

உ - ம். “முத்தி தனில்மூன்று முதலு மொழியக்கேள், சுத்த வனுபோகத்தைத் துய்த்தலெனு - மெத்தவே, யின்பங் கொடுத்த லிறை யித்தைவினை வித்தல்மலம், அன்புட னேகண்டு கொள்” என்று உண்மையிளக்கத்திலறிக.

சிவோகம்பாவனையென்றது.

விஷந்தீண்டினவன் தன்னைக் கருடனாகப்பாவிக்க யந்தப் பாவகத்தினாலே யவனுக்குண்டாகிய விஷந்தீர்ந்தாப்போல பதிஞானத்தினாலே அந்தச்சிவன் நானென்று ஸோகம்பாவ னைசெய்யில் அப்பொழுதே காட்டத்தி லக்கினிதோன்றினாற் போலச் சிவன்றானே ஆன்மாவிலேதோன்றிப் பிரகாசியாதிற் பனும். அப்படித்தோன்றவே அநாதியாக விவனிடத்திற் செறிந்து நீங்கா திருக்கிறமலங்களெல்லாம் போகாதிற்குமாம்.

ஸ - அவன், அஹம் - நான் இதனைச் சோகமெனப் படும். இது வடமொழி. பழயதாகியவேதங்களும் “அது நானானேன்” என்று சோகம்பாவனை பண்ணும்படி கூறு

கின்றனவாம். அப்படி பாவிக்கும்போது அத்துவிதமாகப் பாவிக்குமாய் சிவோகம் பாவனையினுற் சிவமுமாவராம்.

கருடனென்றது—கருடனுக் கதிதெய்வமாகிய மந்திரச் சொரூபமெனக் கொள்க.

உ - ம். “சிவோகம் பாவிக்குமத்தாற் சிவனுமாவர்” என்றும், “கண்டீவ்வை யல்லே நானென் றகன்று காண்ப் பரமுநா னல்லே நெனக்கருதிக் கசிந்த, தொண்டிருநு முளைத்தவன் றுனின்ற கலப்பாலே சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன் வேறன்றி, விண்டகலு மலங்களுல்லாங் கருடத தியானத்தின் விடமொழியு மது போல விமலதையுமடையும், பண்டமறைகளு மதுநானுனே நென்று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைத் தானே” என்றும் சி-ஞ-சி - யிற் காண்க.

சோகமென்றது—பரோக்ஷாபரோக்ஷப் பொருள், ஐக்கியப் பிராந்தியம். சிலவாகமங்களிற் “த ஸோஹ மிதிஸம் மோஹம் ஸோகமேவபரிப்ரம: அஹமேவ பரிப்ரார்தி தீன் மாத் ரீணிபரித்யஜேத்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிற தென்க.

பரஞானத்தினாலே சித்தஸ்திரத்தைப் பண்ணினவனே பிரமாவும், விஷ்ணுவும், சிவனும், இந்திரனும், சுப்ரமணியனும், குருவும், சர்வசத்திதாஸ்வரூபனும், யோகியும் தபோதனனும், பண்டிதனும், மகாபாகன் அதாவது பாக்கியமுள்ளவனும், கிருதார்த்தன் அதாவது பயனடைந்தவனும், பரமாத்மனித்துவமானென்று சொல்லப்படுவனும்.

பரஞானமென்றது—தன்னையுள்ளவாறு காண்டல். தன்னையென்றது நசிப்பதான தேகத்தில் நசியாமற்றாய்ச் சேடித்திருக்கிற பிரத்யேகவான்மாவாம். தானென்றது—போதமாகிய அறிவாம். சிவாக்ர யோகியருறை நாலாஞ்சூத்திரம் முப்பத்தினாலாவது செய்யுள் சி-ஞ-சி-யிலறிக.

பாச, பசு, பதி ஞானங்காவன.

பாசஞானமாவது—வேதசாஸ்திர முதலானவையெல்லாம் ஆன்மபோதத்தினு லறியப்படுகையினாலே பாசஞானமாம். பசுஞானமாவது — கருவிகளாகிய தத்துவங்களையெல்லாம் நியதிகளைந்து கழன்றவிடத்து ஆசையின் மிகுதியினாலே நானே பிரமமென்று சொல்லப்பட்டவறிவு ஒரு சரீரத்திலே

கூடி நின்று இந்திரியவிடயங்களை ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி யறிகையினாலே பசு ஞானமாம். பதிஞானமாகிய பத்யறிவானது ஒருத்தரையாமற் சர்வத்தையு மேககாலத்திலே தானே யறிகையினாலே பதிஞானமாம்.

பாசங்களை நீதுமார்க்கமாவது.

அவபவங்களைக்காண்கிற கண் தன்னைக் காணமாட்டாது. அந்தக்கரணங்கள் தாமெல்லா விடயத்துக்கு மறிவாய் நிற்பினுந் தன்னை யறியமாட்டாது. அந்தக்கரணங்களைக் காரியப்படுத்தி நிற்கிற பிராணவாயுவும் தன்னைத்தான் காணமாட்டாது. கண்மத்துக்கிடாகச் சரீரத்தைப் பொருந்தி அகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிற வான்மாயும் தன்னைக்காணமாட்டாது. ஆனால், எதன் சிவனையறியும்படி யெப்படியேனென்னில்? எல்லாத்தையு மறியுத்க்க சிவன் பேதத்திலிந்த வான்மாயுக்குத் தோன்றாமல் நின்று முத்தியிற் றன்னையுங்காட்டி அந்த வான்மாவையுங்காட்டிச் சிவன் தன்னைக் காண்கைக்கு ஆன்மாயுக்குத் திருஷ்டியுமாய்க், கரணங்களா லறியுமிடத்துத் தோன்றாமலு நிற்பன். தனக்குப் பிராணனுய் நிற்கிற சிவனுடைய ஞானத்தினாலே தன்னிடத்திலே கண்டுகொண்டு அவனுடைய சீபாததைப்பொருந்தில் மயக்க விகற்பங்கள் பொருந்தாது. அப்படி பொருந்திறறியினும் ஞானருவென்கிற தன்மை பொய் ஞானமாய் நிற்கவே முற்பட்ட நிலைகைகூடுமாம். பேதத்தில மலசம்பந்தமாயிருக்கையால் பத்யையும் பசுவையும் தரிசிக்கப்படாதென்றும், முத்தியில் மலசம்பந்தம் நீங்குகையால் ஆவ்விரண்டையுந் தரிசிக்கப்படுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

2 - ம். “ காட்டிய கண்ணே தனைக்காண கண்ணுக்குக், காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணக்—காட்டிய, வுள்ளத் தனைக்காண வுள்ளத்தின் கண்ணாய், கள்ளந்தா னுள்ளத்திற் காண் ” என்று சி - ஞா - போதத்திலும், கண்டிடுங் கண்டனைக் கரணங்க டமைக்காண வுயிருங் காண, வுண்டியம் ருயிர்தானுந் தன்னைக்காண துயிர்க்குயிரா மொருவனையுங் காணாதாகுந், கண்டசிவன் தனைக்காட்டி யுயிருங் காட்டிக் கண்ணுக் கக்கரணங்கள் காணநிற்பன், கொண்டானே யுளத்திற் கண்டுகூடிற் பாசங் கூடாது கூடினுங் குறிப்படியி னிறுத்தே ” என்று சி-ஞா-சியிலுங் காண்க.

பாசமசுத்தேன்றறிந்தால் சிவம், பிரகாசிக்குமென்பது..

தற்போதஞ் சீவியாமல் பரமேஸ்வரன் திருவடியிலே அந்த ஞானமேயாய் நின்று நற்குணங்களாகச் சொல்லப் பட்ட நுன்மை, பெருமை, அறவு, நொய்தாயிருத்தல், மிகவுங் கனத்திருத்தல், விண்மிசைஏகல், பாரமெய்சேர்தல், வேண்டின வருணவக்கொள்ளுதல், எங்குந் தானேயாய்திற றலென்னு மெட்டுச்சித்திகளையும், பிரமானினுடைய ஐஸ்வரிய முதலாகவுள்ள ஐஸ்வரியங்களையும், கொண்டாடப்பட்டபதங் களையும் வெறுத்துக் கீழுமேலுமாக யெங்கு நிறைந்து திற் கத்தக்க மந்திர, பத, வன்ன, புவன, தத்துவ, கலைகளென் னும் ஆறத்துவாக்களின் வழிபடங்கலைபுஞ் சுத்த வசத்திய மென் றறிந்தந்த ஞானமாய் திற்கவே முதல் நடு விறுதி மூன்றுமில்லாதவனுமாய், திர்க்குணனுமாய், ஐநுவாலு மறியப்படாதவனுமாய், சர்வமூர் தானாய் திற்கச்செய்தே ஒன் றுந் தானல்லவனுமாய் திற்கிறவன் வேதத்திற் றேன்றாம லப்பிரகாசமாய்தின்ற முதல்தானே முத்தியிற் பிரகாசித் திவ னுக்குள்ளே பொருத்தந்நிரபமிசுர்க்பகத்தியையுமுண்டாக்கி அதன் வழிபேபுகுந்நிவனும். அந்தப் பெரியபக்தியின்வழி பாகத் தானுஞ்சென்று கூடி யெவ்விடத்துமில்லாத சிவபோ கத்தை படையாதிற்பனும்.

உ - ம். “சுறிப்படியினின் றட்டகுண மெட்டுச்சித்தி கோ கனகன்முதல் வாழ்வு குலவுபதமெல்லாம், வெறுத்து நெறியறு வகைமே லொடுக்கி மூடங்க வெறும்பொய்யென நினைந்திருக்க மே லொடு கீழில்லா, னிறுத்துவதோர் குணமில்லான் றன்னை யொரு வர்க்கு நினைப்பரியா னென்றுமில்லான் நோபட வந்துள்ளே, பொ றுப்பரிய பேரன்பை யருளியதன் வழியே புகுந்திவ னெகது மிலாப் போகத்தைப் புரிந்தே” என்று சி-ஞா-சியிலும், “திர்க்குண னாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த், தற்பரமாய்நின்றதனிமுத - லற்புதம்போ, லானாவறிவாயளவிறந்து தோன்றானே, வாண முதல் களையில் வந்து” என்று சி-ஞா-போலுங் காண்க.

பரம், பரன், பரை, பரகுடிலை, பரநாதம், பரவிந்துவென்பன.

பரம், பரன், பரை, பரகுடிலை, பரநாதம், பரவிந்து, வென ஆதாரமாகும். பரமாகிய நாதாந்தச் சோதிபரபா

மாகிய பெரும்பாழ் வெளியிலே ஆண், பெண், அலியென்னு
மூன்றிற்கு மப்பாற்பட்ட விசுவப்பிரகாசமா யெழுந்தருளிய
தற்பா சிற்பரமூர்த்தி தராதலம் படைக்கவேண்டி பரடாகிய
வெளியே வீடாகக்கொண்டு அப்பெருவெளி வீட்டுக்குள்
ளே பரனும் பரையுங்கூடின வவதரம் பரை குடிலையாம். பர
மாவது—வெளி, சிவமாவது—அறிவு, சத்தியாவது—மீனம்,
குடிலையாவது—மாயை, நாதமாவது—வலது நாசி குரியன்,
வீர்தாவது—இடது நாசி சந்திரனுமாம். பரமாத்மன்—சிவப்
பாழ், சிவப்பாழ், பாப்பாழென்னு முப்பாழுங்கடந்து பெரும்
பாழாகிய வெளியிலே விசுவப்பிரகாசனும் விளங்குஞ்சொருப
மாம். இந்தச் சொருபங் காணக்கிடைத்த லரிதினு மரிதாம்.

(இரம்பரம் பாராமேன்பது.

இரமாவது—பிண்டம். பரமாவது—அண்டம். பாராப
மாவது—பேரொளியாம். இரமும் பரமும் கலந்தவிடபே
பாராமாம். இதுவே நடுதிலை ஞானமெனப்படும். நடுதிலை
ஞானமாவது—அழியாப்பதமாம். நடுதிலை ஞானத்தையே
தானவனாக நினைக்கத் தற்பரமாகுவராம்.

உ - ம். “பரத்திலை யொருவரற் பகரொண்கே” என்றும்
“வின்னமொருவரு மவ்விடங் கண்டதல்ல வெம்பிரானிருந்த விடம்
யானுமறியேனே” என்றும் “பெண்ணுமன்று வாணுமன்று வலியு
மன்று, பெரியதன்று சிறியதன்று பிரம்புள்ளன்று, மண்ணுமன்று
நீருமன்று வங்கியன்று மதியுமன்று வெளியுமன்று வாயுமன்று, எண்
னுமன்று யெழுத்துமன்று விரலியன்று விருளுமன்று பகலுமன்று
வேதுமன்று, நண்ணுமன்று தீதுமன்று வெவ்வுத்தானாய் நடுவெழு
ந்த பரத்திலை நானுமறியேனே” என்றும், “யெவ்வு நிறைந்தெவ்
வுபுர்க்கு முயிரதாக விருந்தணுவக் கணுவான வெம்பிரானைக், கங்
குல்ப கலற்றவிடத் திடைவிடாமற் கதிர்முனையி லாடிநிற்குங் கரு
தினானே, யிங்கு நினைந்திருப்ப யெழுபிறவி நீங்கி யிருக்கலாமெ
ன்று கரு பரனுஞ் சொன்னார்” என்றும், ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வா
மிகளுடலறிவினக்கத்திற் காண்க.

குடிலையிற்றேன்றுவன.

குடிலையென்னும் சுத்தமாயையிலே பஞ்சகர்த்தாக்க
ளும், பஞ்சபூதாத்மாக்களும், அவ்வாத்மாவிலே பஞ்சபூதங்
களும், அவற்றில் பிருதுவிலே அன்னவஸ்துவும், அதிலே

சப்ததாதுக்களும், அத்தாதுவிலே நால்வகை யோனி, எழுவகைத்தோற்றம் என்பத்துநான்கு நூறாயிர ஜீவபேதங்களுந் தோன்றினவாம்.

தேவதாசுபாங்களாவன.

பரனெழுத்து — ஹரீம். பரையெழுத்து — ஓங்காரம். குடிலையெழுத்து — றீங்காரம். பரவிந்துவெழுத்து — ஸ்ரீங்காரம். அந்த ஸ்ரீங்காரத்திலே யகாரம்—சதாசிவனெழுத்து. அந்த யகாரத்திலே மஹேஸ்வரெனெழுத்து—வகாரம். அந்த வகாரத்திலே ருத்திரனெழுத்து—சிகாரம். அந்தச்சிகாரத்திலே விஷ்ணுவெழுத்து—மகாரம். அம்மகாரத்திலே பிரமனெழுத்து நகாரமாம். அந்நகாரத்திலே சர்வான்மாக்களும், அவ்வான்மாக்களிலே வான்வளி, தீ, நீர் மண்ணும், அம்மண்ணில் அனல் முதலிய பதினெண்வகையும், அதில் சப்ததாதுக்களும், நால்வகையோனி, எழுவகைத்தோற்றம், என்பத்துநான்கு நூறாயிரம் சீவபேதங்களுந் தோன்றினவாம். தோன்றின முறையே ஒடுக்கமுமாம். பரவெளிவிட்டுக் குடிலொடுங்கு மென்பதாம்.

சுத்தமாயையிலக்கணம்.

குடிலையாகிய சுத்தமாயை நின்மலவடிவாய் விஞ்ஞானகலர், பிரளயகலர், சகலரென்னு மூவகைப்பட்ட ஆன்மாக்களிடத்துஞ் சேர நிறைவுண்டாய் ஓங்கார முதலிய முப்பத்தொருபேதமாக விரிந்து சதாசிவர், உருத்திரர், புவனேசர் முதலிய பதமூர்த்திகளாகிய விவர்கட்கெல்லாம் மதிலாயும், தனுசுரண புவனபோக வீடு முதலானவையாயும், மெய்ஞ்ஞானமிக்குங் குறைந்தும் அருளுக்கிடமாய் நின்றதென்க.

முப்பத்தொரு பேதமாவன :—குடிலை, குண்டலி, பரம், பிரமம், வைந்தவம், மாயேயம், மாயை, விந்து, சிவம், நாதம், பிரணவம், பேரொளி சுத்ததத்துவமைந்து, தனுவாதி போகங்கணன்கு, வாக்குகணன்கு, கலைகளேந்து ஆக முப்பத்தொரு பேதங்களாம்.

சுத்த தத்துவதோற்ற முதலியன.

மகாமாயையென்னுங் குடிலையிலே நாதமும், நாதத்திலே விந்துவும், விந்துவிலே சாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே

ஈஸ்வரமும், ஈஸ்வரத்திலே சுத்தவித்தையுந் தோன்றனவாம். இந்தச் சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம், என்னுமைந்தும் சிவதத்துவங்களாம். தத்துவகர்த்தாக்கள் சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மஹேஸ்வரன், வருத்திரனுமாம். புவனங்களைச்சார்ந்த வான்மாக்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்வம், சர்வகிருத்யங்க ஞாண்டாக்குதற்குச் சாதனமாகையால் சுத்தத்துவங்க ளெனவும், சிற்சத்திக்குச் சுத்தரவடிவாகவின சைதன்னியங்களெனவும், சேதனமெனவும், பெயர் பெற்று நிற்குமெனப் படும்.

சுத்த மாயாகாரியம் அபரமுத்தித் தானமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மோக்ஷத்துக்குக் காரணமானதென்க.

அசுத்த மாயாகாரியம் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமென்க.

சுத்த மாயாதத்துவங்கள் அசுத்த மாயாதத்துவங்களைப் பிரேரிப்பிக்கையால் பிரேரகாண்டமெனவும், அசுத்த மாயாதத்துவங்கள் ஆன்மாக்களுக்குப் போகசாதனமாகையால் போககாண்டமெனவும், போக ஜயித்துறு காண்டமெனவும் படுமாம்.

பரமேஸ்வரன் பஞ்சகிருத்யத் தாண்டவமென்பது

ஆன்மாக்களறி விற்குப்புலப்படும்பொருட்டு சுத்தமாயையிலே பரமேஸ்வரன் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மஹேஸ்வரன், வருத்திரன், மால், அயன், என்னுமொன்பது விதமான திருமேனியை வொன்றிலொன்றாகக் கொண்டு பஞ்சகிருத்ய பரமானந்தத்தாண்டவம் நடத்தாரெனப்படும். அந்தத்திருமேனியைப் பிரித்தறியில் அருவம்நான்கு, உருவம்நான்கு, அருவாருவ மொன்றுமாக ஒன்பதாயினவாம். இவைநிட்களம், சகளம், நிட்களசகளமெனப்படும். இவற்றுள் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்துவெனுநான்கும் நிட்களமாகிய அருவமாம். இது சிவயோகிகள் தியானித்தற் பொருட்டெனப்படும். பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரன், மஹேஸ்வரன், என்னுநான்கும் சகளமாகிய உருவமாம். இதுதாமராத் திலோகங்களிலும், காட்டமுதலியவற்றினாலுந், திருமேனிகொண்டு பூசாதி உச்சவாதிகளுக்கெழுந்தருளி அங்கங்கே ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தற் பொருட்டென்க. சதாசிவன்

நிட்கள்சுகளமாகிய அருவாருவமாம அதாவது உபயோகம். இதுசத்தியுஞ் சிவமுகூடி மிச்சிரமாயிருக்கிற சிவலிங்கமெனப்படும். இதையே சிறப்புடைத்த தெனக்கருதி தேவர் முதலாயினர் பூசைசெய்தமையை ஆகமத்தோதினதென்க.

சத்திபேதமாவன.

சத்தனாகிய அந்தப்பரமேஸ்வரன் ஒன்பது திருமேனி கொண்டபோது அந்தப்பராசத்தி யொன்றுமேமுபேதமாக நின்றதெனப்படும், ஆஃதெப்படியென்னில்? சத்திலன்றேபல வாயதிட்டித்துக்கொண்டு சிவத்துக்குச்சத்தியும், மஹேஸ்வரத்துக்கு மகேசையும், வருத்திரனுக்குக் கௌரியும், விஷ்ணுவுக்கு லட்சுமியும், பிரமாவுக்குச் சரஸ்வதியுமாக நின்றதென்க. சிவனுக்குச்சத்தியென்றும், நாதமென்றும் பெயரானதாம். கிருத்யபேதங்களினாலேசிவம், சத்தி, நாதம், விந்துவெனப் பின்னமாகக் கூறப்படுகின்றனவாம். இந்தச் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்துவெனுநான்குஞ் சாந்தி யாகலை, வித்தியாகலை, பிரதிட்டாகலை, நிவ்ருத்திகலைகளைனப்படுவனவாம். அந்தப்பராசத்தி சுத்தமாயையிற் பதிந்தபொழுது சாந்தியாதிகலை யுண்டாமென்றும், சாந்தியாதிகலையைப் பராசத்தியென்று பரியாயமாகக் கூறப்படுமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

உ - ம். “சிவம் சத்திநாதம் விந்து சதாசிவன்திகழுமீச, னுவந்தருளுருத்திரன்றான் மாலயனென்றிடுனென்றாய், பவந்தருவருவநாலிங்குவ நாலுபய மொன்றாய், பவந்தருபேதமேக நாதனெனடிப்பன்” என்றும், “சத்தியாய்விந்து சத்தியாய்மேனென்மனிதானாகி, யொத்திருமகேசையாகி யுமைதிருவாணியாகி, வைத்துறுஞ்சிவாதிக்கிங்கண் வருஞ்சத்தியொருத்தியாகு, மெத்திரனின்றனீசனத்திமவளுநிற்பன்” என்றும், “ஒன்றதாய நேகசத்தியுடையதாயுடையாதி” என்றும் சி-ஞா-சியிலும். “சுகளநிட்களேசைவ சர்வதரைவ ஸாந்த, ஸாயுஜ்யமிதிப்புரோக்தம் ஸாருப்யமூர்த்தி துல்யதா” என்று சிந்தியவீசுவசாதாக்கிய வசனத்துமறிக.

சிவசத்திசிருஷ்டிகளாவன.

பரமேஸ்வரன் பராசத்தி, ஆதிசத்தி, யிச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தியென்னும் பஞ்சசத்திகளைத்தோற்றுவிப்பனாம். அவற்றுள்பராசத்தி சாதாக்கியத்தையும், ஆதிசத்தி

யமூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், இச்சாசத்தி மூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், ஞானசத்தி கர்த்ருசாதாக்கியத்தையும், கிரியாசத்தி கன்மசாதாக்கியத்தையும், சர்வான்மாக்களுக்குத் தியானபூசைரிமித்தமாக அந்தப்பராசத்தியேதோன்றுவியா நிற்பளாம். கர்த்திருசாதாக்கிய முதலியநான்கும் இலிங்காகாரமாகவேயிருக்குமெனவும், கன்மசாதாக்கியமொன்றுமே சிவலிங்கமும் பீடமுமாயிருக்கு மெனவும்கூடும். இந்தக்கன்மசாதாக்கியத்தினிடத்திலேதானே சிவ பூஜாதிகன்மங்களை வான்மாக்கள் செய்வர்களாம். லிங்கபீடமாயிருக்கிற சிவசத்திகளிரண்டும் பிறிவறப்புணர்ந்துநின் றெல்லாப்புவனங்களையும் பரமேஸ்வரன் வுண்டாக்குவொன்றும், இந்தஉறபத்திகளைப்பண்ணுவிக்கும் பவனென்னும் நாமத்தையுடைய பரமேஸ்வரன் யெப்பொழுது நித்யபிரமசாரியேயாயும், அந்தப்பராசத்தியாகிய பரமேஸ்வரியெப்பொழுது நித்யகன்னிகையையாய் மிருப்பார்களென்றும், ஞானத்தையுணர்ந்தஞானிகளிர்த முறைமைபறிவார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம் “சிவஞ்சத்தி தன்னையீன்றுஞ்சத்திதான் சிவத்தையீன்று, மூவத்திருவரும் புணர்ந்திங் குலதயிரெல்லாமீன்றும், பவன் பிரமசாரியாதும் பான்மொழிகன்னியாகும், தவந்தருஞானத்தோர்க்கித் தன்மைதான்றெரியுமென்றே” என்று சி-ஞா-சி-யிலறிக.

விந்துசத்தியிறென்றுவன.

விந்துவிலே சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னுநாலுவாக்குகளும், ஐம்பத்தோரகூடங்களும், எண்பத்தொரு பதங்களும், இருநூற்றிருபத்தினாலு புவனங்களும், சத்தகோடிமகாமந்திரங்களும், சகலசாஸ்திரங்களும், ஆன்மாக்களும், சகலருக்குந்தனுகரண புவனபோகங்களும், காலோக, சாமீப, சாநுப, மென்னும்பதமுத்திகளும் நிவ்ருத்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதமென்னுங்கலைகளைந்துந் தோன்றினவாம்.

கலைகளைநீறிப்பொருந்துவன.

நிவ்ருத்திகலையிலே இரண்டுமந்திரம் இருபத்தெட்டுபதம், ஓர்க்காம், நூற்றெட்டுபுவனம், பிருதிவிதத்துவமொன்றுஅதிதெய்வம் பிரமா அகூடம்அகாரமாகவும், பிரதிட்டாகலையிலே

இரண்டுமந்திரம், இருபத்தொருபதம், இருபத்திலக்கரம், லீம்பத்தாறுபுவனம், யிருபத்துமூன்றுதத்துவம், தெய்வம் விஷ்ணு அக்ஷரம் உகாரம் ரகவும், வித்தியாகலையிலே இரண்டு மந்திரம் இருபதுபதம், ஏழக்கரம், யிருபத்தேழுபுவனம், ஏழுத்தத்துவம், அதிதெய்வம் உருத்திரன், அக்ஷரம் மகாரமாக வும், சாந்தியாகலையிலே இரண்டுமந்திரம், பதினொருபதம், மூன்றக்கரம், பதினெட்டுபுவனம், மூன்றுதத்துவம், தெய்வம் மஹேஸ்வரன் அக்காம்விந்துவாகவும், சாந்தியாதீதகலே யிலே மூன்றுமந்திரம், ஒருபதம், பதினாறு அக்கரங்கள், பதினேந்துபுவனம், இரண்டுதத்துவம், அதிதெய்வம் சதாசிவன் அக்ஷரம் நாதமாகவும் பொருந்தி நிற்குமெனப்படும்.

கலைஅத் துவாக்காறுவன.

மந்திர, பத, வன்ன, புவன, தத்துவ, கலைகளென்னுமாறுங் கலைஅத்துவாக்களாம். இவ்வாறுருப்புகளும் சிவனுக்குத் தேகமெனப்படும். மந்திரம்பதினொன்று, பதம் எண்பத்தொன்று, வன்னம் லீம்பத்தொன்று, புவனம் இருபது யிருபத்துநாலு, தேகதத்துவம் முப்பத்தாறு, கலைகளேந்துமாம். மந்திரமாவது சோரிபென்னும் ரக்தமாம். பதமாவது நரம்பு, வன்னமாவது தோல், புவனமாவது ரோமம், தத்துவங்களாவது என்பும் தசையும், கலைகளாவது நிவ்ருத்தியாதி லீந்தெனவுப்படும். மந்திரம் அக்கரங்களின் கூட்டமாகிய பதத்திலேயும், அப்பதம் வன்னத்திலேயும் வன்னம் புவனத்திலேயும், புவனந்தத்துவத்திலேயும், தத்துவங்கலைகளிலேயும், ஒன்றிலொன்றாகவும் லீந்தத்துவாவும், கலையத்துவானிலேயும் வியாபித்திருக்குமென்றும், சிவனுக்குச் சமவாயமான சத்தியே இவ்வாறுக்குத்துணைக் காரணமாகையால் கலைகளதனை வியாபித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம். “வழுவினாவழியாறு மந்திரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள் புவனங்கடத்துவங்கள் கலைசத்தியின்கண்சத்தி சிவன்கண்ணாம்” என்று சி-ஞா-சு-யிலறிக.

மூலப்பிரகிருதி, முகந்ண, மந்தக்கரண, தத்துவ தோற்றமாவன.

கலையிலே மூலப்பிரகிருதியும், அந்தமூலப்பிரகிருதியிலே புத்திக்குபாதானமாகிய சத்துவ, ரஜஸ், தமஸென்னு

முக்குணங்களுந்தோன்றி, அம்முக்குணங்களும் ஒவ்வொன்றுமூன்றாக அதாவது தாமசதாமசம், தாமசராஜசம், தாமசசாத்வீகம், ராஜசதாமசம், ராஜசராஜசம், ராஜசசாத்வீகம், சாத்வீகதாமசம், சாத்வீகராஜசம், சாத்வீகசாத்வீகமெனவொன்பதாக விரியாநிறகுமாம். முக்குணங்களுந்தோன்றாதவிடமே அவ்யக்தமெனப்படுமாம். அந்த அவ்யக்தத்தில் சித்தமும் புத்தியுந்தோன்றுமாம். அந்தபுத்தியிலே அகந்தைக்குவிததான யான்பென தென்று விகற்பிக்கும் அகங்காராதிகளாகிய தைசத அகங்காரம், வைகரி அகங்காரம், பெளதாதியகங்காரமெனு மூன்றுந் தோன்றுமாம். சாத்வீககுண திக்பத்தாற்றைசதமென்றும், இராஜசத குணதிக்பத்தால் வைகரியென்றும், தாமதகுண மிகுதியால் பெளதாதிகமென்றுஞ் சொல்லப்படுவனவாம். ஆதிக்கியம்—அதிகம், மிகுதி.

புத்தியென்றது-ராஜசமும், தாமசமும், குறைந்து சாத்வீகமேலிட்டவவதரமாம்.

‘பிரகிருதியென்றது - முதற்காரணமாம். அவ்யக்தமென்றது-மாயை, மோகினிபிரிந்துதெரியாத தென்றறிகவென்பதாம். வைகரியென்றது - விகாரத்தாலென்றதென்க. அகங்காரம் ஆங்காரமாக மருவியற்றென்க.

தைசத அகங்காரத்திற்சத்துவகுணமும், மனமும், சோத்திரம், தொககு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்ரானமென்னும் ஞானேந்திரியங்களைத்துந் தோன்றுமாம். ஞானேந்திரியமென்றது - அறிகருவிகளாம்.

வைகரி அகங்காரத்தில் ரஜோகுணமும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபததமென்னும் கன்மேந்திரியங்களைத்துந் தோன்றுமாம். கன்மேந்திரியமென்றது - தொழிற்கருவிகளாம். வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், அதன்விஷயங்களாம்.

பெளதாதி காகங்காரத்தில் தமோகுணமும், சத்தம், ஸ்பரிசம் ரூபம், ரசம் கந்தமென்னுந் தன்மாத்திரைகளைத்துந் தோன்றுமாம். தன்மாத்திரையென்றது—சூக்கும பூதமெனவும், புலன்களெனவும் படும. சத்தம்-ஒலி, ஸ்பரிசம்-தொ

டல், ரூபம்- உடல், வடிவு. ரசம் - ரதம். கந்தம் - நற்கந்தம் லுர்க்கந்தமாம். தன்மாத்திரையே பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணமாம். அவை ஞானேந்திரயவிஷயங்களாம்.

சத்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்த, மென்னுந் தன்மாத்திரைகளோந்தி நின்றடைவேவானாகிய ஆகாயம், வளியாகிய காற்று, தீயாகிய தேயு - நெருப்பு, நீராகிய அப்பு, மண்ணாகிய பிருதிவி யென்னும் பூதங்களைந்துந் தோன்றுமாம். தன்மாத்திரைகளும் பூதங்களும் அங்காங்கிப் பவமதாவது தேகியுந் தேகமுமா யிருக்குமாம்.

உ - ம். “ சாற்றிய பஞ்சதன் மாத்திரைகளிற் சத்தமுன்னுத், தோற்றும் வான் வளி நீர் மண் டெககியே யொன்றுக்கொன்றுங், கேற்றமா மோசையாதி யிருங்குண மிசைந்து நிற்கு, மாற்றவே விடய பூத மங்காங்கி பாவத்தாமே ” என்று சி-ஞா-சிலிலிக.

அசுத்தமாயியின்க்கணம்.

அசுத்தமாயை வுலகிற்கு முதற்காரணமானதெனப்படும். அதுரித்தியமாய், அருவாய் அதாவது ஒருவருக்குந்தோன்றாததாய், லொன்றாய், வுலகமுண்டாவதற்கோர்வித்தாய், சடமா யதாவது அசித்தாய், எவ்விடத்தும்வியாபகமாய், மலரகிதனுபாமேஸ்வரனுக்குத் தானொருசத்தியாய், ஆன்மாக்களுக்குத்தனு, கரண, புவன, போகங்களுமாய், பொய்யை மெய்யாகவு மயக்கத்தைச்செய்தலாகிய இலக்கணங்களை யுடையதாயிருக்குமெனப்படும். தனுவாவது-தூலதேகம். கரணமாவது-சூக்குமதேகம், புவனமாவது-வுலகங்கள், போகமாவது-அன்னமுதலியன. தனுகரணபுவன போகங்களெல்லாம் மலசம்பந்தமாதலால் மலமெனப் பெயர்பெறுமாம். மாயையானது ஆணவம், கன்மம், மாயை, என்னுமும்மலங்களிலொன்றாம். ஆணவமலம் போகநுத்வம், கன்மமலம் போகம், மாயாமலம்பந்தமென்க. மாயாமலம்-பொய்யையுண்டாக்குகிறபோகத்தைப் பண்ணுவதாம்.

அசுத்த மாயாகாரியங்க ளான்மாக்களுக்குப் பந்தமாம். அசுத்தமாயை-அதோமாயையெனவும் படும்.

உ-ம் “ நித்தியமாயருவாயேக நிலையதாயகிலத்துக்கோர், வித்துமாய்ச்சித்தாயெங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர், சத்தியாய்ப்

புவனபோகத் தனுக்ரணமுமுயிர்க்காய், வைத்தோர்மலமாய் மாயை மயக்கமுஞ்செய்யுமன்றே” என்று சி-ஞ-சி-யிற்காண்க.

அசுத்தமாயாதத்துவதோற்றம் காரியப்பாடுதலியன.

அசுத்தமாயையில் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, ராகம், புருடன், மாயை என்னுந் தத்துவங்களேமுந்தோன்றினவாம். இந்தத்தத்துவங்கள் வித்தியாதத்துவங்களெனப்படுமாம். இந்த ஏழுத்தத்துவங்களும் சுத்தத்தத்துவங்களைந்தாலே பிரேரிக்கப்படுகின்றனவாம். ஆன்மாக்களுக்குச் சகாயமாய்நின்று போகத்தையுண்டாக்குவதால் போககாண்டமாகவும், புசிப்பிக்கப்படுவதாயிருப்பதால் போக்கியகாண்டமாகவுஞ் சொல்லப்படுமாம். அசுத்தத்தத்துவங்களேமூம் சுத்தமாயு மசுத்தமாயு மிச்சிரப்பட்டிருக்குமாம். ஆன்மாக்களுக்குச் சிறிதறிவை விளக்குதர்க்குக் காரணமாகையால் சுத்தமாகவும், சூக்குமரூபத்துவாரத்தாலே குணரூபமாகிய சுகதுக்கமோகங்களை யுண்டாக்குவதற்குச் சாதனமாகையால் அசுத்தமாகவுஞ்சொல்லப்படுமாம். பிரகிருதியிறீறோன்றுந் தத்துவங்கள் சிறிதறிவைவிளக்கிச் சிறிதுகர்த்திருத்வத்தையும், சுகாதி களோபுமுண்டாக்குவதாலிதுவும் அசுத்தமெனப்படுவதாம். இந்தத்தத்துவம் ஆன்மாக்களுக்குப் போகார்த்தமாகையால் போககாண்டமென்ற தெனப்படும். காலமாவது - ஆன்மாக்கள் புவனத்துண்டாகிய போகங்களைப் புசித்தற்குக் காலவறையுண்டாக்கப்பட்டதாம். நியதியாவது - அவரவர் செய்தகன்மமவரவர் நுகருமாறு இன்னதுக்கின்னதென்று நியமிப்பதாம். கலையாவது - மாயையினின்றே மயக்கமில்லாத கலையோன்றியாணவத்தை யேகதேசத்தில் நீக்கியான்மாவின் கிரியாசத்தியை வினைக்கீடாகவரும் போகத்திற்செலுத்துமாம். வித்தையாவது - மேலானகலையினிடத்தே தோன்றியான்மாவுக்கறிவையுண்டாக்குமாம். அராகமாவது-வித்தையிறீறோன்றி யான்மாக்கள்செய்த கன்மத்துக்கீடாக சுகதுக்கானுபவங்களைப் புசிக்கையின் பொருட்டிச்சையைப்பண்ணுமாம். காலம், நியதி, கலையெனுமூன்றுங் கிரியையாம். வித்தைஞானமாம். அராகம் இச்சையாம். இந்தியீந்துங்கூடி பஞ்சகஞ்சுகமெனப்படுவதாம். புருடெனன்றது, இச்சாஞா

னக்கிரியாசொருபனென்றும், பஞ்சகஞ்சகனென்றும், புருடனென்றும் புருடதத்துவமென்றும் பெபராய்ப் பொதுமையிலேயேயுற்படும். தொழில், அறி, விச்சைஎன்னுங்கிரியை, ஞானம், இச்சையாகிய மூன்றுசத்தியையுந் தனக்குடம்பாகப்பொருந்தி கன்மத்துக்கீடாக விடயங்களையறுதியிட்டும் புசிக்கத்தக்கதாக வருகிறவவதரம் புருடனென்பதாம்.

அகந்தமாயையில் பஞ்சசரீரமுண்டாமென்பது.

அகந்தமாயையில் கலக்குண்டபாகமாகிய காரணசரீரமென்னும் ஆனந்தமயகோசமாகிய பரசரீரமொன்று, பஞ்சகஞ்சகமென்னும் விஞ்ஞானமயகோசமாகிய சரீரமொன்று, பஞ்சகஞ்சகத்திலொன்றாகிய கலையிற்றோன்றும் அவ்யக்தவியக்தரூபமான குணசரீரமென்னும் மனோமயகோசமாகிய பரசரீரமொன்று, மனம், புத்தி, யகங்காரமும், சத்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தமாகிய தன்மாத்திரைகளை ஐங்கூடி புரியுட்கமென்னும் பிராணமயகோசமாகிய சூக்குமசரீரமொன்று, தூலசரீரமென்னும் அன்னமயகோசமாகிய சரீரமொன்று, ஆகஸ்தினிதசரீரங்களும் அகந்தமாயையிலுண்டாயினவென்க. புருடனொருவனே ஐந்தசரீரங்களோடுங்கூடி வினைக்கீடாகப் பிறப்பிறப்பையடைவனும்.

அகந்தமாயாதத்துவ மதிதேவதைகளாவன.

காலதத்துவத்துக்குக் காலேஸ்வரியாம். கலேதத்துவத்துக்கும் நியதிதத்துவத்துக்குக் காலருத்திரனாம். மாயாதத்துவத்துக்கு மாயாதேவியாம். ராகதத்துவத்துக்கும் புருடதத்துவத்துக்கும் அராகபகவானாம். வித்தியாதத்துவத்துக்கு வித்தியாதேவியாம்.

உம். “மாயையிற்காலமொடு நியதிபின்கலாதி தோன்றும்.” என்றும் “விதையுபரகலையதனிற்றோன்றி யறிவினையுதிக்கப்பண்ணும்” என்றும் “விச்சைபினிராகந்தோன்றி வினைவழிபோகத்தின்க, ணிச்சையைப்பண்ணிநிற்குந் தொழிலறிவிச்சை மூன்றும், வைச்சபோதிச்சாஞானகிரியை முன்மருவியான்மா, நிச்சயம் புருடகிணுப் பொதுமையினிற்குமன்றே எனதும்” சி. ஞா. சி. யிற்காண்க. “வித்தியாதத்துவங்களேழும் வெருண்டோடச், சுத்தபரபோகத்தைச் சூய்க்குநொளந்நாளோ” என்று தாயுமானஸவாமிகள் சொல்லியிருப்பதையும்.

மும்மலங்களாவன.

ஆணவமலம், கன்மமலம், மாயாமலமென முமபலங்களாம். ஆணவமலமாவது-ஆன்மாக்களுடைய ஞானக்கிரியைகளை மறைத்துக்கொண்டு நீயில்லையென்றது ஆணவமலமெனப்படும். யானென்னு மமதகங்களைப்பண்ணி விஷயங்களைப் புகிக்குறவனாகப்பண்ணிநிற்குமாம். அது ஸ்ன்றதாயநேகசக்திகளையுடையதா யநாதியேயுள்ளதாய் அக்நியைக்காட்டி மறைத்தாற்போல சற்றுந்தோன்றாமல் ஆன்மபோதத்தை மறைத்துகின்று புசிப்பிலேமிகதிருபதியை யுண்டாக்கி எப்பொழுது மறிபாமையையுண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பதாம். நெல்லுக்குண்டாகிய முளைபோலஆணவமும், தவிடுபோல மாயையும், வுமிபோலகன்மமும். கன்மமலமாவது-இது ஆன்மாக்களிரு வினையாலி யற்றுஞ்சுகதுக்கமாகிய போகங்களைப்புகிப்பித்துத் திருப்திகளைப்பண்ணிநிற்குமாம். மாயாமலம்-இது பொய்யையுண்டாக்குகிற போகத்தைபண்ணுவதாம். துகளற்ற வரிசியினிடத்திலே வுமியுநதவிடுமில்லை, மியுந்தவிடும் நீங்குவோரால் கிரமத்திலேநீங்கும், தொகுகிருந்து மற்றொருநெற்றேற்றிடாவா. அதாவது தோலாகிய புமிதுகளற்ற அரிசியுடனே கூடியிருந்தாலும்கூட வரிசியின்னையொரு நெல்லாகாது. இதுபோல பாசத்தை நீங்கின வான்மாவியுவாகையால் பாசத்திற்குமான்மாவக்குமோரிடத் தாயினு முன்புபோல, முத்தான்மா பசுவாகானென்றறிக.

பஞ்சமலங்களாவன.

பஞ்சமலங்களென்பன : — ஆன்மாவையணுசம்பந்தமாகியவாணவமலம், ஆன்மாக்களறிவை மியக்கும்மாயை, ஆன்மாக்க டொழிலைச்செய்வதின லுண்டாகியகன்மம், மாயை பின்காரியமாகிய கலைமுதலியதத்துவ சமுகங்களான மாயேமலம், ஆன்மாவினுடையவும் சிவனுடையவும் தரிசனத்தை பாகவொட்டாமல் மறைக்குந்திரோதாயியுமாகிய விவைகளே பஞ்சமலங்களாம். இந்தப் பஞ்சமலங்களையும் ஆன்மாக்கள் பொருந்திநின்று சநநமாணங்களை யடைவர்களாம். எடுக்குஞ் சநநங்கடோறும் பழயதாய்வருகிற பிரார்த்த கன்மங்க

ளெல்லாவற்றையும் ஆன்மாக்கள் புசித்துத் தொலையாவிடத் து சநநகரணங்களாருதாதலா ல்தனைப்புசித்துத் தொலைக்கைக்குக் காரணமாகவும், ஆணவமலத்தைப் போக்குகைக்குக் காரணமாகவும், தீக்கையினாலே, சஞ்சித கன்மமெடுக்கு முடலின் கட்பொருநதி நில்லாதபடி சோதித்துப் போக்குகைக்குக் காரணமாகவுந் தத்துவங்களைக்கூட்டி பரமேஸ்வரன் காரியப்படுத்துவென்று சொல்லப்படும். நசிப்பதான தேகத்தில் நசியாமலிருக்கும் ஆன்மாவாகிய தன்னை மறைத்து நிற்பது தனுகரண புலனாதிசுளையாம். “பொன்னை மறைத்தது பொன்னைரி பூஷணம், தன்னை மறைத்தது தனு கரணங்களே” என்று திருமந்திரத்திற் காண்க.

உ - ம். “மலங்களைத் தாற்சுழல்வன் றயிரிற் பொருந்துமத் துளவே” என்று மாணிக்கவாசகஸ்வாமிகள் சொல்லியிருப்பதையறிக. “எழுமுடல் கரணமாதி யிவைமலம் என்றும், “தனுகரண புலனபோகந் தறபரம்பந்தம்” என்றும், “மலமாயை கன்ம பாயே யந்திரோதாய் மன்னிச், சலமாறும் பிறப்பிற்றங்கி யிச்சரை கீழ்மே லும்” என்றும் சி-ஞா-சி-யிலறிக.

கன்மமாவது.

கன்மா ஆணவம், மாயை, கான்மீகமென்கிற மும்மலங் களிலொன்றாய் நிற்குமெனப்படும். தனுவின் செய் தியாற் கன்ம முண்டாம். வித்தின்கண் மரமுண்டாய் மரத்தின் கண்வித்துண்டா யிப்படி வொன்றுக்கொன்று காரணமாய் வந் து தோன்றுமாறுபோல நிருவினைக்கீடாய் கன்மத்தினாலே உடலும், வுடலினாலே கன்மமுண்டா யிப்படி வொன்றுக்கொன்று காரணமாய் தொண்டு தொட்டு தொடர்ச்சியாய் வரு மெனப்படும். யோனி பேதங்களாகவும் இந்திரியங்களுள் றக்குறைவாகவும் சாதிபேதங்களுளாகவுமாக யிப்படி பேதப் பட்டது கன்மத்துக்கீடாகையால் கன்மமுண்டென்றதெனக்

* இவ்விதிரியபேதம் - ஆனைக்கு நாக்குறுகியிருத்தல். பாம்புக்கு கட்ட செவியாயிருத்தல், கோட்டானுக்குக் கண் விரியாயிருத்தல் தெரியாதிருத்தல். சாதகப்புள் வாணத்திரீரையே யடிகூழித்திருத் தல் முகலியன.

† சாதிபேதம்-சாரீ, நாரீ; மிருகாதி.

மகாமகோபாத்தியாய
ஊர் உ.வே. சாமிநாதையிட

கொள்க. ஆன்மாக்கள் போகம்புசிக்கைநிமித்தம் தூல சூக்
 தம், அதிசூக்குமமெனக் கன்மமூவிதமாகப் பொருந்துவாம்.
 சூக்குமமாய் காணப்படாதிருந்ததால் அருபமாய் நின்று
 அவ்வவர்கள் கன்மபலத்துக்கொகச் சங்காரத்தைப்பொருந்து
 வாம். சங்காரகாலத்துமாயையையடைந்திருந்து, சிருஷ்டி
 காலத்து புத்தியையடைந்து, திதிகாலத்து சீவித்துவருமெ
 னப்படும். சந்திரனுக்குப் பூணகலைபதினாற் காரணமாகிய
 வெருகலையெப்பொழுது மழியாமனிற்கவே மற்றக்காரிய
 கைகளொவ்வோரிடங்களிலே யொடுங்கினின்று பின்புகூடு
 ற்றமுறமைபோலக் காரணமாகியமாயை மழியாமனிற்கவே
 காரியமாகிய சூக்குமதேகமாகிய தத்துவங்களொடுங்கிக் கூடு
 மென்பதாம்.

தூலத்துக்குக்காரணம் சூக்குமமென்பதுமுதலியன.

சூக்குமமான விரைகளிலே தூலமானவர்களுண்டா
 து போல சூக்குமதேகத்திற் தூலதேகமுண்டாமென்றும்,
 சூக்குமமாகியமாயைகெட்டுத் தூலதேகப்பிரபஞ்சந் தோன்
 டிடாதென்றும், ஓர்மரத்தை வெட்டிப்போட்டளவில் அதுக்
 டிக்காரணமாகிய அந்தமரத்தின்வேரினின்று மற்றொருமர
 ண்டாவதுபோலச் சூக்குமவுடம்பினின்று தூலந்தோன்றா
 ரிற்குமென்றும், தூலதேகத்தைப்போலச் சூக்குமதேகமழி
 ராதாகையால் காரணகாரியங்களுக் கழிவின்றியிருக்கவே
 காரியப்பட்டதேகங்களுமவைபிறரனுண்டாமென்றும், தூல
 தகத்துக்குஐம்பெரும்பூதமேயமையுமென்றும், சூக்குமதே
 தத்துக்குத் தன்மத்திரையானியன்றவடிவென்றும், வடிவுக
 ளள்ளாஞ் சூக்குமமாகிய மாயையிலேநின்றுங் கன்மத்துக்
 டாகவுண்டாமென்றும், உருவத்திலேநின்று முருவந்தோன்
 டாமல் அருவத்திலேநின்று முருவந்தோன்றுமென்றும், நரகா
 வபவத்துக்குப் புரியட்டகமென்னும் பாதஞ்சரீரமும், ஸ்வ
 ங்கானுபவத்துக்குப் பூதசாரமாகியபிரகாசசரீரமு முண்டா
 மென்றும், கன்மபலம்பரிபாகமில்லாதிருந்தால் வேறொரு
 யானியையும் பொருந்தாமல் அதீதப்பட்டு அறிவின்றியா
 ரசத்தைப்பற்றி அந்தரான்மாவாகப்பாடாணமாகிய கல்லைப்
 பாலச் சிறிதுகாலங்கிடந்து பாவபலம் பக்குவம்வந்தால்

கெடியநாகத்தையடைந்து மீளீவுங்கன்மத்துக்கீடாகீப் பூத பரிஸ்ரமமானதேகத்தை யெடாநிற்குமென்றும், பாம்பானது தோலையுரித்துப் போட்டுப் போவதுபோலும், பட்சியானது முட்டையினின்றும்புறப்பட்டுப்போவதுபோலும், பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்வோரந்தக்கூட்டைவிட்டு வேறொருசரீரத்தில் பிரவேசிக்கு மாறுபோலுந் தூலதேகத்தைவிட்டுச் சூக்கும தேகத்துடன் போகிறதென்றும், இருவினையாகிய புண்ணிய பாவகன்மத்துக்கீடாக யோனிகளிற் செனிக்குமென்றும், அந்தந்தயோனி அந்தந்தயோனியாகவேசெனிக்குமென்றும், தெய்வயோனி மானிடயோனியும், மானிடயோனி தெய்வ யோனியுமாகாதென்றும், மானிடயோனி தாபரங்களாகா தென்றும், அச்சுகள்மாறுமென்றும் அதாவது அகலிகை கல் லதானுளென்பதுபோல அச்சுகளழிந்து போகுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அச்சுகள் மாறிப்பிறக்கீடுமென்பதந்தீத் தீட்டாந்தம்.

பூலோகத்திலே மானிடராயிருந்து மிகுந்த புண்ணியங் களைச் செய்தவர்களந்தச் சரீரமொழிந்தால் தெய்வலோகத் திலே தெய்வசரீரமாயிருந்து அங்குள்ளபோகங்களைப் புசி த்து அதுதொலைந்தவாறே மீளவும் பூலோகத்திலேவந்து மானிடசரீரத்தையெடுக்கையினாலும், மயிர்க்குட்டிப்புழு அச் சுமாறி வண்டாகையினாலும், பச்சைப்புழு அச்சுமாறிவேட்டு வாளியாகையினாலும், அச்சுமாறிப்பிறக்குமென்றே சமயங்க ளெல்லாம் பொருள்கொண்டிருக்கின்றனவென்க.

திருமறைக்காட்டில் விளக்குதுண்டினபலத்தால் எலீமா பவிசக்ரவர்த்தியாய்ப் பிறந்ததென்பதையும், சிலம்பிப்பூச்சு சூரியவமிசத்திற்பிறந்து செங்கட்சோழநாய ஞாய்ப் பூமி முழுதையு மாண்டு ஒப்பில்லாத ராசாவானதென்பதையும், கௌதமர்பாரியை அகலிகாதேவியைத் தேவேந்திரன் காழற் றுத்தீண்ட வதுகண்டவர் சாபத்தாலவள் கல்லானுளென்ப தையும், மாயன், மச்சியம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாம னம், இராமன், பாசராமன், பலராமன், திரிவிக்கிரமன், கிருஷ் ணன், என்னுந் தசாவதாரமெடுத்தாரென்பதையுங்கொண்டு அச்சுமாறிப் பிறக்குமென்பதை யுறுதிப்படுத்துமென்பதாம்.

உ - ம் “உடற்செய்தகண்மயிந்த வுடல்வந்தவாறே ிதன்
 னில், விடப்படு முன்னுடம் பின்வினையிந்தவுடல் வினைக்குப்பதொ
 டர்ச்சியாயொன்றுக்கொன்று தொன்றுதொட்டநாதிவித்தி, னிடத்
 தினின் மராமரத்தின்வித்தும்வந்தியையுமாபோல்” என்றும், “தன்ம
 மோடதன்மமாகித் தானிருபயனுந் தந்து, நன்மைதீமையினுமின்பத்
 துன்பினுநாடிக்காண, முன்னமேயான்மாவின்றன்மும் மலத்தோன்
 நதாகிக், கண்முழுமலங்காட்டிக் காமியமலமாய்நிற்கும்” என்றும்
 “இருவினையின்பதுன்பத்திவ்வுயிர் பிறந்திறந்து, வருவது போவ
 தாகுமன்னிய வினைப்பயன்கள்” என்றும் “விதிப்படி சூக்குமத்
 தேயுருவரும் வினையாலங்கே, வுதித்திடாவுருவமாக வருவருமாந்கள்
 வித்திற், கதித்தெழுமரமும் வித்துங்கழியும் பின்னழியுஞ்சூக், மதி
 க்கெழுக்கலைகள்போல வருவதுபோவதாமே” என்றும், “நரர்களா
 ய்ப் பிறப்பர்ஞாலத்தமராய் நண்ணிடாரே” என்றும், “வெவ்வுருவு
 நதன்கண்மான் மாற்றுவனிறைவன்றானே” என்றும், “வண்டுக
 ளாகி மாறுமயிர்க்குட்டி மற்றேர்ச்சந்துப், பண்டையவுருவந்தானெ
 வேட்டுவனாய்ப் பிறக்குங், கண்டுகொள்யோனி யெல்லாங்கண்மத்
 தான் மாறுமன்றே” என்றும், அகலிகைகல்லதானுளரி பலபிறவி
 யானான், பகலவன் குலத்திறன்றேன்றிப் பாரெலாழுமுதுமாண்டு, நிக
 ரிலாவரசனா குஞ்சிலம்பி நீடுலகம்போற்றச், சகமதிலெலிதானன்றே
 மாவலியாய்த்துத்தானே” என்றும், “உடல்விடா யோனிபற்றி
 யுதிப்பினு முதிக்குமொன்றி, படர்வுருதுறம்பாவத்தாற் பாடாணம்
 போற்கிடந்து, கடனதாங்காலஞ்சென்றற் கடுநாகதனில்வீழ்ந்தாங்.
 கிடருறு முருவங்கன் மத் தளவினிலெடுக்குமன்றே” என்றும்,
 “பூதஞ்சரீரம்போனற் புரியட்டகருபந்தானே, யாதஞ்சரீரமாகி
 யின்பதுன்பங்கனெல்லா, நாதஞரானையுய்க்க நாகெடு சுவர்க்கந்து
 யத்துத், தீதிலாவனுவாயோனி சேர்த்திடுஞ்சீவனெல்லாம்” என்
 றும் சி-ஞா-சித்தியாலும், “அரவுதன் றே லுரிவு மக்கனவுமவேறு,
 பரகாயம் போய்வருமப் பண்பும் - பரவிற், குடாகாச வாகாசக் கூத்
 தாட்டாமென்ப, தடாதுள்ளம்போமாறது” என்று சி-ஞா-பேரத்த
 திலும், “புரியட்டகமே புரிந்தங்குண்ண, வுரியவுடான்னைவினைக்
 கும்” என்றும், புண்ணியபாவத்தாலே பூதத்தின்பரிணாமத்தா, மண்
 ணிடைமனிதராக மற்றையவடிவமெல்லாம்” என்றும் காரணாகமம்
 விவதருமோத்திரத்துமறிக.

பஞ்சாக்ஷரமகிமை.

பரமேஸ்வரன் ஆன்மாக்கள் தரிசிக்கத்தக்க பஞ்சாக்கா
 திருமேனி கொண்டபோது “நமசிவய” மென்னும் பஞ்சா
 க்ஷரமாகிய ஐந்தெழுத்தையே கொண்டருளி நிருத்தஞ்சி
 தனராம். திருவடியிலே நகாரமாகவும், திருவந்தியிலேமகசா

மரபுவம், கிருத்தோளிலே சிகரமாகவும், திருமுடித்திலே வகரமாகவும், திருமுடியிலே யகாரமாகவும் கொண்டருளினாரெனப்படும். நகாரம் திரோதாயகூரம், மகாரம்மலரகூரம், சிகாரம்பதியகூரம், வகாரம்அருளட்சரம், யகாரம்சீவாகூரமென்க. நகாரம்-பிரமா, மகாரம்-விஷ்ணுசிகாரம்-வருத்திரன், வகாரம்-மஹேஸ்வரன், யகாரம்-சதாசிவனுமாம். யகாரம்-விங்கம். வகாரம்-நாளம். சிகாரம்-மேற்பதுமம். மகாரம்-கண்டம். நகாரம்-கீழ்ப்பதுமமுமாம். நகாரம்-சத்தியோசாதம். மகாரம்-வாமம். சிகாரம்-அகோரம். வகாரம்-தற்புருடம். யகாரம்-ஈசானமுகமுமாகத் திருமேனியானதெனப்படும். அருவாருவம் அதாவது உபயாபமாகிய சகளரிட்கள சதாசிவமூர்த்திக்கும், உருவமாகிய சகளமூர்த்திகளுக்கும் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியானதென்க.

பஞ்சாக்கர தரிசனமென்றது—நகாரம் - பாதம், மகாரம்-வயிரு, சிகாரம் - தோள்கள், வகாரம் - முகம், யகாரம் - திருமுடி யெனப்படும். “நமசிவய” மெனு மைந்தெழுத்தும் நிவ்ருத்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதமென்னும் பஞ்சகலைகளுக்கும் பீஜமெனப்படும். பஞ்சாக்கரத்தினுள்ளே சிவமும், சத்தியும், முந்திரின்று ஆன்மாவை நடுவே வைத்த முறைமை யதாவது “சிவயநம” வென்றதினாலே சிவன் ஆன்மாக்கள்பாசத்தைநீக்கி யனுக்கிரகஞ்செய்வனென்பது பெரருளென்க. நமஸ்கரிக்கிறவன் அபிமையும், நமஸ்காரத்தைக் கொள்ளுகிறவ னுண்டவனுமாகையால் ஆன்மாக்கள் பாசத்தைநீக்கி யனுக்கிரகஞ்செய்கிற சிவனுக்கான்மா அடிமையென்று சொல்லப்படுமாம். “ஊனநடனமொருபா லொரு பர்லா - ஞானநடந்தா னடுவேநாடு”, என்றிருப்பதை யறிக. ஆன்மாவடிமையும் சிவன் ஆண்டவனுமென்கிற முறைமையறிந்து பூசையோமத் தியானங்களும் ஸ்ரீ பஞ்சாகூரத்தாலே செய்யக்கடவதென்றும், ஸ்ரீபஞ்சாகூரத்தை யுள்ள மரியாதையறிந்து புருவமத்தியிலே சிவன் ஆன்மாவுக்குப் பிராணனாய் நிற்கிற தன்மையுமறிந்து அந்தச்சிவன் நானென்று சோகம் பாவஞ்செய்ய இந்தவான்மாவை யுள்ளடக்கிச் சிவன் பிரகாசியா நிற்பனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - மீ. “அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடமை கண்டதனையுஞ் செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி - லஞ்செழுத்தாற், குண்டிலியிற்செய் தோம கோதண்டஞ் சாநிக்கு, லண்டனாஞ் சேடமுமங்கு ” என்று சி-ஞா-போ-தத்தறிக.

பஞ்சாக்ஷரத்தில் “நமசிவய” மென்றது தூலமாம். “சிவயநம”வென்றது சூக்ஷ்மமாம். “சிவயவசி”யென்றது—காரணமாம். “வசிவ” என்றது மகாகாரணமாம். சிகாரம் முதலாக யோதில் அருள்நாடுமெனவும், பஞ்சாக்ஷரம் குரு முகத்தா லறியவேண்டுமெனவும் படும். “நம் முதலாக யோதிலருணாது நாடுமது சிம் முதலா யோதுநீசென்று” என்றிருப்பதனாலறிக.

பஞ்சாக்ஷரத் திரிபதார்த்தமாக யடங்குமென்பது—நம, சிவ, ஆய, வென்ப்பிரிக்கில் “நம” என்றது ஜீவாத்மாவையும், “சிவ” என்றது பரமாத்மாவையும், “ஆய” என்றது ஐக்கியத்தையும் “தத்வமசி” வேத மகாவாக்கியத்தின் வாயிலாக விளக்கிக்காட்டு மெனப்படும். நகாரமகாரங்கள் பாசமாகவும், சிகரவகாரங்கள் பதியாகவும், யகாரம் பசுவாகிய ஆன்மாவாகவுந் திரிபதார்த்தமாக அடங்கற்பாலதென்றறிக வென்பதாம். வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருளாக நிற்பது நமசிவயமென்னும் பஞ்சாக்ஷரமே யாமெனப்படும். பஞ்சாக்ஷரத்தில் தொண்ணூற்று தத்துவமு மடங்கி நிற்குமாம். “தீங்கான தத்துவங்க டொண்ணூற்றுஞ் சிவாயநம வஞ் செழுத்திற் செனித்தவாரே” என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் சொல்லியிருப்பதை யறிக.

உ - மீ. வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது நாதநாம நமசிவாயவே” என்றும், “நவ்விரண்டு காலதாய் நலின்ற மவ்வும் வாயதாய், சிவ்விரண்டு தோள்களாய்ச் சிறந்த வவ்வும் வாயதாய், யவ்வும் யவ்வமுடியதா யெழுந்த செம்மல் நேர்மையைச், செம்மை யோர்ந்து நிற்பதே சிவாயுமைத் தெழுத்துமே” என்றும், “யகாரமிலங்கமாம் நாளம் வகாரஞ், சிகாரமேற் பீடந் தெரிக்கின்—மகாரந்தான் கண்டமேயாகுந் கலிராடிப்பீடம், பண்டிகழு நல்காமையார்” என்றும், நகாரமே சத்தியோசாத முக நாடிந், வகாரந் தான் வாமமென மதிக்கச்—சிகாரம், அகோரம் வகாரந் தற்புருடமாகும், யகாரமீசான முகமென்” என்றும், சொல்லப்பட்டிருப்பதையறிக.

அஷ்டாக்ஷரமாகிய மூலபஞ்சாக்ஷரமாவது.

“ஆம், ஊம், ஒம், சிவாயநம” என்னு மட்சாங்களே மூலபஞ்சாக்ஷரமென்றும், அஷ்டாக்ஷரமென்றுஞ் சொல்லப் படும். ஆம் என்றது - அடி, ஊம்என்றது - நடு, ஒம்என்றது - திருவடி சி என்றது - சிவம், வ என்றது - சத்தி, ய வென்றது சீவனென்னும் ஆத்மா, ந என்றது திரோதாய், ம என்றது மலர்பாதமுமாம். நகாரம் - பிரமம், மகாரம் விஷ்ணு, சிகாரம் - ருத்திரன், வகாரம் - மஹேஸ்வரன், யகாரம் சதாசிவனுமாம். “அஞ்சமுன்று மெட்டதாயநாதியான மந்திரம்” என்று சிவவாக்கியரும், “ஞாலமதிலெட்டெழுத்துத் தெய்வப்பேரை நடந்தறியாப் பேதையறிவில்லாரோடு என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளுங் கூறியிருப்பதையறிக.

ஆதாரம், நிராதாரம், மீதானமாவன.

“ஓம் நமசிவாய” என்றது ஆதாரமும், “ஓம் சிவாய நம” என்றது நிராதாரமும், “ஓம் ஆம் அவ்வும் சிவாய” என்றது மீதானமுமாம். ஆதாரமாவது - நடுமூலம். நிராதாரமாவது - நடுஇருதயம். மீதானமாவது - புருவமத்தியம். மீதானமாகிய புருவமத்தியில் பேரொளிப்பிரபையே நிராதாரமென்பதாம். ஓம் என்றது உச்சியுமூலமுமொன்று யூடுருவி நிற்குமென்றும், “சிவாய” வென்றது சோதிமயமாய் நிற்குமென்றும், அந்தச்சோதி புருவத்திடை, வெளி, உச்சி, உண்ணாக்குக்குமேலாய் காணவுந் தன்மயமாய் நிற்குமென்றும், அந்தப் பேரொளியே அடிமுடிக்கு நடுவாய், நல்வினை தீவினைக்கு நடுவாய், இடைபிங்கலைகளுக்கு நடுவாய், இரவு பகலுக்கு நடுவாய் விளங்கி அருவுருவில்லா தானந்தமயமாய் நின்ற அவனைக்கண்ட பரமஞானிகளே சாயுச்சியத்தைப் பெறும் பாக்கியவான்களெனப் படுவொன்றுஞ் சொல்லப்படும்,

பிரணவமீமை.

பிரணவம் உம்பர்நாயகன் நிருவாக்கி லுதித்ததெனப்படும். அந்தப்பிரணவம், பரப்பிரணவம், அபரப்பிரணமென்றிருவகையாம். பரப்பிரணவமாவது - வாச்சியரூபம் ஒலி

வடிவு சிவம் ஓம் என்பதாம். இது சச்சிதானந்தீச் சௌரூபமாகிய சிவமே யின்பத்தைப் பெருக்கும் ஆதிக்கியத்தோடு பொருந்தி நிற்பதாம். அபரப்பிரணவமாவது — வாசகரூபம் நாதவடிவு சத்தி என்பதாம். இது மாயாசொரூபமாய், சத்தவடிவாய்ச் சிவதத்துவ வுண்மையாகிய ஆதிக்கியத்தையுண்டாக்கி வான்மாக்களுக்கு நன்மைகளையெல்லாந் தருவதாம். எல்லாப்பொருளுந் தோன்றுவதற்கு மூலமாயுள்ள இந்த அபரப்பிரணவத்தினின்றும் இருக்கு முதலிய வேதங்களுந் தோன்றினவாம்.

அகார உகார மகாரமெனு மூன்றட்சரங்கனையுங்கூட்டி ஒத ஒங்காரம் பிரணவமானதெனப்படும். விந்து திரோதாய் சத்தியும், நாதம் கிரியாசத்தியுமாம். அகாரம் - பிரமா, உகாரம் - விஷ்ணு, மகாரம் - ருத்திரன், விந்து - மஹேஸ்வரன், நாதம் - சதாசிவனுமாம். இவர்கள் பஞ்சகர்த்தாக்களெனப்படுவாரம். அகாரம் சூரியப்பிரகாசம்போன்ற மனதையும், உகாரம் சோமப்பிரகாசம்போன்ற புத்தியையும், மகாரம் அக்கினிப்பிரகாசம்போன்ற அகங்காரத்தையும், விந்து தீப்பிரகாசம்போன்ற சித்தத்தையும், நாதம் ஆயிரக்கோடியாதித்தப்பிரகாசம்போன்ற புருடனையுமாக, அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதமென்னுமைந்தக்கரங்களும் நிறைநிறையே யதிட்டித்து நின்று செலுத்துமெனப்படும். கடலின்தானத்திலே மனதும், நீரின்தானத்திலே யான்மாவும், அலையின்தானத்திலே ஆன்மபோதமும், வாயுவின்தானத்திலே கன்மமும், ஆகாயத்தின் தானத்திலே விஷயமுமாய் நின்றதெனக்கொள்க. அகாரம் - ரேசகம், உகாரம் - பூரகம், மகாரம் - சும்பகமுமாம்.

ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத்தக்க திருவருள்புரிந்தபரமேஸ்வரன் பராபரையான சத்தியின்துடையிலே தம்முடைய பெருவிர லங்குவூடங்கொண்டு கீறுகையினாலே பராசத்தி பொறுக்கமாட்டாமல் ஒவென்றனளாம். அப்போது பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைக்க அந்தயெழுத்து அகாரமானதென்றும், அப்போது பராசத்தி அடக்கமாய் உளவென்ன அந்தயெழுத்து உகாரமானதென்றும், அகாரம் சிவமும், உகாரம் சத்தியுமாக

அதார உகாரங்கூடி ஓரொழுத்தானதென்றும், இலக்கத்தில் (அ) எட்டாகிய அகாரமும் இலக்கத்தில் (உ) இரண்டாகிய உகாரமூங்கூடித் தொகைக்குப் (க0) பத்தானதுபோல யகாரம் சிவனானதென்றும், சத்தியும் சிவமூங்கூடி ஆத்மாக்களைச் சினைகம் வருவித்ததென்றும், விந்துவாகிய நகாரந் திரோதாசத்தியானது ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே யிச்சையை வருவித்ததென்றும் நாதமாகிய மகாரம் கிரியாசத்தி ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே மெய்யென் றழுத்தாமல் சிவத்தில் ஆசையை வருவித்ததென்றும், இது சிவத்தோடுகூடி நிற்குமென்றும், யவ்வானசீவன் இந்த உருக்கத்தைச் சத்திபெறா ளென் றறியாமல் நின்றது கேவலமான யிருளென்றும், எப் பொழுது பெறுவோமென்ற விசாரம் சகலமான பகலென் றும், இவை யிரண்டிற்கும் இரவு பகலென்று பெயரானதென் றும், இவை ஞானமுறைபடைக்குச் சகலாவத்தையென்றும், கேவலாவத்தையென்றும் பெயரானதென்றும், இந்தமுறை மை திருமூலதேவருக்கு ஆதி கபிலமாமுனிவர் திருவள்ளுவ நாயனார் வடிவமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதென்றுஞ்சோல் லப்படுமி.

சகலாவத்தையென்றது — தனுக்காணதிகளோடு முதல் வன் றனது சிற்சத்தியால் கலைமுதலிய கருவிகளைத் தோற்று வித்து கருவிகளை ஆன்மாக்களுக்குக் கூட்டிக் காரியப்படுத்திப் போகங்களைப் புசிப்பிக்கையாம்.

உ - கேவலமென்றது—சங்காரகாலத்திற் றனதிச்சாளுனக் கிரியைகள் விளங்காமல் மலமேலீட்டினால் மறைப்புண்டு கிடைத்தலாம்.

உ - மீ. “அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம் புத்தி யாங்கா ரங்கன், செவ்விய விந்து நாசஞ் சித்துமோ ளெள்ள மாகு, மொவ்வெனு மெழு த்தா மைந்து முணர்வுதித் தொடுங்கு மாறு, பவ்வமுந் திரையும் போ லும் பார்க்கிலிப் பண்புந் தோன்றும்” என்றும், “அயனரி யானுமீசர் சதாசிவ ரதிதெய்வங்கள்” என்றும், சி-ஞா-சி-யிலும், “எட்டிரண் டெந் கூடியே யிலிங்கமான தேவனை, மட்டதா யும் முளே மதித்து நோக்க வல்லிரேற், கட்டமான பிறவியின் கருக்கடல் கடக்கலாம்” என்றும், “அகாரகாரணத்துளே யனேகனேக ரூபமாய், உகாரகார ணத்துளே உருதரித்து” நின்றனன், மகாரகாரணத்துளே மயங்கி

நின்றவையகஞ், சிகாகாரணத்துளே தெளிந்ததே சிவாயமே” என்றும், “அழிவிலாது நின்றதே அகாரமும் உகாரமும், சூரிகைநீர்ான சோதியுங் குலாவிரின்ற தவ்விடம், வெளியதாகு மொன்றிலே விளைந்ததே சிவாயமே” என்றும், “மீன்றதாயு மப்பனு மியங்குகின்ற நாதமுந், தோன்றுமோ ரொழுத்தினோடு சொல்லவேறு மில்லையே” என்றும் சிவவாக்கியரும், “எட்டுமிரண்டு முருவான லிங்கத்தே” என்று வுண்மைவிளக்கத்திலும், “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிரியாக முதற்றே யுலகு” என்று திருவள்ளுவநாயனாரும், “அகார உகார சிகார நடுவாய, வகார யகார வாசியெனவே, நகார மகார மிரண்டுமுறுத்துச், சிகார முதல்வன் சிறந்து நின்றானே” என்று திருமந்திரத்திலு மறிக.

ஊமையெழுத்தாவது.

பரத்துக்கப்பால் சிற்பரம் உகாரம், அவ்வுகாரத்தின்மே லே தற்பரம் அகாரம், அவ்வகாரத்தின்மேலே சீவப்பாழ் சிகாரம், அச்சீவப்பாழுக்குமேலே பரப்பாழ் யகாரம், அந்த யகாரத்தின்மேலே பெரும்பாழாகிய வெளியே ஊமையெழுத் தென்பதாம். ஒங்காரம் ஊமையெழுத்திற் பிறக்குமாம். ஒங்காரத்தில் அகார உகார முதித்துநிற்குமாம். அவ்வெழுத்து நாதமும், உவ்வெழுத்து விர்துவும், ஒவ்வெழுத்து மகா மேருவுமா மென்க. உகாரத்தில் மவ்வும், அகாரத்தில் யவ்வும் வவ்வும், சிகாரத்தில் மவ்வும், மவ்வில் நவ்வுந் தோன்று மெனப்படும்.

உ - ம். ஒங்கார முதலுமை தனிப்பிறக்கு மொவ்வெழுத்தி லீரொழுத்து முதித்து நிற்கும், பாங்கான உவ்வெழுத்தில் மவ்வுந் தோன்றும் பகர்ந்த அவ்வில் யவ்வெழுத்தும் வவ்வுந்தோன்றும், நீங்காத சிவ்வெழுத்தில் மவ்வுந்தோன்றும் நின்ற மவ்வில் நவ்வெழு த்து நேராய்த் தோன்றும்” என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் வுடலறி விளக்கத்திற் காண்க.

சுழுமுனையாவது.

அந்த நாதாந்தச்சோதியை மனம்வாக்குக் காயமெனு மூன்று மொருமித்து ப்ரமரந்திரத்திலே நோக்கவும் நோக்கு மிடமே சுழுமுனையெனப்படும். இதுவே ஒங்காரமாய், மந் திரகிரியாய், கடவுள்நாடியாய், அக்கினி, ஆதித்தன், சந்திரன் என்னு மூன்றுமொன்றான விடமாயிருக்குமென்பதாம்.

ஆதாரமூல அக்ஷரங்களாவன.

சூரியகலையில் சரம் நடக்கும்போது ஆதாரதேவதை யறிய (1) அம், உம், சிம், வம், ஓம் (2) அவ், மவ், ஓம் நம சிவய, (3) உம், அம், சிவ, சிவயநம, (4) சிவாயநம, ஓம், ஐயும், (5) சிவசிவா, அவ், உவ், சம், ஓம், (6) மவ், உவ், நமசிவாயா, என்று உச்சரிக்கப்படவேண்டுமாம்.

சந்திரகலையில் பூதி நடக்கும்போது—(1) ஓம், கிலீம், நமசிவாயா, அவ், ஓம், (2) ஓம், ஐயும், சிவ, அங்கிஷ, (3) சிவாயநம, அம், உம், ஓம், (4) ஆம், உம், மம், ஈம், ஓம், (5) யம், ரம், அம், உம், மம், ஓம், (6) ஈம், ஓம், அம், உம், மம், என்று உச்சரிக்கப்படவேண்டுமாம்.

ரேசகம், பூரகம், சும்பக மிதுகளிலுள்ள அக்ஷரங்களைப் பிரித்து குருமுகத்தி லறிந்துகொள்க.

ஓம் சமஸ்த மந்திராதிகளுக்கீழ் முதன்மையென்பது.

ஓம் யென்கிற உத்கிருஷ்டமான ஏகாக்ஷரத்தினால் விளங்கப்படுகிறதெதுவோ அதுவே பிரமமெனப்படும். சமஸ்த வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும், இதிகாசபுராணாதிகளும், சமஸ்த சப்தங்களும், சமஸ்த மந்திராதிகளும், பிரணவாகாரமாகிய ஒங்காரமே மூலாதாரமாக முதன்மையாய் நின்றொலிக்கின்றனவாம். ஆந்திரம், கர்னாடகம், உடுதி, மஹராஷ்டகம், செளராஷ்டம், பங்காளி, குஜராத், முதலிய பாஷைகளைக் கற்கத் துவக்கும்போது முதலில் “ஓ நம: சி வா சி தம்” என்னுஞ் சடாக்ஷரத்தைக் கற்றபின் மற்ற அக்ஷரங்களைக் கற்புது சகசமாயும், முதலில் கற்குமாக்கிரங்கள் ஓம் நமசிவாய சிதம் என்பதனால் ஓம் முதலாக நின்றொலிக்கின்றதாய் மிருக்கின்றதென்க.

“ஓம் நமோநாராயணய” என்று வைணவதிரும்ந்திரத்திலும், “ஓம் பிரசன்னஞ்சிநேயம் ப்ரபாதிவ்யகாயம்” என்று மாத்வர்களது திரும்ந்திரத்திலும், “ஓம்பகவதி பாக்யவதி” என்று சாக்தேயர்களது திரும்ந்திரத்திலும் “ஓம் கஜமுகாய அஜமுகாயநம:” என்று கணதிபத்தியர்களது திரும்ந்திரத்திலும், “ஓம் சாவணபவ ஷண்முகதேவ” என்று

கொளமார்த்தர்களது திருமந்திரத்திலும் ஓம் முதன்முதலாக நின்றொலிப்பதாயு மிருக்கின்றதென்க. மோக்ஷநிலையடைந்துய்ய விரும்புந் தேவதைகளும், ஞானிகளும் சாதனைசெய்வதற்குரிய நற்கருவியாயுநின்றது ஒங்காரப் பிரணவமேயாமென்க. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வேதங்களுக்கெல்லாம் நானே பிரணவமாயிருக்கிறே னென்றார். “பிரணவஸ் ஸர்வவேதேஷு” என்றும் “மேதயம் பவித்ர மோங்கார ருகஸாம்யஜு-ரேவச” என்றும் பகவத்கீதையிலறிக.

உ - ம். ஒங்காரம் பிந்துசையுத்தம் நித்யம் தியாயந்தி யோகிநாம், காமதம் மோக்ஷதம் சைவ ஒங்காராயந்மோநமா” என்று சிவராகசிய மூலபீஜத்திலும், “ஓமென்னும் பதமதனில் வேதமாதி வுற்பலிக்கு மாலம் வித்தி லுதிக்குமாபோல், ஓமென்னும் பதமதனை யுணர்ந்தார் தானே யுணர்ந்தார்கள் வேதாதியுரைகளெல்லாம்” என்று புஜண்டர்தூலிலும், “அலகிய சீர்பிரணவத்தை யுணர்ந்தவரே வீட்டின்பமடையவல்லார்” என்று அகஸ்தியமாமுநிவர் தூலிலும் “ஒங்காரமாய்நின்ற வத்துவிலே யொருவித்து வந்து, பாங்காய் மூளைத்த பயனறிந்தாற் பதினாலுரு, நீங்காம நீங்கி நிலபெறலாயிந்த நிச்சயந்தான், ஆங்கார மும்மத மற்றோருபதேச மாமனமே” என்று பட்டணத்துஸ்வாமிகள் பாடலிலுங் காண்க.

ஓர்மொழி யுபதேசமென்பது.

ஞானசாரியரா லுபதேசிக்கப்படும் ஓர் மொழியென்றது பிரமஸ்வரூபமெனவும், ஒப்பற்ற பிரணவமாகிய மூலமந்திரமெனவும், மோனமாகச் சொல்லாமற் சொன்னதெனவும், வாசியினற் காட்டும் பேரின்ப வுண்மையெனவும், சின்முத்திரையாற் காட்டு மறுத்தமெனவும், சும்மாயிருத்தலெனவும் படும. இந்த ஒருமொழியாலே வேதாகம சாஸ்திர புராண முதலியவைகளும், சரியை, கிரியை, யோகபாவனைகளு மெழிந்து போமென்றும், அண்டங்களுந் பிள்திவி முதலிய பஞ்சபூதங்களு மொடுங்குமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபமாகிய தன்னிலையைக் காட்டுமென்றும், அசைவற நிற்குந்தன்மையை யுடையதென்றும், சாயுச்சியபதவியை யடைவிக்குமென்றுங் கூறப்படும்.

உ - ம். “ஓ மென்னு மோங்காரத்துள்ளே யொருமொழி” என்று திருமந்திரத்திலும் “மொழியாலுணர்கீற் குறிக்கப்படுமெ

ன்று ஸ்ரீமதற்வால்” என்றும் “அழியரீவிரதஞ் சிற்றம்பலநாடியக மசிழந்து, விழியாலெனக் களித்தான் வீழ்த்தே னின்பமே லிட்டதே” என்றும் சிற்றம்பலநாடியிலும், “கருணைவிழியதனால் அரு வினைகளுற நோக்கி யாணவமேபோக்கி” என்று மஹாவாக்கியத்திலும், “மும்மாயைக்கப் பாலா முப்பாழுங்கண்டு நீ சம்மாயிருவேன்று சொன்னா னம்மானே” என்று அத்துவிதக் கலிவெண்பாவி லும், “சம்மாயிருக்கவைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்” என்று பட்டணத்துஸ்வாமிகள் பாடலிலும், “சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தியே சொருபானு பூதிகாட்டி” என்றும், “சோதி மவுனியாய்த் தோன்றியவன் சொல்லாதவார்த்தையைச் சொன்னா ண்டி தோழி” என்றும், “சொன்னச்சொல் லேதென்று சொல் வேன் யென்னைச் சூதாய்த்தனிக்கவே சம்மாயிருத்தி. முன்னிலை ஏது மில்லாதே சுசமுற்றச்செய்தே யெனைப் பற்றிக்கொண்டாண்டி” என்றும், தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடலிலும், “வல்லவன் புகல் வன் வாழ்வொரு மோனமொழியா, லொல்லுகண்டு” என்று தத் துவராயஸ்வாமிகளும், “ஒங்காரத்துட் பொருளை வொருமொழியா லுணர்த்திப், பாங்காக வாண்டவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே” என்று தியாகராயஸ்வாமிகள் நூலிலும் “ஒருமொழியாலே சுருதி யாகமநூ லுயர்புராணமூமொழியும், ஒருமொழியாலே சரிஜய நற்கிரியை யோகபாவனையொழியும், ஒருமொழியாலே அண்ட பூதங்க ளொடுங்கிந் தன்னிலை தோன்றும், ஒருமொழி சம்மாயிருத்தலாம்தன லொப்பிலாச் சிவபதமடைவார்” என்று நிஷ்டானு பூதியிலுங் காண்க.

பிரணவம் நாலாம் வருணத்தாரீக்கா மேன்பது.

வைதீகத்தினும், ராமாயணத்தில் கிருதாயுகக்கிரமத்தில் பிரம, ஸூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னு நால்வர்க்குந் தபோமுக்கியஞ் சாற்றுவதுபோல, பிரமாண்டபுராணத்தில் கிருதாயுகத்திற்குப் பிராமணசந்நியாசி முக்கியன், திரேதா யுகத்திற்கு ஸூத்திரியசந்நியாசி முக்கியன், துவாபரயுகத் திற்கு வைசியசந்நியாசி முக்கியன், கலியுகத்திற்கு சூத்திர சந்நியாசி முக்கியனென் றிருத்தலானும், ப்ரணவப் பூர்வப் ரசாத மறியாதவன் குரு வல்லனென்று கூறுதலானும், ஸ்ரீ மகுடாகமத்தில் “நிர்வாண தீக்ஷிதே சூத்ரே பிரவஞ்ச நியோ ஜயேத்” என்றிருத்தலானும், காமிகத்தினு மப்படியே சொல்லப்பட்டிருப்பதானும், பிராமணர் முதல் பத்து சாதிக்கும் பிரமசரியம், கிரகித்தம், வானப்போத்தம், சந்நி

யாசுமென்னு நான்காச்சிரீம முண்டென்று சிந்திய விசுவ சாதாக்கியத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதானும், விசிஷ்ட சமயி முதலாயினர்க்குப் பிராமணியங் கொடுத்திருத்தலானும், மேல்சைவர், அநாதிசைவர்; ஆதிசைவர், மஹாசைவர், அது சைவர், அவாந்தாசைவர், பிரபாசைவர், அந்திசைவர்; என்னும் பேதமான சைவருக்குள் அநாதிசைவர், பிரபாசைவர், அந்திசைவர் நீங்கலாக மற்ற சைவர்களுக்கு விசேஷதர்மமாகிய பஞ்சமகாயக்கியம் கூறுகின்றமையானும், வீரசைவம் மோக்ஷாதிகளனுட்டித்தற்கும், மற்றச் சாமான்னியசைவம், மிசிரசைவம், சுத்தசைவமெனு மூன்றும் மந்தாதிகளனுட்டத்தற்கும் காரணமானதென்று சொல்லப்படுவதானும், சூத்திரர்கள் புலையர்களாகிய விவர்களில் எவர்கள் பகவானை நம்பியிருக்கிறார்களோ அவர்கள் பரமபதம் சேருவார்களென்றும், பிரமபதத்தை யடைவார்களென்றும் பகவத்கீதையில் “ மாம் ஹிபார்த்தவ்ய பாஸ்ரித்யயே பிஸ்யு : பாபயோநய : ஸரியோவைஸ் யாஸதா சூத்ராஸ்தே பியாந்தி பாரங்கிதம் ” என்று கூறப்படுதலானும் பிரணவம் நாலாம் வருணத்தாருக்காமென்பது பிரஸித்தமேயா மென்கவென்பதாம்.

பஞ்சமகாயக்கியமென்பது.

பஞ்சமகாயக்கியமென்பது — ஐம்பெரும் வேள்விகளெனப்படும். அவையாவன: பிரமயக்கியம் அதாவது—வேதமோதுதல். பிதூர்யக்கியம் அதாவது - அநந்தினிலாவது ஜல தருப்பணத்தினிலாவது பிதூர்களைக்குறித்து திருப்தி செய்வது. தேவயக்கியம் அதாவது-தேவதைகளைக்குறித்து அக்ரியால் வோமஞ்செய்வது. பூதயக்கியம் அதாவது-காக்கையாகிய வாயசபலி முதலானவை வைப்பது. மானுடயக்கியம் அதாவது-அதிதிகளுக்கு சாப்பாடு போடுவது. இந்த வைந்துயக்கியமும் பஞ்சமகாயக்கியமெனப் படுவதாம். இந்த ஐந்துந் தினந்தோறும் கிருகஸ்தனுக்கு கிரமமாக மகரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்க. வேள்வியென்றது—ஆராதனை, ஈகை, ஓமகுண்டம், மகநாள், யாகம் என்பனவாம்.

ஏந்திரம் அல்லது அம்மி, முறழ் துடைப்பம், உரல், உலக்கை, ஸ்ண்ணீர்க்குடமென்னு மைந்தையும் கிருகஸ்தன் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுவதின லவனுக்கு ஐவகைக் கொலைபாதங்க ளுண்டாகிறதென்றும், அவைகளைப் போக்குதற்காக மகாரிஷிகளால் மகாயக்கியம் விதிக்கப்பட்டதென்றும், இந்த மகாயக்கியங்களைத் தினந்தோறும் தன்சக்திக்குத் தக்கபடி யெவன் செய்கிறானே அவன் கிருகஸ்தாசீர்மத்தி விருந்தபோதிலு மந்த ஐந்து கொலைபாவதோஷங்களை யவனடைகிறதில்லையென்றும், மதுசாஸ்திரம் மூன்றாவதத்தியாயத்திலும்பெரும் வேள்வி செய்தற்கேது கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

வேள்விகளாவன.

கன்மவேள்வி, தபவேள்வி, தியானவேள்வி, ஜபவேள்வி, ஞானவேள்விகளெனவைந்தாம். இவற்றிலே கன்மவேள்வியாவது—வெடிய ஐந்துநாழிகைக் கெழுந்திருந்து அந்த வருணச்சிரமத்துக்குரிய கிரியைகளை ஏற்றக்குறைச்சலறப் பண்ணுகையாம். தபவேள்வியாவது—சந்திராயணம் அஷ்டமி யாதிசாப்பிடாமை விரதங்களினாலே தேகத்தைத் தபிப்பிக்கிறதாம். ஜபவேள்வியாவது—அந்தந்த வருணச்சிரமாநுசுணமான மந்திரத்தை வாசகமாக ரகஸ்யமாக மானசமாகத் தான் ஜபிப்பதாம். தியானவேள்வியாவது—இருதயாதிஸ்தானங்களிலே மூர்த்திகளைப் பலகாலும் தியானிப்பதாம். இந்நான்கும் போகத்தை யூட்டுவனவாம்.

ஞானவேள்வியாவது—ஞானநூலத்தை யோதல், அதனைப் பிறர்க் கோதுவித்தல். அந்நூற்பொருளை தமது மதிநுட்பத்தால் பிறர்க்குக் கேட்பித்தல். அந்நூற்பொருளைத் தான் நன்றாகக் கேட்டல், குறைவில்லாத வப்பொருளைச் சிந்தித்தலென ஐவகையாகு மெனப்படும். ஞானவேள்வியிடுபேற்றத்தைத் தருவதாம். கன்மம், தபம், ஜபம் தியானமாகிய நான்கினையுமறுத்தால் பெறும்பலன் யாதென்னில்? அவைகளின் வழிநின்றனுட்டித்தவர்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுக்குமாம். போகம்புசித்துத் தொலைந்தவாறே மற்றொரு சரீரமெடுத்தற்குக் காரணமாம். இவையிற்

ஞாலே மோட்சமுண்டாகாதாம். இத்தன்மையுடையகராதவி னாலே மோட்சத்தையடையக் கருதின ஞானவான்ஷா விசி ட்டமாகிய மேலான ஞானபூசனையே யனவரதமுஞ்செய்வார் கள் என்றதென்க. விசிட்டமென்றால் மேலானது.

கன்மம், தபச், ஜபம் தியானமாகிய நான்கும் ஒன்றுக் கொன்று மேற்பட்டிருக்குமாம். அஃதெங்ஙனமென்னில்? கன்மத்தைப்பற்ற தவம் பதின்மடங்குபல மதிகமென்றும், அத்தவத்தைப்பற்ற ஜபம் நூறுமடங்குபல மதிகமென்றும், ஜபத்தைப்பற்ற தியானம் நூறுமடங்குபல மதிகமென்றும், அதனைப்பற்ற ஞானயாகமானது சாதனப்பிரயாசமற்பமாய் மகத்தான யளவற்ற பலத்தைக் கொடுப்பதாயிருக்குமாம்.

உ - ம். “ ஞானதுறதனையோத லோதுவித்தனற் பொருளைக் கேட்பித்தரூன் கேட்டனன்று, வீனமிலாதிப் பொருளதனைச் சிந் தித்தலைந்துமிறைவ னடியடைவிக்குமெழின் ஞானபூசை, யூனமி லாக் கன்மங்கடபஞ் செபங் கடியான மொன்றுக்கொன்று யுருமவை யூட்டுவது போகம், மானமையான் மேலான ஞானத்தா லரணையர்ச் சிப்பர் வீடெய்த வறிந்தோரெல்லாம் ” என்று சி - ஞா - சி.

புண்ணியபாவ கன்மங்களாவன.

புண்ணியமென்றது - தர்மம், அது ஞானதிக்கு உபலக்ஷணம். பாவமென்றது - அதர்மம், அது அஞ்ஞானதிக்கு உபலக்ஷணம். உபலக்ஷணமென்பது - ஞாபகமாம்.

தர்மமாவது - தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வரிய மெனு நான்குவிருத்திகளையுமுடையதாம். சாத்வீககுணதிக்க யத்தாலே யதாவது சாத்வீககுணமிகுதியினாலே தர்மம், ஞானம், வைராக்கியமெனு மூன்றும், ராஜசகுணதிக்கயத்தாலே சாகப்பிரவர்த்தியான ஐஸ்வரியமுமுண்டாயினவாம். தாமதகுணமிகுதியினாலே அதர்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அநைஸ்வரியமெனு நான்கையும் விருத்தியாகவுடையதென்க. இவையிற்றின்பலன்களாவன :— தர்மத்தினாலே ஸ்வர்க்கமும், ஞானத்தினாலே பதமுத்தியும், வைராக்கியத்தினாலே பிரகிருதிலயமும், ஐஸ்வரியத்தினாலே யதேஷ்டசித்தியுமாம். அதர்மத்தினாலே பசுபக்ஷியாதிகள் சந்நமும்,

அஞ்ஞானத்தினாலே நாகப்பிராப்தியும், அவைவாக்கியத்தினாலே பி. தமுமீ, அரைஸ்வரியத்தினாலே அபிஷ்டவிக்னமுமுண்டாகுமாம். இவற்றுள் பேததருமம் இயம நியமமென விருவிதமாம். இயமமாவது - அஹிம்சை, சத்தியம், ஆஸ்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆரஜவம், சுஷ்மை, திரிதி, மிதாசாரம், சவுசமெனப்பத்தாம். நியமமாவது - தபசு, சந்தோஷம், ஆஸ்திக்யம், தானம், ஈஸ்வரபூஜை, சித்தாந்தசிரவணம், லக்ஷை, பக்தி, செபம், விரதமெனப்பத்தாம். இயமநியமவகைகளின்விரிவு முன்னியற்றிய உண்மைப்பொருள் விளக்கமென்னு நூலிற் கண்டுகொள்க.

புண்ணியகன்மங்களாவன.

ஒழுக்கம் அதாவது குலதர்மம்வழுவாமை. இது எல்லார்க்குஞ் சிறப்பினைத்தருவதாம். இனிபத்தை யுண்டாக்குவதற்கே காரணமாயிருத்தவினால் உயிரைப்பார்க்கிலுஞ்சிறந்ததெனப்படும். “ஒழுக்கம் விழுப்பந்தாலானொழுக்கமுயிரினுமோம்பப்படும்” என்றார்திருவள்ளுவநாயனார். அன்பு அதாவது மாதா பிதா குரு தேவதாபக்தி யென்பனவாம். அருள் - அதாவது எல்லாரிடத்தும்வைத்தகிருபை. ஆசாரம் - அதாவது வேதாகமங்களிற்கூறியவற்றை யதுட்டிக்கதல். உபசாரம் - அதாவது பெரியோரிடத் தனக்கியன்ற யாதானுமோருபசாரஞ்செய்தல் - உறவு - அதாவது பெரியோரிடத்திலவைத்தமித்திரபாவம். சீலம் - அதாவது ஒருநெறிப்பட்ட நல்லறிவு. “ஞானமுஞ்சீலமு நல்லறிவாகும்” என்றிருப்பதாலறிக. வழக்கிலாத்தவம் அதாவது சாந்திராயணமுதலிய நியமவிரதம். தானம் அதாவது சற்பாத்திரத்திற் றுன்றேடிய பொருளைச்செலுத்துதல். இது உத்தமாதிரிபேதத்தான் மூவிதமாம். அவையாவன :- பெரியோரிருக்குமிடந்தேடிப்போய்த் தனக்கியன்றதைக்கொடுத்தல் உத்தமமும், சற்பாத்திரத்தை தன்வாய்தலிலழைப்பித்துக்கொடுத்தல் மத்திமமும், தண்ணீவந்துகிட்டி கேட்டிருக்கையினும் இன்று நானேயென்று கண்ணழித்துப் பின்புகொடுக்கையதமமுமாம். வந்தித்தல் அதாவது பெரியோர்முதலாயினுரைத் தோத்திரஞ்செய்தல். வணக்கம் அதாவது தான்வணங்குதற்குரியாரை

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

வணக்கஞ்செய்தல். வாய்மை அதாவது ஒருக்காலுந்தவறு தல்சொல்லாது வுண்மைசொல்லுதல். அழுக்கிலாததுறவு - அதாவது சர்வசங்காரபரித்யாகம். அடக்கம் அதாவது குலங்கல்வி நிறைவாயிருந்தாலும் கர்வமில்லாதிருத்தல். ஒருவன் அடக்கமானது தேவருலகத்திற்குச் செலுத்துமாம். அடங்கா மையானது நரகத்திற்குச் செலுத்துமாம். “அடக்கம் அமரரு ளாய்க்கு, மடங்காமை யாரிருளய்த்துவிடும்” என்றார்திரு வள்ளுவநாயனார். அறிவோடர்ச்சித்தல் அதாவது அவரவர் சாத்திர சூத்திரங்கள் னேதியபடி யவரவர்கொண்டதேவதை யைப்பூசித்தல். ஆதி யதாவது அக்கினிகாரியம், கபிலபூஜை, ஆலயசேவை முதலாயின. இந்தப்பதினாறும் இவைப்போல் வனவும் புண்ணியகன்மங்களென்பனவாம்.

பாவகன்மங்களென்பது - புண்ணியகன்மங்களுக்குமா றாய் வருவனவெல்லாம் பாவகன்மங்களெனப்படும்.

புண்ணியபாவமெனகிற விரண்டினிஷயத்தானும் அஞ்ஞா னமே பொருந்தியிருக்கப்பட்ட மலங்களாகிய அழுக்கை அதாவது கருமங்களாகிய வியாதிகளை ஈஸ்வரன்போக்குவ னும். தேகத்துக்குக்காரணமாகிய கருமத்தைப்போக்குகை யால் வைத்தியநாதனென்னும் பெயர் சிவனுக்குண்டான தென்க வேதாகமங்களி லனுக்கிரகம்பண்ணிபடியே நட ந்தவான்மாக்கள் ஈஸ்வரியத்துடனே பொருந்துந்தலங்கள் இந்நிரலோகாதிகளெனப்படும். நரகமாவது - துன்பம் பாவ பலனும். ஸ்வர்க்காதிபோகம் புண்ணியபலமெனப்படும். புண் ணியபாவம் துவந்தமாயினார்க்கு மத்தியலோகமாம்.

உ - ம். “ஒழுக்கமன்பருளாசார முபசார முறவுசீலம், வழக் கிலாத்தவம் தானங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை, யழுக்கிலாத் துறவடக்க மறிவோ டர்ச்சித்தலாதி, யழுக்கிலா வறங்களான விரங் குவன் பணியறங்கள்” என்றும், “அருளின லுரைத்தனலின் வழி வராததன்மஞ் செய்யி, னிருளுலா நிறையத் துன்பத்திட்டிரும்பாவந் தீர்ப்பன், பொருளுலாஞ் சுவர்க்கமாதி போகத்தாற் புணியுந்தீர்ப் பன், மருளுலா மலங்கடார்க்கு மருந்திவை வைத்தினுதன்” என்றும். “அண்ணிய யின்பதுன்ப மருந்தியே வினையதுப்பன்” என்றும். ௭ - ஞா - ௭ - யிற்சாண்டி.

தன்மயாகாதிகளாலடையும்பயனுவது.

கோதானம், பூதானம், முதலாக வுண்டானதானங்கள், அக்கிரி ஷ்டோமாதியான யக்கியங்கள், கங்கைமுதலான தீர்த்தங்களாடல், பிரமச்சரியாதி யாச்சிரமதுட்டித்தல், பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருக்கை, பிராயச்சித்தங்கள், விரதங்கள், அடையோகங்களாகிய விவையிற்றுக்களை பண்ணினபேர் துக்கமில்லாமற் சுகமே யதுபவிக்குந் தலமாகையினாலே சுனர்க்கமென்னும் பெயராயுள்ள தேவலோகத்தையடைந்து சுகத்தைப்புகித்துக் கன்மத்துக்கீடான தேகத்தை யெடுப்புகளெனப்படும். கருமயோகிகளுக்குத் தாை, சப, தீர்த்த, யாத்திரை, தேவதாபந்தி யாதிசற்கருமங்களினாலே சித்தகத்தியுண்டாய் ஞானஞ் சித்திக்குமென்க.

நின்மலஞானம் லீலாதார்கீத சநந நீங்கோதேன்பது.

புண்ணியபூமிகளிலே சஞ்சரித்துப், வனததிலே செனது கந்தமூலாதிகளைப் புகித்தும், மலையிலுள்ள குகைகளிலிருந்து தபசுபண்ணியும், யோகாப்பியாசத்தினாலே பசி தண்ணீர் தாக முதலியவற்றிற் குணவுகளொழிந்தும், நெடுங்காலம் மரணமில்லாமலிருந்தும், நின்மலஞானமாகிய யாவும் ஈஸ்வரக் செயலென்றறியாதவர்களுக்கு சநநமரண நீங்காவாம். யாவும் ஈஸ்வரக் செயலென்றறிந்தவர்களுக்கு இரதிரியவியாபாரத்துடன் கூடியிருந்தாலும் சநநம் நீங்குமாம். சீவன் முத்தனென்னிடத் தெவ்வினைகளைச் செய்யினூ, ஞானபலத்தினாலே யவைகளவனுக்குப் பலமாகப் பொருந்தாதென்க. அக்கினித்தம்பனஞ் செய்யவல்லோன் அக்கினியை யெடுப்பினும் அணைப்பினுமவனுக்குச் சுடாது. மந்திர அஷ்டத சித்தனுக்கு கடித்தவிஷமும் குடித்தவிஷமுந் தாக்காதாகுமாம். பிராரத்த கன்மம்புகிக்கையில் மாயை ஆணவம்கூடிநின்றே புகிப்பதானபடியினாலே சிவஞானியாவதெப்படி யென்னில்? அநாதியேதொன்று தொட்டுவரப்பட்ட கன்மம், மாயை, யாணவமென்னு மலங்களுக்கெல்லாஞ் சத்திகெட்டு வாதனையினாலே தேகமுள்ளவும் விஷயங்களிலே யுழலுதலைச் செய்விக்குமாம். பிராரத்தகன்மம் அற்றபின் தேகத்தோடே வாதனையு நசிக்குமென்க. வாதனையினால் பண்ணுங் கிரியை பலத்

தைக் கொடாடுதன்பதாம். வான்மா, சரீரத்தைவிட்டு முத் திபயாண யுர்போது வாசனோத்தமகாமாகிய கன்மம், மாயை, யானாவாசாந் கொடாடுதன்பதாம். தன்னைப்படைவென்க கொடுக்க

உ - ம் “நாடுகளிற் புகழ்பெற மங் காடுகளிற் சரித்து ஶாக முழைபுகட்டுதுந் தாக முந்நவிர்த்தம், நீய்பல காலங்க ணிததனா யிருந்து நின் மனஞானத்தையிலார் நிகழ்த்திவார் பிறப்பி, லேடுசரு மலர்க்குமு லார் முலை லேகையினடக்க யெறி விழியின்படுகடை க்கிக் கிடந்து மறைஞானம், கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூட்டிககுஞ் சிசு பையுபுர யும் பிட்டையிருபர்” என்றும், “அங்கிததம் பனை வல்லார்க் கருடா சாது மொடதம் பிரமுடையார்ச் கருவிடங்க டோட மலய வக காமல்லாஞ் செயசாஷா ஞானிக் கருவினை கள் செய்நாயா முச்செய்வினை யிதக, சங்கிப்போம் பாத்திர முடிது வான்வினை சலிந்த சக்கரமுங் கத்திதுச சுழலு மாபோன், மங்கிப்பாய் வாத்தையா லுழ்ந்நிக் க மொல்லா மலய்களும்பின் காய மொடு மாயுமன்றே” என்றும் சி - ஞா - சி - யிலறிக.

நாயாக்கிய ஏதுக்காவன.

சந்தைவாக்கியம், தேகவைவாக்கியம், லீஸ்வரியவைவாக்கியம், தானிபவைவாக்கியம், பிரபஞ்சவைவாக்கியம், சங்கவைவாக்கியம், ஸ்நீபவைவாக்கியம், புசிப்பவைவாக்கியம், பிரதிக் கிப வைவாக்கிய மதாவது கானததுக்குப்போய்த் தள்ளுண்டில் வருவது. தேகாதி சர்வவஸ்துக்களிலுமவரும வைவாக்கியம், ஆக வைவாக்கியவருக்கள பத்தென்க. நிரோதுகாமாய் வருகிற வைவாக்கியமுத்தாமும, மற்றவை மத்திமுமாம். சந்தைவாக்கியம் - தேகபிதையாலும், தேகவைவாக்கியம் - தேகதோஷத்தாலும், சங்கவைவாக்கியம் - புத்ரமித்ராதிகளைப் பிரிதலாலும் வருவதாம். ஏனைபவெளிப்படை.

லீஸ்வரியபேதங்களு மவற்றின் பயனுமாவன.

லீஸ்வரியபேதங்கள்வன : அணிமா, மகிமா, லகிமா, கிரிமா, ஈசத்துவம், வசித்வம், பிராபதி, பிராகாமியம், என எட்டு விதமென்க. இஃது தேகசித்திலீஸ்வரியம், அந்தக் கரணசித்திலீஸ்வரியமென் றிருவிதமாம். தேகசித்தி லீஸ்வரியமாவது - அணிமா, லகிமா, மகிமாவெனு மூன்றாம். அணி

இச்சித்தப்பநிம பொருளையடையக் கரு துவதான் காமியகவம் சித்ததியையும், பொருளொன்றையு மடையசகரு தாத் காநிஷ்காமியகவம் முததியையுந் கொடுக்குமெனக் இரண்டையு மபரிபாசஞ்செய்து முதிவாகள் சித்திமுத்தியைப் பெற்றார்களாம் அணிமாதி சித்திகளானவை காலமப்பாக் கும வினையாடலைமாத்கிர தருமீமயன்றி மோட்சத்தைக் கொடுக்கமாட்டாதெனக் சநகன், மாபலிசக்கிரவாததி, பகீரதன் முதலாயினர் ஞானத்தை யபியிசித்தி மோட்சத்தை யடைநதார்களேயன்றி யிச்சாரிரா ததமாகிய அணிமா திகளை யபரிபாசஞ்செய்யவில்லை யென்றதென்க.

உ - ம். “முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத்திரர் தருமுத்தியைத் தராவே” என்றும், “ஆகையாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்தமாகுமென் றறிவாயே” என்றும், கைவல்லிய நவரீதத்திலும், “சொல்லரிய வழுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க டோறுநிலை நிற்கவீறு, சித்தி செய் துஞ் ஞான மலது கை கூடுமோ” என்று தாயுமானஸ்வாமிகள் சொல்லியிருப்பதையுமறிக

வினையாவது.

வினையென்பது ஆன்மாக்கள்செய்யுந்தொழிலென்பதும். செய்பவன் ஆன்மா, செயப்படுபொருளிருவினையாம். “வினையேசெய்பவன் செயப்படுபொருளே” யென்னு மிலக்கணத்தாலறிக. இருவினையாவது — நல்வினை தீவினையாகும். உலகு, உடல், காணம், காலம், உறுபலம், நியதி, செய்தி, எனுமேழுங் காரகங்களென்க. வினை முதற்காரணமாகிய உயிர் இந்த ஏழு காரகங்களை யுந்தனக்குத் துணையாகக்கொண்டு வினைகளையீட்டலு, நுகர்தலுமுடைத்தென்பது எல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையேயாம். கன்மஞ்சடமாகையாலே தானாகச் சென்று ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டாதென்றும், பாச சம்பந்தியாகிய ஆன்மத்தானாகவே கூட்டிக்கொள்ள மாட்டாதென்றும், இவையிற்றைக்கூட்டி ஈசுரன்காரியப்படுத்துவனென்றுஞ் சொல்லப்படும். உலகு—புவனம், உடல்—தூல சரீரம், காணம்—சூக்குட்சரீரம், காலம் — காலதத்துவம், உறுபலம் - திரிபமுதலியனவுந், சுக துக்கங்களுந், நியதி-நியதிதத்துவம், செய்தி-மனவாக்குக்காயங்களினது தொழிலாகிய தூலகன்மமுமாமென்க.

உ - ம். “உலகுடல் காணங் கால முறுபல நியதி செய்தி, பல மிவைகொண்டு கன்மம் பண்ணுவ துண்பதானு, னிலலிடாவிவை தான்சென்று வினைந்துயிர்நிருத்திக்கொள்ளா, தலகிலா வறிவினானையினைத்திடு மருளினுலே” என்று சி-ஞா-சி.

கருவிலமைப்பாவது.

முன் சநந்திற்செய்த புண்ணியபாவ மிந்தசநந்திற் பொருந்துவ தெப்படியென்னில்? பேறு-ஒன்றுண்டாகிறது. அதாவது தனக்குயோக்கிய போக்கியப்பொருளைப் பொருந்துதல். இழவு - போகிறது. அதாவது காலாந்தரத்திலதைப் பிரிதல். இன்பம்-சுகம். பிணி-துக்கம். மூப்பு-நரைதிரை. சாக்

காடு-மரணம். ஆகியவிவ்வாறும் முன்னேதானே குக்கும
மாயுகருணினுளமைந்துக் கிடந்தவைவன்றி அப்போதப்போ
துளவாவனவல்லவாம். பின்னரவை தூலமாய்வந்து கூடு
தலவற்றை யறுபவித்தற்குத் துணையாகிய முயர்ச்சியாமெ
ன்க. அதுபவத்திற்குத் துணையாகவெழுந் தவ்வளவினொழி
யாது மற்றோருடம் பிற்படுமாம். அவ்வறுவகைக்கும் வித்
தாய் நிலைபெறுமாம். முற்சநந்திற் செய்தகருமங்களிந்த
தேகத்திலே யறுபவிக்கிற சுகதுக்கங்களுக் கேதுவாமென்
றும், இந்ததேகத்திலே செய்கிறபுண்ணியபாவங்களினாலே
மேல் தேகாதிகளைப்பொருந்துமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.
இந்த வுடவிலேயெய்கிறகன்ம முன்புள்ளதாகில் மேலைக்குக்
கன்மமுண்டாகிறபடி யெப்படியென்னில்? முன்சநந்தின்
சுகதுக்கங்களைப்புகிச்சிற வவதரத்திலேயுண்டாம் பிரியப்
பிரியங்கனென்றதென்க.

இந்தப் பூமியிலுண்டான விளைவுகளெல்லா மிந்தவருடத்
துக்குப்புகிப்புமாய் வருகிறவருடத்துக்கு விதையுமாறற்
போல ஆன்மாக்கள்செய்யப்பட்ட கன்மமிந்தச் சநந்திக்கு
குப்பிராரத்தமாய் வருகிறசநந்திக்கு ஆகாமியமுமாய்வரு
மென்க. சிறிது சஞ்சிதமாய்க்கட்டுப்பட்டுச் சிறிதுகாலமிரு
ந்து மேல்வருஞ்சநநங்களிற் புகித்தற்குப் பாகமாயிருக்கு
மாம். எடுத்ததேகத்திற் செய்யு மிதம் அகிதந்தானேயாகா
மியமாயேறிச் சநநங்கடோறுஞ் சரீரமெடுத்தற்குக் காரண
மாகிவருவதாமென்க.

உ - ம். “பேரிழ வின்பமொடு பிணிமூப்புச் சாக்காடென்னு,
மாறுமுன் கருவிற்பட்ட தவ்விதி யறுபவத்தா, லேறிடு முன்பு
செய்த கன்மமிங்கி வற்றிற்கேது, தேறநீ யினிச்செய்கன்ம மேலு
டற் சேருமன்றே” என்றும், “மேலைக்குவித்துமாகி விளைந்தவை
யுணவுமாகி, ஞாலத்து வருமாபோல நாஞ்செயும் விளைகளெல்லா,
மேலைத்தான் பலமாய்ச்செய்யு மிதமகிதங்கட் கெல்லா, முலத்ததாகி
யென்றும் வந்திடு முறைமையோடே” என்றும் சி-ஞா-சி.

இதம் அக்தமாவன.

இதம் அகிதமெனுமிரண்டுஞ் சநநத்திற்குக்காரணமாகிய
கன்மமாம். புண்ணியமே இதமெனவும், துன்பத்திற்குக்
காரணமாகியபாவமே அகிதமெனவும்படும். இதமாவது

மனம் வாக்குக் காயமென்புவைகளினாலே ஆன்மாக்களுக்கு நன்மைபண்ணுதலாம். அகிதமாவது - நன்மைசெய்யாமற் றீமைசெய்வதாம். மனத்தினுற்செய்தல் - பிரியம், கோபம் முதலியனவாம். வாக்கினுற்செய்தல் - துதி, நிந்தைமுதலி யனவாம். காயத்தினுற்செய்தல் - அடித்தல், அணைத்தல் முத லியனவாம். ஆன்மாவுக்கு நன்மைப்பகுதியுண்டாக்கததக்க வுறுதியான காரியங்களைப்பறிந்துசெய்தல் இதமெனவும், ஆன் மாவுக்கு நன்மைப்பகுதியல்லாத காரியங்களைப்பறிந்து ஒன் றையுஞ் செய்யாதிருத்தல் அகிதமெனவும் படும். உயிர்கள் வீடுபே நெய்தற்பொருட்டு வைத்தகருணையினால் இதமகிதங் களால் புண்ணியபாவங்களைத்தீரையு முதலவனைந்துக்கொ ண்டி இதந்துக்குத்தக்க சுகத்தையும் அகிதந்துக்குத்தக்க துக்கத்தையுங் கொட்டிப்படுனென்க. அகிதந்நெய்காரைக் கண்டித்தல் நல்வழிப்படுத்தற் பொருட்டேயாகின் அது வுங் கருணையேயானென்க.

உ - ம். “ஆதமகிதம் எனப்படுகதன் மனவாகுசகாயம், நித முயிர்க் நறுதிசெய்ய லகிதமற்றது செய்யாமை, நிதமகிதங்களை ல்லா மனவனை யேற் றக்கொண்டிது, கிதமகிதத்தா லின பசகாந் பங்களிவனன்றே” என்று ிஞா-சி.

சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாரியமென்றும்வினாகாவன.

சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாரியமாகிப்பனிகள் முன்புட் டெனப்படும். இவற்றில் சஞ்சிதமாவது-சகாயங்கடோறு மகாதி யேதொடர்ந்துதொடர்ந்து ஆறத்துவாக்களாகிய பரிசு, பத வன்ன, புவன, தத்துவ, கலைகளிற்கட்டுபட்டு அளவிறந்து கிடக்கும் நல்வினை தீவினைகளாம். கைக்கடாத அவாக்க ளனைத்து மடைக்கப்படுமென்க. பிராரத்தமாவது-அந்த சஞ்சிதத்திலே பரிபக்குவத்தைக் குறித்ததற்கேற்றதனு, கரண, புவன, போகங்களையுண்டாக்கிய புசிப்பிப்பதாம். பிரா ரத்தம்-இச்சை, அரிச்சை, பரேச்சையெனமூவையாம். இச் சையாவது - இராசாவின்மனைவியைத் தீண்டலால் வருஞ்சுக முந்துக்கமுமாம். அரிச்சையாவது - இடிமுதலியவற்றாலிரு பயனையுமுறுவதாம். பரேச்சையாவது-ஒருவனொருகாரியஞ் செய்வதனு லவனையாக்கினை யபராதமென்றிராசகாஞ்சொல்

அதற்கொருவன் வினைமுதலியவற்ற லுறுமிருபயனுமென்பதாம். இந்தப் பிராரத்தமே சுபத்தம், மந்தம், தீவிரமென மூவகைத்தாம். சுபத்தம்—சிவதன்மத்தொரு பட்டவரையும். மந்தம் — சிவஞானிகளையும் வாதியாதென்க. துவரம்—சிவஞானிகளையென்க வாதியாதாம்.

ஆகாமியமாவது—பிராரத்துக் கிசையவெடுத்த தேகத்தில் அதன் பலத்தைப் புசிப்பிக்கையில் விருப்பு, வெறுப்பு, நிந்தைகளாலுண்டாய கன்மபலத்தால் வரும புண்ணியப்பாவங்களாம். இந்த ஆகாமிபம், மதி, விதியென் றிருவிதமாம். மதியாவது — தானிச்சுரித்தவண்ணம் வேண்டுமெனலென்ற தெனவும், விதியாவது—அவ்வண்ணங் கைகூடலென்றதெனவும் பரிம். மதி, பந்தகன்மம், விநிதிகன்ம மென்றிருவகைத்தாம். பந்தகன்மம்—பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்னும் ஆவலாம். இது பிறவிக் கேதுவாம். விநிதிகன்மம்—பொருளல்லவற்றைப் பொருளன்னதெனச் சோதனை, ஞாயம், பொருத்தமென்னு முறித்ததால் விநிதிரிபினற்குக் கைகூது உள்ளதாயுள்ளதாகக் கோடலாம் இது முதந்திக் கேதுவாம். பந்தகன்மமாய் தின்றது அந்நொன்மாய், விநிதிகன்மமாக தின்றது ஞானமுமாம். இங்கே ஞானமென்றது—பரஞானமாம். விதி, ஊழ், பிராரத்தமென்பன ஒருபொருட்களாகி.

சஞ்சிதம், ஆகாமிபமெனு மிரண்டும் முன்னமை பின்னுமாகிய வினைத்தொடர்பாம். வினைப்பயனைன்றது பிராரத்த வினையின் பயனும். ஆசைபென்றது—கெடாதுவரும் பிறப்புக்கு விதைபா மென்க. பிறப்பாவது துன்பகதைத் தாத் தக்க தென்றறிந்தவன் அதனைப் பெருமைக்குரிய காரணத்தை விருப்பவேண்டுமென்பதாகும். அவாபென்றது எனக்கிது வேண்டுமென்னும் விருப்பமாம். ஆசைபற்றவா—பிறவியற்றவரென்க. ஆசை, அவா, இசை, விருப்பமென்பன ஒரு பொருட்களாகி. “ஆசையுமன்பு மறுமின்னறுத்தபின், ஈசனிருந்த விடமெளிதாமே” என்று திருமறந்தாம்.

சஞ்சிதவினைகளனைத்தையும் ஞாலக்கிரியாவை தெரித்து வெண்ணிராக்கி விடுமாம். ஆகாமிபந் தினைத்துணையெனுங் கிட்டாமல் விட்டோடிப் போகுமாம். பிராரத்தவினையை

பனுபவித்தே தீரவேண்டுமாம். பிரார்த்த மனுபவிக்கும் போது தன்னையறியாமற்செய்த கன்மமானது. இனீவரும் பிறவியிற்றொடர்ந்து வராமலழிந்து போவதற்கு வகை யாதென்னில்? அறிவிலாகிய சிறியவர் மெய்ஞ்ஞானியதைத் தமது புன்னடைவழிச்சென்றிலரெனவைது அவரறியாது செய்தபாவத்தைப் பறித்தனுபவிப்பராம். அறியத்தஞ்சுந்திறத்தைபுடையோர் இவர்மெய்ஞ்ஞானிய ரென்றுணர்ந்து மெய் உன்புகொண்டு பூசித்தவர்செய் நல்லறங்களைக் கைக்கொண்டனுபவிப்பராம்.

உ-ம். “பஞ்சினையுழித்திப் போற் பல சம்மவிதவித்தாந், பஞ்சிதமெல்லா ஞானதச்சுழ்சுட்டு வெண்ணீராக்கும், கிஞ்சிலாகா க்ஷய்சான் கிட்டாமல் விட்டுப்போகும், விஞ்சியபிராரத்தத்தின் வினை உதுபவிசுத்திக்கும்” என்றும், பொருமையாற் பிராரத்தத்தைப் புசிக்கு நாட்செய்ச கன்ம, மரமையிற் றொடர்ந்திடாமல் மாண்டுபோம் கழிசையதென்னில், சிறியவரிகழ்ந்து ஞானிசெய்ச பாவத்தைக் சொள்வ, ரறிபவரறிந்து புசித்தாமெலாம் பரித்துண்பாரே” என்றும். கைவல்லியவநிதம்

திருட்டம் அதிருட்டம் திருட்டாதிருட்டமாவன.

திருட்டமாவது-இம்மையிற்செய்த கன்மமம்மையிற் பவிக்குமதென்க அதிருட்டமாவது - இம்மையிற்செய்த கன்ம மறுமையிற்சுவர்க்க நாகங்களையதுபவிக்கையாம். திருட்டா திருட்டமாவது - இம்மையிலே அசுவமேதயாகஞ் செய்தவ மிம்மையிற்றானே சுகத்தையடைந்து மறுமையினாகத்தின் கண்விழுவதாம். “குறித்தொருவர் செய்த தீவினை கொலை கஞ்சும்புந்தகலவெலாந், செறித்தொருவரைச்செய்த தீவினை மிம்மையே வருந்திண்ணமே” என்றிருப்பதையறிக. செய்த மிரியைநசிக்க சூக்குமரூபமாக வுண்டாகையால் அதிருட்டமென்றும், அசுத்தமாயாபோகத்துக் கேதுவாகையால் மலமென்றும் பெயராய்திற்குமென்றும், ஆதியாத்மீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதிதைவீகமென்னுந் தாபத்திரயத்துக் கேதுவாகவு நிற்குமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

தாபத்திரியங்காவன.

ஆதியாத்மீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதிதைவீக மென தாபத்திரியங்கள் மூன்றென்க. ஆதியாத்மீகவாவது - சரீர

மென் றும், மாநசமென றுமிருவகைத்தாம். சரீரம்- சரீரத்தி லுண் னானது. சரீரம்-சூல்மம், வாதம், அதிசாரம், ஜ்வரம், சூலையித்தி யா திகளாம். மதுஷ்யராலே மிருகங்களினாலே, பிசாசங்களினாலே, பசுக்களினாலே, பட்சிகளினாலே, சோர ராலே, ராட்சசராலேவருந் துக்கமாம். மாநசம்-சோகம், ஆசை, அவமானம், ஈரிஷை, பொறுமை, மாச்சர்யம், இவைகளா லுண்டாகுந் துக்கமாம். ஆதிபௌதீகமாவது - குளிர் வுஷ் ணம், காற்று, மழை, மின், இடி இத்தியா திகளால்வருந் துக்க மாம். ஆதிதாவீகமாவது-கர்ப்பம், ஜந்மம், நரை, திரை, அஞ் ஞானம், மரணம், நரகம், இவைகளால்வருந் துக்கமென்க.

புஷ்டிணைகளாவன.

அர்த்தேஷணை, புத்திரேஷணை, லோகேஷணை என மூன் றென்க. அர்த்தேஷணையாவது-ஆணவமென்கிற மலத்தால் அர்த்தேஷைத் தா திகளிற் செல்லுமோகமாம். புத்திரேஷணை யாவது - காமிகமென்கிற மலத்தால் புத்திரசம்சாராதிகளிற் செல்லுமோகமாம். லோகேஷணையாவது - மாயையென்கிற மலத்தால் தேவகுருபக்திகளைப்பண்ணாமல் அஞ்ஞானத்தால் கெட்டவிஷயங்களில் லிபுந் து சம்சாரத்தையடைகையாம். ஈஷணையென்னும்வடமொழி ஈடணை ஏடணையென மருவி யற்றென்க. மோகம்—ஆசை, காமம்.

ராகத்துவேஷாதிகளாவன.

ராகம்-ஆசை, துலேஷம் - கோபம், லோபம் - லுபத்தம், மோகம்-தரியாமை, மதம் - களிப்பு, மாச்சர்யம் - பொறுமை, அகங்காரம் - என்னோடொப்பாராரென்கை, டம்பம் - கர்வம். ஆகஎட்டும் ராகத் துலேஷாதிகளாம்.

சபததாதுக்களும் சரீர்மிகளுமாவன.

இரதம், இரக்தம், சுக்கிலம், மூளை, தசை, எலும்பு, தோல், எனுமேழுஞ் சப்ததா துக்களென்க. சரீர்மிகள்-பசி, தாகம், சோகம், மோகம், ஜரை, கிழத்தனம், மரணம், இவைகள் சரீர்மிகளாமென்க.

பஞ்சகோசங்களாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமெனு மைந்துங் கோசங்களாம். அன்னமயம் -

தாதுக்களாலெடுத்தது. தூலசரீரம் நசியாமலிருப்பதற்கா தாரமாம். பிராணமயம் - அன்னசாரத்தினால் பிராண வம்பு முங்குடியது. சூட்சுமசரீரம் நிலைப்பதற்காதாரமாம். மனோமயம் - அன்னசாரத்தினால் லடங்கிய பலத்தினால்வந்து தோன்றியது. சூட்சுமசரீரம் நிலைப்பதற்காதாரமாம். விஞ்ஞானமயம் - மனத்தின்கண்டோன்றுவது. ஆனந்தமயம் - லித்தையல்லது கல்வியிற்றோன்றும் ஞானமாம். காரணசரீரம் நிலைப்பதற்காதாரமாம். காரணசரீரமாவது—மாயை, அஞ்ஞானம், அலித்தையென்பனவாம். கேர்சம் - ஆன்குறி, மதினுறுப்பு.

தேகமாவது.

தேகமாவது — மண்ணு தண்ணி ருங்குடி சுவாஸா போல தோல் மாங்கிஷம் மண்ணாயும், அக்கிலக் கோவிரித முதலியன தண்ணீராகவும் கருவி காணங்களுடன் கூடி வண்டானது தேகமென்பபெயர். தேகத்தாக்காதாரம் பிருதிவி, அப்பு, தேடி, வாயு, ஆகாயமெனும் பஞ்சபூதங்களாம். பூதங்கள், பூதகணங்கள், சததங்கள், உறுப்புகள், ஆகாய, காணங்கள், தொழில்களாகிய விவிவேகம் தேகசுபாவமென்க. தேகம் அவரவர்கையால் எட்டுஜான அகாலது தொண்ணூற்றாறு விபகிடை பிரமாணநீளமுட, நாலுஜாண் பிரமாணம் பருமனுட, பெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, பெணுமைத்துருபுகளும், செவி-உ, கண்-உ, நாசி-உ, வாய்-க, ஜலமிரங்கு தானமாகிய குப்பம்-க, மலாபிழியுநதானமாகிய குகம் - க, ஆக ஒன்பதுவாயில்களையுமுடையதாய், தோல், மயிர், நரம்பு, எலும்பு, தசை திணர், குடல், கொடி, குண்டிக்காய், இரத்தம், சீர், அமுரி, பிராணவாயு, முதலியனவும், பஞ்சகோசமுடங்கியதாய் பிருக்குமென்க. தூல, சூக்கும, காரணதேகங்களாகவும், ஒஸ்ஸென்றுந் தூல, சூக்கும, காரணமாகவும், மகாகாரண தேகமாகவு மிருக்குமென்க. மகாகாரணத்துக்குத் தேகநிலைபார்.

தேகத்தூவங்கியாவன.

அகஸ்தியமாமுனிவர், ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகள், தாயுமானஸ்வாமிகள், இன்னமநேகம் பெரியோர்களுமியற்றிய நூல்களிலும், வேதாந்த சித்தாந்தக் கட்டளைகளிலும் சரீர

தத்துவாதிகளைப் பெருக்கிக் தொண்ணூற்றாறு கருவிகளாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சித்தாந்தத்துவந் தொண்ணூற்றாவன.

சுத்தத்துவம்-ரு, வித்தியாதத்துவம்-எ, ஞானேந்திரியம்-ரு, கன்மேந்திரியம்-ரு, தன்மாத்நிரையாகிய ஞானேந்திரிய விஷயம்-ரு, கன்மேந்திரியவிஷயம்-ரு, பூதங்கள்-ரு, பூதகாரியங்கள் ஒன்றுக்கொன்றாக-உரு, வாயுக்கள்-க0, நாடிகள்-க0, வாக்குகள்-ச, அகங்காரங்கள்-ந, அந்தக்கரணங்கள்-ச, குணங்கள்-ந, ஆக தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களெனப்படும். கருவிகளெனவுட்படும்.

வேதாந்தத்துவங்களினை தொண்ணூற்றாவன.

பூதங்கள்-ரு, பொறியாகிய ஞானேந்திரியங்கள்-ரு, புலன்களாகிய தன்மாத்நிரைகள் - ரு, கன்மேந்திரியங்கள் - ரு, கன்மேந்திரியவிஷயங்கள்-ரு, அந்தக்கரணங்கள்-ச, அறிவு-ச, நாடி-க0, வாயு-க0, சயங்கள்-ரு, கோசங்கள்-ரு, ஆதாரங்கள்-ரு, மண்டபம்-ந, மலம்-ந, தோஷம்-ந, எட்டனை-ந, குணங்கள்-ந, இயக்கங்கள்-ரு, வினை-உ, அவஸ்தை-ரு, ஆகவேதத்துவத்தொண்ணூற்றென்க.

ஆன்மத்துவ மிருபத்தி ஸாவன.

வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறில் ஞானேந்திரியம் ரு, கன்மேந்திரியம் ரு, தன்மாத்நிரை-ரு, பூதங்கள் - ரு, அந்தக்கரணங்கள் - ச, ஆக தத்துவங்களிருபத்து ஸாவன ஆன்மத்துவங்களாக வேதாந்த சித்தாந்த மார்க்கங்களி லெடுத்தாங்கொள்ளப்பட்டுக்கின்றன.

சுரீராதார அதிதேவதைகளாவன.

சுரீரத்தில் ஆகமாயுக நாரமான் வலதுசரம், இடதுசரம், நாபி, கண், முக்கு, செளி, உச்சி, மென்னு பேழிடங்களில் வலதுசரத்துக் கதிதேவதை சூரியனும், இடதுசரத்துக் கதிதேவதை சந்திரனும், உடம்புக்கதிதேவதை மரீசன்வரனும், நாபிக்கதிதேவதை விஷ்ணுவும், கண்களுக்கதிதேவதை ருத்திரனும், முகத்திற்கதிதேவதை பிரமனும், காதுகளுக்கதிதேவதை சிவனும், உச்சிக்கதிதேவதை பரமசிவனுமாமென்க.

தத்துவஸ்வரூபங்களை வன.

மண், தண்ணீர், நெருப்பு, காற்றென்னு நாலுபூதங்களும் ரூபங்களாம். ஆகாசத்தத்துவங்களெல்லாம் அருவமாம். அருவாரூபம் உபயரூபங்களாம். அருவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்துவும், உருவமாகிய ஈஸ்வரன் முதலாயினவெல்லாமுந் தத்துவமெனப் பெயர்பெறுமாம். அருவாரூபம் சதாசிவமூர்த்தியென்க. ஆன்மவர்க்கங்களும் பாசங்களுமாக விவையெல்லா மழியாமலுண்மையான வத்துவாயிருக்கையால் தத்துசத்தஞ் சொல்லப்பெறுமாம். சுத்ததத்துவங்களுக்கும் ஈசானாதி மந்திரங்களுக்குந் தத்துவசத்தம் பொருந்துமென்க. தத்துவவபிமானி தேவதைகளுக்குந் தத்துவநாமங்களேயாம். “தத்துவரூபமாகுந் தருமருவருவமெல்லாந், தத்துவசத்தஞ் சாருஞ் சகல்முந் தத்துவங்காண்” என்றிருப்பதாலறிக மரணமடைகிற மனிதரை யபேக்ஷித்து தேவர்களென்றாற்போல தாத்வீகமாகிய சரீரா திகளைப்போல வுடனே நாசவத்தின்றி பிரளயகாலபரியந்தமு நிற்பதாகையால் தாத்வீகத்தை யபேக்ஷித்து தத்துவமெனப் பெயராயினதென்க. பிரபஞ்சத்திலுள்ள ரூபாரூபங்களெல்லாந் தத்துவங்களினுடைய ஸ்வரூபங்களேயாமென்க வென்பதாம்.

சுக்கிலசுரோணிதங்களை வன.

அன்னத்திலரசமும், ரசத்தில்திரமும், வுதிரத்தில்திரமும், சமும், மாம்சத்தில்தேதையும, தேதையில் அஸ்தியாகிய எலும்பும், அந்தஅத்தியில் மச்சையும், மச்சையில்சுக்கிலமும், சுக்கிலத்தில் சுரோணிதமுமாகத் தோன்றுமென்க. அஸ்தி, நரம்பு, மச்சையென்பன பிதாவின்சுறும். உதிர முதலியன மாதாவின்சுறும். சுக்கிலமாவது - வெண்மை. சுரோணிதமாவது - சிகப்பு, இரக்தமாம் “கூறுனவுதிரமெல்லாந் சத்தியின்சுறும், கூடிநின்றவெலும்பெல்லாம் ருத்திரன்சுறும்” என்றதனாலறிக.

அஸ்தியாவது-எலும்பென்னும்அஸ்தி,வெண்ணிறமுள்ளதாயும், உறுதியானசவ்வினால் முடப்பட்டதாயும், அதிகபலத்தைத்தாத்தக்கதாயும், ஒருவிதபச்சை மழுப்பினதாயுமிருக்கு

மென்னு. கங்காளம் முழுவெலும்பெனப்படும். அஸ்தி, ள்லு
ம்பு, ஓர்மாம், யானைஎன்பன ஒருபொருட்கிளவி. கழுத்து,
கை, கால்முதலியிடங்களில் முழுவெலும்பு ஐந்தூற்றிரு
பதெனப்படும்.

தோலாவது-சரீரம்பெறக்கூடிய யெல்லாமரியாதைகளுக்
குங் காபணமானதாம். வெளித்தோல், உள்தோல் என்றிரு
வகைத்தாம். மத்தியிலு மநேகவடுக்குகளு முள்ளனவாம்.
வெளித்தோலானது உஷ்ணம், பனி, காற்று முதலியவைகள்
படுதலால் வாட்சியாப்ப் பெலனாயிருக்கின்றதாம். உள்தோ
லானது தசையைப்பொருந்தி மிக மெல்லியதாயும், வெண்
மையாயுமிருக்கின்றதாம். தைலாதிகள் தோலின்பேல்தேய்
க்க உள்ளிலிரங்குகின்றது. நாடி, நாளம், சிறியரத்தக்குழ
ல்களாகிய விவைகளாந்த உள்தோலைப்பற்றி நின்றலால் தேக
த்தி லெந்தயிடத்திற்குத்தினுலு மிரக்தம் வெளிகாண்கிற
தென்க. மேல்தோலைக் கொண்டே மயிர், நிகங்கள்முளைக்
கின்றன. சாரங்களைத் தோலானது கிரகிப்பதால் பலவர்
னங்களோடு மேனிலிளக்கி வயதுக்குத்தக்க அழகு மாறுகின்
றதாம். ரோமத்துவாரங்கள் தோலில் மூணரைகோடியெ
ன்றதெனப்படும். ரோமமாவது - மயிர். நாளம் - இரக்தப்
புறை, மாம்சவடுக்குகளாம்.

தேகஉள்ளுந்நுட்புகளாவன.

சயங்களாவன :—அமர்வாயசம், பகிர்வாயசம், சலவாய
சம், மலவாயசம், சுக்கிலவாயசமெனச்சயங்களைந்தாம். அமர்
வாயசமாவது - உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம். பகிர்வா
யசமாவது - அன்னமுநீரு மமருமிடம். சலவாயசம் - சலஞ்
சேருமிடம். மலவாயசம் - மலக்குழி. சுக்கிலவாயசம் - சுக்
கிலம்பிரியுமிடம்.

இரக்தாசயமென்றது — இரக்தவுற்பத்தித் தானமாம்.
இரக்தவுறுப்பானது கோழிமுட்டையைப்போன்ற வருண்ட
வடிவாய் சற்றுநீண்டு இரண்டுறுப்புகளாயிரக்த சவ்வாற்
குழப்பட்ட கபாடங்களமைந்த யிரண்டரைகளடங்கியபை
யென்க. இரக்தவோட்டமாவது - இரக்தம் வலதுசுவாசப்

பை"புக்கும், இடதுசுவாசப்பைபுக்கும் நாடிகள் துவரா சென்று சிறியநரம்புகடோறு மோடியோடிச்சார்ப்புத்தப்பட்டுச் சரீரமெங்கும் பின்னலாயிருக்கு மெல்லியசிறுநரம்புகளுழைக ளிற்பாவி வுடலைச்சீசாபிக்குமென்க. சரீரஞ்சுகஸ்திதிரிலிரு க்துமளவும் இரக்தமானது பாலிதிற்குமாம். பிரதிகூலமான அப்சிபாசத்தாலும், அசுத்தகாற்று முதலியவைகளாலும் இரக்தவோட்டம் மட்டுநிமயகில் இரக்தசிறுமுதலியது மாறி சரீரத்துக் கானியாகுமென்க.

இரப்பையாவது—ரப்பைப்போன்ற மெல்லிய மூன்று சவ்வுகளாலமைந்து அடிவயத்துக்குமேலே நெஞ்சிக்குழிக் குக் கீழே சற்றிடப்பாகத்தைச் சார்த்தாப்போல சலப்பை குண்டிக்காய் முதலியவைகட்குள்ளுரையா யோடியிருப்ப தாம்.

இரைக்குழலாவது — ஓரடிநீளமுள்ள தடித்த சவ்ளின் குழையாம். இதன்வழியாகவே வண்ணு முனவுகளுட் செ ல்லுகின்றதென்க.

உமிநீர்கோளாவது — நாவுக்கடியிலும், இருதாடைக ளுக்குள்ளும் காதுக்கடுத்த உப்பக்கத்திலும், பக்கத்துக் கிரண்டாயிருக்குமாம். அதிலுமிநீர் சுரப்புண்டாகின்றதாம்.

மிடராவது—அடிநாலிலிருந்துற்பத்தியாய் இரைக்குழல் மட்டுமோடி நிற்குமோர் குழலாம். சவ்ளினிலைகளாம்.

இரசாயனியென்றது—சிறுகுடலுள் பக்கத்திலிருந்தெழு மிகச்சிறியகுழல்களாம். துவாரமுள்ள நரம்புகளாம். மணிக் குடலுக்குட்சென்று இரசதாரையிற் பொருந்துமாம்.

குடலென்றது—மலாந்தாம், மலவாயசமென்னு மிரண் டையு மொட்டியிருப்பதாம். சிறுகுடல் பெருகுடலென் றிரு வகையாம். குடல், குழலெனவும் படும். அவ்ளிகையென் றது—குடலுக்குமுன்னே தொங்கிநிற்கு நாலுமடிப்புள்ள வோர் சவ்வாம்.

இரசதாரையாவது—இடதுகாணா யெலும்புக்குப்பின்ன லிருக்கும்நாளத்திற்குள் இரசத்தைச் செலுத்துமாம்.

நாலென்றது—கருப்பு சிகப்பு கலத்திறமுள்ள தடித்த வோருருவமாம். இது வலபக்கம் விலாவிற்குள் வலது சுவாசப்பைக்குக் கீழிருப்பதாம். இதில் பித்தநீருண்டாகிறதென்க. பிரிசைபென்றுப் பெயராம்.

பிரிசைபென்றது—வட்டவடிவாய்ச் சற்று கனமுடைய தாய் சபணப்பான் கருநிறமான வுறுப்பாம். பித்தநீர் குழையாகிய குணக்குக்கீரின்வழிபாகப் பித்தநீர்சென்றால் சரீரத்துக் கபாயமில்லையென்றதென்க.

குண்டி க்காயென்றது—இரண்டு கனமான வுறுப்புகளாம். இரக்தப்பையை நிறைவேகல் குண்டுகளைப்போலி மிகுத்திரத்தத்தை சுத்திபாக்கின்றனவாம். குழல்கள்கிளம்பி சலப்பையை நாடி போடி அக்குழல்கள் வழிபாய் முக்திரமானது சொட்டுச்சொட்டென்றிரங்கி சலப்பையை சிப்புகின்றதென்க.

சீரணஉருபுகளாவன.

உண்ணும்பதார்த்த மெல்லப்பட்டு நீருடன் கலந்து விழுங்க அது தொண்டைவழியா பிரிபணையிற்சென்று சிதைந்து திரவமாம். அப்போததிலுண்டாகு நீருடன் கலந்து பால்திறமாகவுமா பாலாகவுமா நின்று குடலுக்கு செல்லுமாம். அச்சிறகுடல்களாகதரசத்தைக்கிரகித்தபிற்பைகளை பெருகுடலுட் செலுத்துமாம். அப்போது பிரணவாயுவானது மேகி இரக்தத்தையும், மலத்தையும் வேறுவேறுய்ப்பிரிக்குமாம். இரக்த மேலுக்கேறி குழல்களிற்சென்று வுடம்பிற் பரவுமென்க.

வாத, பித்த, சலேத்மமென்னுந் தாதுத்தீயங்களாவன.

சத்தருபமாகமாறின அன்னரசமானது ஈவற்சென்று மீண்டும் பாகம்பண்ணும்போது மேலேறுரைத்தெழுங்கல் மிஷத்திற்குப் பித்தமென்றும், அடியிற்படிந்திருக்கும் வண்டலுக்கு வாதமென்றும், மத்தியபாகளாய்திற்பதற்குக் கபமென்றும், உத்தமபாகமாய் நடுவிற்பெளிந்திருக்குஞ் செந்நீருக்கு இரக்தமென்றும் பெயராம். இந்நான்கில் மத்தமே பிரதானமென்க. இது வாயுவின் ஸ்வாபமுடையதாம்; சூடுங்

கொழுமையுமுள்ளதாயும், சர்வத்தையும் போஷிக்கத்தக்கதாயும், சீவநிலைக்குக் காரணமானதாயுமிருக்குமென்க. பித்தம் தேயுளின் ஸ்வாபம். குணம் - சூடும் வரட்சியுமானதாம். சிலேதம் அப்புளின் ஸ்வாபமாம். குணம் - குளிர்ச்சியும் கொழுமையுமுடையதாயும், விபாதிக்கிடமானதாயுமிருக்குமென்க. வாதம் - பிருதியின் ஸ்வாபமாம். குணம் - வண்டல். விபாதிக்கையுண்டுபண்ணுவதென்க. சக்கிலத்துடன் சுரோணிதஞ்சேரும்போது வாத பித்த சிலேத்துமங்களிலெது அதிகரிக்கிறதோ அதுவே வாததேகம், பித்ததேகம், சிலேத்துமதேகமெனப்படுவதாம். தேகத்தில் அபானமுதல் உந்திவரையில் வாதநிலையாம். உந்திக்குறில் மார்புவரையில் பித்தநிலையாம். மார்புமுதல் ஸ்சுவரையில் சிலேத்துமநிலையாம். மனிதர்க்கு 40 வயதுவரையில் வாதகாலமாம். 40 முதல் லென்பதுவரையில் பித்தகாலமாம். 80 - க்குமேல் நூறுவரையில் சிலேத்துமகாலமாம்.

நாடிகளாவன.

மானிடதேகத்தில் உந்திச்சுழியிலிருந்தெழுந்து கீழ்மேலாய், பேய்பிரக்கங்காய்க்குடுபோல, ஆக்கையெல்லாம் பற்றி நிற்குநாடி எழுபத்திராயிரமெனப்படும். எல்லாவற்றையுஞ்சேர்த்து நாபிப்பிரதேசத்தில் நானாவர்ணமாகப்படுத்திதிருப்தாம். இதற்குநாபிச்சக்கர மென்றுபெயராம், இடைகலை பிங்கலை, சுழும்மை, அலம்புடை, கார்தாரி, அத்தி, சிஞ்சுவை, சங்கினி, இயல், புருடன், குகு, யென்னும்பத்தும்பிரதான நாடிகளாம். இடைகலைநாடியானது - வலதுகாற்பெருளிரலிலிருந்து இடதுநாசிவரையிலும், பிங்கலைநாடியானது - இடதுகாற்பெருளிரலிலிருந்து வலதுநாசிவரையிலும் கத்தரிக்கோல் மாறலாகவோடி நிற்குமாம். சுழும்மைநாடி, மூலாதாரத்திலிருந்து ஆக்னைவரையிலோடி யுச்சியிலச் சுருவாணியாக நிற்குமாம். கார்தாரிநாடி, நாபியிற்றொடங்கி யேழுநாடியாய்க் கண்டத்துறுமாம். அத்தி சிஞ்சுவை யெனுமிரண்டும் பத்துநாடிகளையுற்றுக் கண்ணிநிற்குமாம். குகுவென்னுநாடி நாபியையுறைந்து குய்யத்தைப்பற்றிநிற்குமாம். சங்கினிநாடி, உபத்தத்தைப்பற்றி நிற்குமாம். அலம்புடை, இடதுகாதள

வாயுந், புருடன் வலதுகண்ணவாயுநிற்குமாம். ரூபங்க
ளைப்பண்ணுவது கார்தாரிநாடியாம். அத்தி - சிஃகுவைவநாடி
யாம். சபதத்தைக்கிரகிப்பது புருஷா வலம்பியென்னும்
புருடநாடியாம். தேவத்தியானாகப் பிரமாதங்களைப்பண்
ணுவது சுக்கிலநாடியாம். அன்னத்தை ஆக்ருஷிக்குவிப்
பது விஸ்வநாடியாம். அமிர்தகிரணர்பண்ணுவிப்பது சக்
கினிநாடியாம். விங்ககதியால் தாறுமோட்சததைப் பண்ணு
வது பபஸ்விநாடியாம். விங்கத்தைப்பற்றிச் சிறுசிரைவிடு
வது வருணநாடியாம். மலவிரோசனஞ்செய்வது ஆஹுதி
நாடியாம். விசங்கினிநாடி வலஆகாரமாய் நாபிபிரதேச
த்திலிருத்தின்றதென்க. சுக்ஷுமநாடிக்குப் பிரமநாடியென்
றும்பெபராம். இந்தச்சுழும்நாடிக்கு வாமபாகத்திலிருக்
கிற இடநாடிவழியாய் வாயுபிரவேசித்து சந்திரமண்டலத்
திற்படிந்து இடதுமூக்கால் வெளிப்படுமாம். சுழும்நாடி
க்கு தக்ஷணபரிசத்திலிருக்கிற பிங்களாநாடிவழியாய் வாயு
பிரவேசித்து சூரியமண்டலத்திற் படிந்து வலதுமூக்கால்
வெளிப்பட்டுபோகுமாம். நாளொன்றுக்கியங்கும்பிராணவாயு
வாகிய சுவாசம்இருபத்தோராயிரத்தறுநூறில் பனிரெண்டு
விரலங்குலப் பிராணம்புறப்பட்டு நாலுவிரலங்குலங்கழிந்து
போய் எட்டங்குலமுடம் பூடுருவி சப்ததாதுக்களை வளர்க்கு
மென்க. இடநாடி பிங்களநாடியென்றது-இடைகலை, பிங்
கலையென்பதாம்.

நாடியென்றது-நரம்பு, ஆண்மயிர், உட்டுளை, மூக்குயென்
பதாம். “சுக்ஷுமநா” யென்னும் வடமொழி சுழும்நையென்
றும், சுழிமுனையென்றும் வழங்கப்படுவதாம். வீணைக்குத்
தந்தியைப்போல மூலாதாரந்தொடங்கி நிற்குநாடிக்கு வீணை
த்தண்டியென்று பெயராமென்க.

நாடிநடையும் பரிட்சீக்தம்விதமுமாவன.

இருதயம் விரியவும்சுருங்கவுமாக யிருப்பதால் அதனு
டன்சேர்ந்த நாடிநரம்புகளுக்கும் விரிந்துசுருங்குந் தன்மை
யுண்டாயிருக்கின்றதாம். இந்தச் செய்கையையே நாடிநடை
யெனப்படுமாம். நாடிநடை இருதயத்துக்கொத்திருக்குமெ

ன்க. நாடிநடை கைகளிலும், கன்னச்சுழிகளிலும், சுஷ்ணக் காளினுட்புரத்திலும் பரிட்சிக்கப்படுமென்க. கையில் மணிக் கட்டுவரையில் நாடிபெருநரம்பின் ரக்தக்குழாய் சிறுத்திருப்பதால் வாதபித்தசிலேத்தும் நாடிகளை யெளிதலறியப்படுமாம். மற்றயிடங்களில் ரக்தக்குழாங்கள் பருத்திருப்பதாலெளிதலறியக்கூடாதாம். கைநாடி பரிட்சையே சகலத்துக்கு முத்தமமானதெனப்படும். புருஷருக்கு வலதுகையிலும் பெண்களுக்கு இடதுகையிலும் நாடிபரிட்சிப்பது கிராமாம். நாடிபரிட்சையில் முதல் விரற்கீழ் வாதநாடியாகவும், நடுவிரற்கீழ் பித்தநாடியாகவும், கடைவிரற்கீழ் சிலேத்தநாடியாகவும், அறியவேண்டுமாம். புருடருக்கு வாதநாடி வலதுகையில் குயில்போலும், அன்னம்போலும், கோழிபோலும், மயில்போலும், பித்தநாடி ஆமைபோலும், அட்டைபோலும், சிலேத்தநாடி பாம்புபோலும் நடக்குமாம். பெண்களுக்கு வாதநாடி இடதுகையில் சர்ப்பம்போலும், பித்தநாடி தவளைபோலும், சிலேத்தநாடி அன்னம்போலும் நடக்குமாம். நாடி புழுப்போல் நெளிந்தாலும், சூடுகொண்டாலும், பஞ்சுபோல மெதுவாயிருந்தாலும், அன்னம்போல் நடந்தாலும் பிணியீங்குமாம். வாத, பித்த, சிலேத்தம் மெலு மூன்றுந் தோஷங்களெனப்படும்.

உ - ம். “பீடாரு நாடிகள் பேர்பேசு மிடகலையும், வாடாத பிங்கலையும் வண்சுழினை - நாடார, சிசுவை புருடனாடு காந்தாரியத்திக்கு, தகுமலம் புடைசங்கினி” என்று சுவாதுபவமாலையிலும் “ஆகிய வாத நாடி அன்னம்போற் குயிலைப் போலும், ஏகிய பித்த நாடி யெழிலாமை அட்டை போலும், போகிய சிலேத்தம் நாடி பொல்லாத பாம்பு போலும், பாகுடன் முனிவர் தாமும் பாடினார் நாடி தானே” என்று ஆத்ம ரக்ஷாமிர்த வைத்திய சாரசங்கிரகத்திலுங் காண்க.

வாயுக்களாவன.

மானிடதேகத்தில் வியானன், பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவத்தன், தனஞ்சயனென வாயுக்கள் பத்தாம். ஆகாயத்தினம் சம்வியானவாயுவும், வாயுவினம்சம்பிராணவாயுவும், அக்கினியினம்சம் அபானவாயுவும், அப்புவினம்சம் சமானவாயுவும்,

பிருத்திவினம்சம் உதானவாயுவுமாகப் பஞ்சவாயுக்களெனப் படும். நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயனென்னும் வாயுக்களைந்தும் பிராணவாயுயின் தொழில்களெனப்படும். பிராணவாயு லலாடத்திறோன்றி, சித்திரநாடியில் வீழுந்து, நாடித்தானத்தில் முட்டி, இடைபிங்கலைகளிலோடிக் கராலத்தைச்சுற்றி நாசியிற் பனிரெண்டங்குலம் புறப்பட்டு நாலங்குலங்கழன்று, எட்டங்குலமுட்புகுமாம். நாளொன்றுக்கு இருபத்தோராயிரத்த மூன்று சுவசாரியங்குசின்றதென்க. பிராணவாயு சர்வாங்கமும் வியாபிக்குமாம். அபானன்வுண்ட அன்னபானாதிகளைச் சீரணிப்பிக்குமாம், உதானன் அன்னபானாதிகளைக் கடையுமாம், சமானன் அன்னரசங்களைக் கிரகிக்குமாம் நாகன் விக்கலுங்கக்கலுமுண்டாக்குமாம், கூர்மன் கண்ணினின் நிமைட்டக்குமாம். கிரிகரன் புருவமத்தியத்தினின்று தும்பலும் அழுகையுஞ் செய்யுமாம். தேவதத்தன் வோடுனித்தல் உலாவுதல் உயித்தியம்பண்ணுவதாகிய விவைகளைச்செய்யுமாம். தனஞ்சயன் பிராணன் சரீரத்தைவிட்டுப் பிரிந்தாலுந் தான் பிரியாமல்நின்று வுடம்பை வீங்கப்பண்ணி மூன்றுநாட்கப்பால் கபாலத்தைப் பிளந்தோடுமாம்.

உ - ம். “தசவாயு விற்பெயரைச சாற்றக்கேள் பிராணன், நிசமா ரபானனேர் வியானன்—சமான,னத்தலைய நாக னுதா னன் கிரிக ரன்குடேவ, தத்தன் தனஞ்சய னிடாம்” என்று சுவானுபவ மாலையிலறிக.

தேகத்தீல் மூம்மண்டலங்காவாவன.

அக்கினிமண்டலம், சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலமென மூன்று. அக்நிமண்டலத்துக்குத் தானம் பிருத்திவியும் அப்புவுங் கூடினவிடம். சூரியமண்டலத்துக்குத் தானம் இருதயம். சந்திரமண்டலதானம் கிரகிடுவாம்.

தேகத்தீல் ஆறுதாரமாவது.

மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசத்தி, ஆக்கினையென ஆதாரம் ஆறு.

நாஸ்கைத்தோற்றமாவது.

அண்டசம் - முட்டையிற்றேன்றுவது. சுவேதசம் - வியர்வையிற்றேன்றுவது. உற்பீசம் - நில முதலியவற்றிற்றேன்றுவது. சராபுசம் - பையிற்றேன்றுவது ஆக தோற்றம்நாலு.

எழுவகையிறவியாவது.

தேவர், மக்கள், புள், விலங்கு, பக்ஷி, நிலத்திலூர்வன, ஜலத்திலூர்வன, தாவரமெனப் பிறவிகளேழு.

யோனிபேதங்கள்—எண்பத்துநான்கு நூறாயிரமாம்.

முவகைச்சாதிவது.

உத்தமம், மத்திமம், அதமமெனச் சாதிகள்மூனிடம். உத்தமசாதியாவது—இகலோக பரலோகபுத்தியாகிய விருவகையுங் கொடுக்கின்ற மானிடசரீரமாம். மத்திமசாதியாவது—பரலோகபுத்தியை மறைத்து இகலோகபுத்தியை மாதிரும் கொடுக்கின்ற பசுபக்ஷிமுதலாயின. அதமசாதியாவது—இரண்டு லோகபுத்தியையு மறைத்திருக்கின்ற மரம், கொடி, செடிமுதலியன. ஆகாசபூதங்களாயிருக்கின்ற பிதுர்லோகம், தேவலோகம், யட்சர்வ சுந்தாவசித்தலோகங்களிலும் நட்சத்திரங்களாகத் தோற்றுக்கின்ற சந்திரன்முதலான பிதுர்கள், சூரியன்முதலான தேவதைகள் சுந்தர்வசித்தரெனப்பட்டவர்களும் உத்தமசாதியென்றும், காமதேனு அயிராவதம் அன்னம் கருடன்முதலானவை மத்திமசாதியென்றும், சுற்பகவிருட்சம் பாரிசாதம்முதலானவை அதமசாதியென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம். “அண்டசஞ் சுவேதசங்க ஞுற்பீசஞ் சராபுசத்தோ, டெண்டரு நாலெண்பத்து, நான்குநூறாயிரத்தா, வுண்டெல்லயோனியெல்லா மொழிந்துமாறுடததுதித்தல்” என்று சி - ஞா-சி-யிலும், “புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருக மாகிப் பரவை வாய்ப் பாம்பாகி, கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய், வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லா நின்றவித் தாவரசங்கமத்து, னெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினாத் தே நெம்பெருமான்” என்று திருவாசகத்திலுங் காண்க.

மானிடசென்மச்சிறப்பு வயதளவுமுதலியன.

மானிடஜென்மத்தையுண்டாக்கினது பாமேஸவரணை என தினாலே நினைக்கவும், வாக்கினாலே தோத்திரஞ்செய்யவும், கைகளால் பூசைசெய்யவும், கால்களாற் பிரதக்ஷணஞ்செய்யவும், சிரசினாலே வணங்கவும், செவியினாலே யவருடையபுகழைக் கேழ்க்கவும், கண்களினாலே யவருடையதிருமேனியைத் தரிசிக்கவுமாம்.

மனிதர்களுக்கு வயதளவு நூறெனப்படும். 120 யென்றுஞ் சொல்லப்படும். 10 வயதளவு மிளமையும், 20 வரையில் வாஸிபமும், 40 வரையில் எவ்வனமும், 50 வரையில் கௌமாரகமும். 60-வது வயதில் அப்புதேயுவையும், 70-ல் தேயுவாயுவையும், 80-ல் வாயுஆகாசத்தையும் 90-ல் ஆகாசம் ஆத்மாவையும், நெருக்குமாம். நூறாவதுவயதில் ஆத்மாவந்தவழியை நோக்குமாம். இடையில் வியாதிமுதலியவற்றால் மரணமும் சம்பவிக்குமென்க.

உ - ம். “வேதநூல் பிராய நூறு மனிதராம் புகுவ ரோனும், பாதிபு முறங்கிப் போகு நின்றதிற்பதினை யாண்டு, பேதைபால்களதாகும் பிண்பசி மூப்புத துன்பம், ஆதலால் பிரவி வேண்டே னாகக்மா னத்து ளானே” என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் சாற்றுக.

காலப்பிரமாணங்காவன.

நிமிஷம் 15 கொண்டதுகாஷ்டை, காஷ்டை 30 கொண்டுகலை, கலை 30 கொண்டதுமுகூர்த்தம், முகூர்த்தம் 30 கொண்டதுதிவசம், திவசம் 30 கொண்டதுபக்ஷம், பக்ஷமீரண்டு கொண்டதுமாசம், மாசம்பனிரெண்டுகொண்டது வருடம், மதுவருடம் 360 கொண்டது ஒருதேவவருடம், தேவ வருடம் 12000 கொண்டது சதுர்யுகம். சதுர்யுகமென்றது கிருதாயுகம், திரோதாயுகம், துவாபாயுகம், கலியுகமென நான்கெனப்படும்.

வருடங்களறுபதாவன — பிரபவ, விபவ, சுக்கில, பிரமோதூத, பிரசோற்பத்தி, ஆங்கிரச, ஸ்ரீமுக, பவ, யுவ, தாது, ஈஷ்வர, வெகுதானிய, பிரமாதி, விக்ரம, விஷு, சித்திரபாண, சுபாணு, தாரண, பார்த்திப, விய, சர்வசித்து, சர்வதாஸி,

விரோதி, விக்ருதி, கா, நந்தன, விஜய, சய, மன்மத, துன் முசி, ஏவிளம்பி, விளம்பி, விகாரி, சார்வரி, பிஷ்வ, சுபக்கிருது, சோபக்கிருது, குரோதி, விசுவாவசு, பராபவ, பிலவங்க, கிலக, சவுமிய, சாதாரண, விரோதிக்ருது, பரிதாபி, பிரமாதீச்ச, ஆனந்த, ராட்சச, நள, பிங்கள, காளயுக்தி, சித்தாத்ரி, ரோத்திரி, துன்மதி, துந்துபி, ருத்னோற்காரி, ரத்தாட்சி, குரோதன, அட்சய, எனவருடங்கள் அறுபது.

மாசங்களாவன — சித்தினை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, அற்பிசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனியென மாசங்கள் பனிரெண்டு.

வாரங்களாவன — நாயர், திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழம், வெள்ளி, சனி, பெனவழு. தைமுதல் ஆனிவரையில் உத்திராயணகாலமும், ஆடிமுதல் மார்கழிவரையில் தக்ஷணயனகாலமுமாமெனப்படும்.

திதிகளாவன — பிரதமை, துதியை, திரிதியை, சவுத்தி, பஞ்சமி, சஷ்டி — சப்தமி, அஷ்டமி, நவமி, தசமி, ஏகாதசி, துவாதசி, திரயோதசி, சதுர்த்தி, பெனர்ணமி, எனப்பதினைந்து. கிருஷ்ணபக்ஷமதிதிகள் பதினைந்தும், சுக்கிலபக்ஷமதிதிகள் பதினைந்துமாகவிரண்டுங்கூடிய மாதம் ஒன்றுபிறுர்களுக் கோரிராபபகலென்க. கிருஷ்ணபக்ஷம் இருட்டுகாலம், சுக்கிலபக்ஷர்வெளிச்சம் அதாவதுநிலவுகாலம்.

நக்ஷத்திரங்களாவன — அசுவனி, பரணி, கிருத்திகை, ரோகணி, மிருகசீரிஷம், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம், ஆயில்யம், மகம், பூரம், உத்திரம், அஸ்தம், சித்தினை, சுவாதி, விசாகம், அதுஷர், கேட்டை, மூலம், பூரடம், உத்திராடம், திருவோணம், அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, உத்திராட்டாதி, ரேவதி, எனநட்சத்திரங்களிருபத்தேழு. இவற்றுள் உளர்த்தமுகநட்சத்திரம் ஒன்பது, திரிமுகநட்சத்திரம் ஒன்பது, அதோமுகநட்சத்திரம் ஒன்பதெனப்படும்.

பஞ்சபக்ஷிகளாவன — வல்லூர், ஆந்தை, காகம், கோழி, கயிலென்னும் பட்சிகளைந்து. இவற்றில் அசுவனிமுதல் மிருகசீரிஷம்வரையில் வல்லூர்பக்ஷியும், திருவாதிரைமுதல் பூரம்

வரையில் ஆந்தையும், உத்திரமுதல்விசாகம்வரையில் காக மும, அருஷமுதல் உத்திராடம்வரையில் கோழியும், திரு வோணமுதல் ரேவதிவரையில்மயிலும் பிறந்தார்ச்சுத்திரங்க ளெனப்படும்.

நவகீரகங்களுமவைகளின் தீராவருடங்களும்.

சூரியன், சந்திரன், அங்காரகன், ராகு, குரு, சுக்கிரன், சனி, புதன், கேது, எனு மொன்பதும் நவக்கிரகங்களாம். சூரியதீசாவருடம் 6, சந்திரதீசாவருடம் 10, அங்காரசதீசா வருடம் 7, ராகுதீசாவருடம் 13, குருதீசாவருடம் 16, சனி தீசாவருடம் 19, புததீசாவருடம் 17, கேதுதீசாவருடம் 7, சுக்கிரமகாதீசாவருடம் 20.

இராசிகளாவன.

மேஷம், 'ரிஷபம், மிதுனம், கடகம், சிம்மம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனுசு, மகரம், கும்பம், மீனமென ராசிகள் 12-ம் லக்கினங்கள் 12 யெனவும், இராசிகளென்றது சந்திரலக்கினமெனவும், மாதங்கள் 12-க்கும் 12 ராசிகளென வும்படும். ரிஷபம், சிங்கம், விருச்சிகம், குர்பமெனுநான்கும் ஸ்திராசிகளாம். இவை நன்மைகளைத்தருவதாம். மேஷம், கடகம், துலாம், மகரமெனுநான்கும் சாராசிகளாம். இவை மத்திமமாம். மிதுனம் தனுசு, கன்னி, மீனமெனுநான்கும் உபயராசிகளாம். இவைஉத்தமராசிகளெனப்படும்.

பதவிகளாவன.

ஸாலோக, சாமீப, சாருப, சாயுச்சியமெனப்பதவிகள் நாலெனப்படும். இந்தநான்கும்வடமொழி. ஸயென்றது-அவ னெனப்படும். லோகம்மென்றதுவுலகம். ஸாலோகமென்றால் அவனதுலோகம், ஸாமீபமென்றால் அவனதுசாமீபம், சாருப மென்றால் அவனதுரூபம், சாயுச்சியமென்றால் அவனைப்போல மான் மழு காள கண்டமுமாயிருக்கு மென்றதென்க. பத முத்தியென்றது காலாந்தரத்திலேபுநருந்பவம் அதாவதுமறு பிறப்பென்க. சாலோக சாமீப சாருபமென்னும்பதமுத்திகள் அறித்தியமாகையால் அசத்தியமென்க. சாயுச்சியம்நித்திய மாகையால் அதுசத்தியமென்றதென்க. சரியை, கிரியை,

யோகமெனு மூன்றையும் துட்டித்தவர் முறையே சாலோக சாமீப சாருபபதவிகளையும், ஞானத்தைய துட்டித்தவர் சாயுச் சிபத்தையுமடைவார்களென்றதென்க. சாயுச்சிபமேபரமமான முத்தியாமென்க.

ஞானமென் னும்பதத்துக்கருத்தம் - ஞானமென் னும்பதம் நீயாதேகந்தீகரணவியுத்தத்தியாலேபுண்டாயிற்றென்க. இது வடமொழி. இந்தஞானம்பரஞானம், அபரஞானமென்றிரு விதமாம். பரஞானமென்றது பதிஞானமாம். அபரஞான மென்றது வாச்சியஞானமாம். பதிஞானமாகியபரஞானம் பிரத்யக்ஷம், அதுமானம், ஆகமமாகிய ரிம்மூன்றினாலுமறி யப்படாதபடியினாலே பரஞானமெனக் கூறியதென்க. சர்வஞ்ஞோத்திரம், சிவதருமோத்திரம் யோகசம், சிந்தியம், மிருகேந்திரமென்னு நூல்களில்ளிவிவரிக.

ஞானவகைகளாவன.

விகற்பஞானம், நிருவிகற்பஞானம், திரிபுடி ஞானம், சாத் திரஞானம், பாவனைஞானம், விர்துஞானம், சிவஞானமென ஞானவகைகளாம். இவற்றுள் விகற்பஞானமாவது—சிற்சத்தி யைத்தரிசித்ததனால் சிவனைவெற்றக்காண்கையாம். நிருவிக ர்ப்ஞானமாவது — காண்பாணுகியதன்ணையும், காணப்படு பொருளாகிய சிவனையும், காட்சியாகிய சிவஞானத்தையும் பகுத்தறியு முறைமையின்றிச் சிவமாகிநிற்பது நிர்விகற்ப ஞானமாம். திரிபுடி ஞானமாவது—காண்பாணுகிய ஞானரு வும், காணப்படுபொருளாகிய ஞானமும் காட்சியாகியருய மும் சங்கற்பித்தறிதலாம். அதாவது ஆன்மபோதத்தைச் சுட்டியறிகிறஞானமென்க. சாத்திரஞானமாவது -- கேட்ட லின்கணுள்ளதாம். பாவனைஞானமாவது--சிந்தித்துத்தெளி தலின் கணுள்ளதாகியபேதஞானமாம். விர்துஞானமாவது— வைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, சூக்குமையென்னுநால்வாக்கு களைப்பற்றி நிகழுஞானமாம். சிவஞானமென்னுந் திருஞான மாவது — அதுபூதியல்லாமல் யெல்லாத்துக்குமப்பாற்பட்டு வாக்கு மனோகோசமாயிருக்கிற தெனப்படும். சிவன் முத்தரானவர்கள் விகற்பமாகிய பதார்த்தஞானங்களைவிட்டு

நிர்வகற்பஞானமாக வெல்லாஞ் சிவமாகவே கண்டிப்ப
ரென்றதென்க.

ஞானமே முத்திக்குச் சிந்தகாரணமென்றது.

இருக்குவேதத்தில் பிராமணத்திலும், உருத்திரசங்கீதை யிலும், இரண்டாம்வேதமாகிய யசுரில் ஆரணத்திலும், பிரக தாரணியத்திலும், மூன்றாம்வேதமாகிய சாமத்தில் சார்தோக் கியத்திலாருவதிலும், அதர்வணமாகிய நான்காம் வேதத்தில் ஈஸ்வரசாட்சாந்காரத்தினாலேயும், சைவபுராணத்தில் குதசங் கீதையிலும், சுப்ரபேதத்தார், சிவதருமோத்தரத்தும், பதி னென்புராணங்களிருவத்தெட்டு தீவ்யாகமங்களிலும் ஞான த்தினாலேயே முத்தியென்று கூறப்படுகின்றனவாம். ஞான மல்லாதனவெல்லாம் அஞ்ஞானமாதலின் அவ்வஞ்ஞானப் பகுதிகளால் பந்தமுறுதலின்றி வீடுபேறடைதல் கூடாடுதன் வும், கருமமனைத்தும் ஞானவாரியிலாக வீடுபேற்றிற்குக் கார ணமாவதல்லது நேரே காரணமன்றெனவும், மெஞ்ஞான முடையோர்க்கே முத்தியாமெனவும் படும.

உ - ம். “ஞானததால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணி நல் லவா கமஞ்சொல்ல வல்லவா மென்னு, மூனததா ரென்கடவ ரஞ்ஞா னத்தா லாவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞானத்தா, னானத்தாலது போவ தலர்கதிர்முன் னிருள்போ லஞ்ஞான மறபந்த மறுமுத்தி யாகும்” என்று சி - ஞா - சியிலும் “இருணங்கி யின்பம் பயக்கு மறணீங்கி, மாசறு காட்சி யவர்க்கு” என்று திரு. வ. நா. குறளி லுங்காண்க.

ஞானத்தில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்றது.

ஞானத்தில்சரியையாவது—தத்துவங்களை நியதிகளைந்து தன்னை யருளாலறிந்து முடி வில்நிற்பதாம் ஞானத்தில் கிரி யையாவது—அருள்வடிவாயிருப்பதாம். ஞானத்தில் யோக மாவது—அருள்வடிவாயிருந்து தற்போதஞ் சிறிதுந் தோன் றுதொழிந்து ஞானத்தைப்பெறுவதாம். ஞானத்தில் ஞான மாவது—பரைநீக்கத்திற் றேன்றும் ஞானானந்தத்தி லதீதப் படுவதாம். ஞானத்துக்கங்கம் சரியை, கிரியை, யோகமென் றும், அவைகளுக்குப் பதமுத்தியென்றும், ஞானத்தின லேயே மோட்சமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ. மீ. “ஞானத்தின் ஞானகுதி நான்குமா ஞானிக்கு, ஞானத்தின் ஞானமே நானென்ன தென்னுமல், ஞானத்தில் யோகமே நாதாந்த நல்லொளி, ஞானக்கிரியையே நன்முத்தி நாடலே” என்று திருமந்திரம்.

ஞானநிலை யுயர்வு கண்மநிலை யீழ்வு.

கண்மத்தாற் பெறும்பலம் அற்பம். அடையுந்துயர்மோ பெரிதாம். ஒளியினையுடைய மாணிக்கத்தைக் கைக்கொண்டார்க்கு மகிழ்ச்சியேயன்றித் துயருண்டோ? அதுபோலத் தெளிவினையுடைய ஞானயோகஞ் சித்தித்தார்க்கு யின்பமேயன்றித் துன்பமுண்டோ? புல்லிய சித்தையுடைய வம்மிக் கல் முதலியவற்றைச் சுமந்தார்க்கு விலையாலெய்தும் பொருளோ அற்பம், அதனைச் சுமக்குந் துயர்மோ மிகப்பெரிது, அதுபோல பூசை, செபம், தியானமெனப் பார்த்த கண்மநிலையில் திற்பார்க்குப் பெறும்பலம் அற்பம் அடையுந் துயர்தோ பெரிதாம். “தெளிய யோகசித்தர்க்குந் சிறப்பேயலது செல்லுண்டோ, புளியரசிலையைப் பொருந்தார்க்குப் பொருளோ சிறிதுதாய் பெரிது, வெளிவுபெரிது பலஞ்சிறிது நிறைந்த கருமவிலையார்க்கே” என்று சிவதருமமாத் தாம்.

உண்மையுயர்ந்தது வுண்மை யுக்கேயன்றித்

தொழுவார்க்கேயன்றித்.

மாறுவேடங் கொண்டவர்களை யறிபரி நம்முனால் மறைந்திருப்பவைகளான அவர்களுடைய குணங்களையும், அடையாளங்களையும், நடைகளையும், ஆராய்ந்தவரினையென்றறி யாமல் வேறாயும், குறித்துப், தலைகீழாகின்றும், உயர்ந்த கம்பத்தேறி ஆடியு மாகிய விவ்வாறான பலதொழிலாகிய கண்மங்களைச்செய்தாலும் அவர்களது யெதார்த்தவடிவந் தெரியமாட்டாதாம். வீட்டிற்குள்வைத்த வஸ்துக்களை வைத்தவிடந் தெரியாது மறந்தவன் வருடம் அறுதுக்கித்தாலும் முன்வைத்தவிடத்தை ஞாபகஞ்செய்து அறிந்தபின் னந்தவஸ்து கிட்டிமேயல்லது வேறொன்றால் வெளிப்படாதாம். இருட்டிலுள்ளபொருளை எறிகின்ற விளக்கினாலும் கண்களினாலும் காணல்வேண்டும். பிரத்யட்ச சூரியனைப் பார்க்க நேத்திரமொன்றே போதுமாம். பாரந்தவுலகத்தைப்

பார்க்க விருத்தியும் ப்லமும் வேண்டுமாம் உண்மையான பிரமவஸ்துவாகிய ஆன்மாவைத் தீரிசித்தற்கு விசாரரூபமான விருத்திஞானமொன்றுமே போதுமென்றதென்க¹ பிரமம் அக முகமனத்திற்கறியப்படும். பகிர்முகமனத்திற்கறியப்படாதெனப்படும். பிரமஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் இலட்சணத்தால்² சருதிசொல்லும் பிரஞ்ஞானமும் விசாரணையினால் வருமேயல்லாமல் வேதசாஸ்திரங்களைப் படித்தாலும், அன்னதானம், தவம், மந்திரம், ஆசாரம், வேள்வியாகிய விவைகளிலெந்தகருமத்தைச்செய்தாலும் ஆக்மாபாகிய தன்னைத் தெரிந்துகொள்வது இக்கருமங்களால் வரமாட்டாதென்கவென்பதாம். ஞானத்தையறிவிக்குஞ் சத்தி விசாரத்துக்கேயன்றிகன்மத்துக்கில்லையாம். கன்மசம்பந்தமான அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது விசாரரூபமான ஞானமேயாம். பழுதான அஞ்ஞானத்தைப் புண்ணியகன்மங்களானவை நட்பாக்குமாம். சக்கருமத்தால் ஞானமுதிக்குமே விசாரணை யாதுந்கென்னில்? தத்கரும வருணச்சிரமங்கட்குரிய சக்கருமத்தைப் பலாபேட்சையின்றி ஈஸ்வரப்பிரீதி செய்யில் அந்தக்காணத்திலுள்ள வசத்தார்நீங்கும், சித்தசுத்திவரும். அம்மனம் பின்பு சிபுசடவிசாரஞ்செய்து ஞானத்தைப் பொருந்தானிற்றுகமாம். அஞ்ஞானத்துக்குச் சொரூபஞானம் உறவம், விருத்திஞானம் பகையுமாம். விசாரத்தாலுண்டாகுமந்த விருத்திஞானமானது சொரூபஞானத்தி லுறவாகிநின்று அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துத் தானும் அநக வஞ்ஞானத்தோடொக்க நசிக்குமாம். விசாரணையாவதென்னில்? மனமுதலிய இந்தத் தேகத்திலிருக்கிற பித்த நான்யாவன்? சித்தென்பதியாது? சித்துஞ்சடமுமாகிய விரண்டுமொன்றாய்க் கூடப்பெற்ற பந்தம் யாது? அதனை விடப்பெற்றமுத்தி யாது? யென விசாரித்தல் விசாரணையாமென்க.

உ - ம். “வேட மாறிய பேர்களை யறிய வென்ற பாடத்தில், கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய் தறியாமல், ஒடியுங்குதித்துந் தலை கீழ்நின்று முயர்ந்த கம்பத்தேறி, ஆடி யும்பல கன்மங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே” என்றும், “மனைக்குள்வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன் வருடதுா றமுதாலும், நினைத்

துணர்ந்தபின் கிட்டும்” என்றும், “எழிகின்ற விளக்காற் கண்ணு
விருட்பொருள் காணல்வேண்டும், புரிகின்ற விருந்தியொன்றே
போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்கே” என்றும், “இன்னவா
ரந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத்தால் வேதம், சொன்ன
ஞானமும் விசாரத்தால் வருமின்றிச் சுருதிதூல் படித்தாலும், அன்
னதானங்க டவங்கண் மந்திரங்க ளாசாரங்கள் யாகங்கள், என்ன
செய்யினுந் தன்னைத்தானறிகின்ற திவைகளால் வாராதே” என்றும்,
கைவ - நி - நீ - ற்காண்க.

ஞானயோகம் கன்மயோகமிரண்டு மோட்சஏதுக்களென்பது.

கருமபில்லாமல் ஞானநிஷ்டையுள்ளவனுக்குச் சரீரதா
ரண முண்டாகாதாம். ஆத்மாவின் பூர்வகர்ம பந்தநிவர்த்தி
யின்பொருட்டுக் கருமத்தைச் செய்வதென்க. எவனு மெந்த
காலத்திலாகிலும் க்ஷணமாத்திரங் கருமங்களைச் செய்யாம
லிருக்கவில்லை. பிரகிருதிசூனங்களால் தன்ஸ்வாதீனமில்லா
மலே கருமங்களைச் செய்விக்கப்படுகிறனும். எவன்கரு
மேந்திரியங்களையடக்கி மனத்தோடுநிஷ்பங்களை ஸ்மரித்துக்
கொண்டிருக்கின்றானோ அவன்பொய்யான ஆசாரமுடையவ
னென்று சொல்லப்படுவனும். மனதையும் இந்திரியங்களையும்
வென்று தன்ஆத்மாவும், சகலபிராணிகளின் ஆத்மாவும் ஒரே
ரூபமாகநினைப்பவன் கருமங்களைச்செய்தாலும் அகங்காராதிக
ளவனைப்பற்றமாட்டாவாம். தத்துவஞானியாகிய யோகிபார்த்
தாலும், கேட்டாலும், தீண்டினாலும், மோர்ந்தாலும், புசித்
தாலும், நடந்தாலும், தூங்கினாலும், மூச்சுவிட்டாலும்,
பேசினாலும், விட்டாலும், கிசுத்தாலும், கண்திரந்தாலும்
மூடினாலும், அந்தந்தஇந்திரியங்கள் தம்தம்காரியங்களிற்பிர
வர்த்திக்கின்றனவென்று மாத்திரம் நிச்சயித்துக்கொண்டே
தானெதையுஞ் செய்யவில்லையென்று நினைப்பானென்றும், கர்
மங்களைப் பிரமத்திவ்வைத்து பாலாபேகையிலாமலெவன்
செய்கிறானோ அவனைத் தாமரைநீர்போலப் பாபங்கள்பற்ற
மாட்டாதென்றுஞ் சொல்லப்படும் “பகவத்கீதை மூன்றாமத்
தியாயம், 4-முதல் 10-வரையிலும், 5-ம் அத்தியாயம் 6-முதல்
11 வரையிலும் ஸ்லோகங்களில்காண்க.

ஞானமாகிய அறிவே சத்தியம், உடலாகியவுலகம் '
அசத்தியமென்பது.

வேதமுடிவும், கீதை, உபநிடதங்களும், உலகுமிததை அறிவே சத்தியமெனக் கூறுகின்றனவாம். சமஸ்தபிரபஞ்சங்களும் கட்டடையிற் கள்ளன், பழுதையிற்பாம்பு, கானலிற் சலம், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் போலவும், மலடி புத்திரன், முயர்க்கொம்புபோலவும், சொப்பனப்பிரபஞ்சம் போலவும் பொய்யேயாம். ஞானமொன்றுமேமெய்யென்றதெனப்படும். அறிவு—பாவம்-மெய். அபாவம்-பொய்யெனவறிக. “ ஞானமெய் மகனை யுன்னை நம்மாணை மறந்திடாயே ” என்றும், பிணமாந்தரிபுமானி பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யே ” என்றும் கைவ-ந-நிதத்திற்காண்க. சித்தின்முயல்வார்சித்தும், சடத்தின் முயல்வார்சடமுமாகுவராம். சித்து—அறிவு, சடம் — தேகம். சகசசமாதியின்றாகுவின் உலகந்தோன்றுமாம். தன்னெறிக்கண்ணிற்கில் அஃதிருக்கினுந்தோன்றுதாம். அயர்ந்தால் தோன்றுமாம். வுலகைச்சின்மாத் திரமாகக் கரைக்கிறேன்றினுந்தோன்றுவிடினு மிடையூரில்லையாம்.

சமாதியாவது.

சரீரவாதனைகளில் வுணர்வற்று ஸ்தம்பமாய்ப் பிரமஸவரூபத்திற்கலந்து தேகத்தையசைவற நிறுத்திச்சின்மயத்தில் நீடுழிகாலம் நின்றுவிடுதல் சமாதியெனப்படும். சொரூப சமாதி, சகசசமாதியென்றிருவகைத்தாம். இவற்றில்சொரூப சமாதியாவது—அகத்தில்தேகமுதல் ஆன்மாயிறுதியாகநின்ற தத்துவங்களை நியதிகளைந்துச் சேருவதாம். வஸ்துவைபணுவுக்கணுவாகத் தரிசித்தலென்க. இந்தச்சொரூபசமாதி அகச்சமாதியெனவுமப்படும். சகசசமாதியாவது— தேகத்துப்புறம் பில் வுடலாதிபிரமமிறுதியாகநின்ற வியாபகவியாய்ப்பியங்களைநியதிகளைந்துச் சேருவதாம். வஸ்துவைமகத்துக்குமகத்தாகத்தரிசித்தலென்க. சகசசமாதி புறச்சமாதி யெனவுமப்படும். சொரூபசமாதியி லேதேனுந்தடைகளால் நிட்டை கலைந்தாலப்போதே சங்கற்பந்தோன்றும், திரிபுடியும் இச்சா ஞானக்கிரியையு முண்டாகுமாம். சங்கற்பந்தோன்றுவது ரூப்தியாதலாலதனை யங்ஙனே சிற்பிரகாசமாக விளக்கில்

அனைத்துமங்ஙனமாமென்க திரிபுடியும் சிற்பிரதாசமாயேக மாய்வினங்ஞமாட. கேவலகும்பகத்தில்நின்றல், பிரமமந்திர த்தைபுச்சரித்தல், முபபது ராழிகைவரையிலுஞ் சுவாசபந்த னஞ் செய்திருத்தலுமாமென்க.

பழக்கவாசனைவிருத்திகாடகீழாபாயம்.

அறிவென்னுமுண்மையில் அநதர்முக திருஷ்டியாயிடை விடாத அப்பியாசத்தால் மனமானது தன்வசமாக யிருந்து சைதன்னியஸ்வரூபமானால், வெறுக்கப்பட்ட தேகத்திலிருந் தாலும் பிரமானந்தச்சாகரஸ்வரூபராவாம். சாககிராதியவத் தைகளுதிக்கின்ற விருத்திகளைத் தள்ளில் பரிபூரணமாயிரு ந்து நிராகியானந்தத்தை யடையலாமென்றதென்க. ஞான வாசனாப் புத்திமுதலிய விடயங்களினைத்தையுந் தன்னேவ லாக விருக்கப்பெற்று காரணமாகத்தடித்தவொப்பற்ற அவி த்தைகளைபுரீக்கினால் பழக்கவாசனை விருத்திகளியாவுமொடு ங்குமாம். “சிசத்திலுன்விழிப்பார்வையாய் நிரந்தரப்பழக்கத் தால், வசத்திலுன்மனம் நின்றுசின்மத்திரவடிவமாகிடின்” என்றும், “போதமாமிராசன்றானாப் புத்தியைப் புலன்களா கத், தாதாயிருக்கப்பெற்றாற் சகலமுடங்குந்தானே” என் றும், “கருத்ததற்கில்லையென்னிற் காரணசரீரமாகிப், பெரு த்ததேதாவித்தை தன்னைப் பிடிங்கிடிலடங்குந்தானே” என் றும் கைவ. ந. நிதத்திற்காண்க.

கேட்டல்சிந்தித்தல்தெளிதல்திடையென்பது.

கேட்டலாவது — ஞானோபதேசங்களைக் கேட்டலாம். சிந்தித்தலாவது — உண்மையிப்படியென்றுவாராய்ந்தறிவதாம். தெளிதலாவது — உண்மைப்பொருளை யறிவிற்றெளிவதாம். நிட்டையாவது — தெளிந்தமேலான ஞானத்துடன்கலந்து நிட்டைபுரிதலாம். சமாதியாவது — மனமானது விஷயாகாரங் களைப் பற்றாமலிருக்கவும், இன்பத்தைப்பெறும்படி நினையா மரினைத்துப்பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்றநிலையில் சதாகாலமும் சாக்ஷித்தன்மையைநீங்காமல் பொருந்தியிருத்தலாம். அங்கா சனத்திலிருந்து நிட்டைசெய்தலே சதாநிட்டையென்றதெ ன்க. மான்தோல், புலித்தோல், சித்ராசனம், வெள்ளைவஸ்தி

ரம், தருப்பை ஆகிய பஃர்திலொன்றை அழுத்தமான பூமியில் விரித்து அங்காசனம் செப்து ஞானசாதனநிட்டை டவேண் டுமாம். பத்திரம், வீரம், குக்குடம் அருளாயர்னபதும், கோமுகம் ஆகியபஃர்தும் அங்காசனமாம். இவை ஞானசாதனத் துக்குரியவைகளென்க. ஞானபூமிகளே முஞ்சமாதியடை தற்குச் சாதனங்களாம். சகலசமயங்களுக்கும் ஞானபூமி களே மீமலானதாம். 17-வது பக்கத்திலிருப்பதை யுங்காண்க. நிட்டை கூடாதவர் பதமுத்திபையடைந்து பூமியின்கண்ணே நல்லகுலங்களி லேவந்துதோன்றி யாசாரியனான ஞானநிட் டையைக்கூடி பாமேஸ்வரனுடைய சீர்பாதத்தைப்பொருந்தா நிற்பாராம். நிட்டைகூடினவர் சாயுச்சியத்தை யடைவாராம்.

சிவயோகமாவது— வாயுவடக்குதல் ஞானநிட்டையல்ல வாம். மனத்தினுடைய விருத்தியடங்கிற்றுத்தலே ஞான நிட்டையாம். மனமடங்கியல் வாயுவடங்கிடுமாம். அப்படி கருத்தடங்கினதே சிவயோகமென்படுவதாம், “நிட்டை யாதல் கருத்தடங்கிற்றுத்தலே சிவயோகம்” என்றும் “மன மடங்கியல் வாயு வடங்கிடும், மனமனமங்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு” என்றும் நிட்டானபூதி திருமந்திரமவைகளி லும். “நெட்டமுடன் சிந்தித்த நெளிகநிட்டை கிளர்த்த லென விரிண்டாங்கிளர்க்கின் ஞானம்” என்று சி-ஞா-சி யிலும் “அலைபுரானதை யகத்தடக்குமவனை ஞானயதி குரன்” என்று நி - அ - பூதியிலும். நினைவொன்றும் நினை யாமல்நிற்கினகமென்பார் நிற்குமிடமேயருளாநிட்டை யரு ளொட்டும்” என்றும், “மாணமுண்டென்பது சதாநிட்டர்நி னைவதில்லை” என்றும், தாயுமானஸ்வாமிசுள் பாடலிலும், “திடமாகச் சுவானு பூதி சிவோகமென் றிருந்திடாயே” என்று கை-ந-நிலுமறிக.

ஞானத்துக்கீத்தடைகளும்நீக்கமுமாவன.

ஞானத்திற்குத்தடைகள், அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விப ரீதங்களெனப்படும். சிவவணத்தால் அஞ்ஞானத்தையும், மன னத்தினால்சந்தேகத்தையும், சுவாநுபவமாகத் தெளிதலினால் விபரீதத்தையும் போக்கவேண்டுமாம். தடைகளேபந்தமும்,

தெளிதிலேழுத்தியுமாம். “தடைகளேதெளி லஞ்ஞானஞ்சந் தேகம் விரீதங்கள்” என்றும், “திடமுடனகெடுப்பாய் கேட்டல்சநதித்தறெளிதலாலே” என்றும் கைவ-ந-ரீதத்தறிக.

மோட்சமுண்டென்கிற எந்தமார்க்கத்துக்கும் உபக்கிர மத்திற்பந்தமும், உபசங்காரத்தில் முத்தியுமென்பது சித்திரத் தமே. உபக்கிரமமாவது --- தத்துவங்களின்பாகுபாடுகள். இதுவேபந்தமாம். உபசங்காரமாவது --- தத்துவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரிகிறது. இதுவேமுத்தியாம்.

கன்மகாண்டம் பூர்வபக்ஷமென்பது.

வேதங்கூறும் பிரபலசுருதி வாக்கியமென்னும் ஞான காண்டம், அற்பசுருதி வாக்கியமென்னும் கன்மகாண்டமா கிய விவ்விரண்டில் கன்மகாண்டவிதி, கட்டுக்கடங்காரைக் கட்டுக்கடங்கக் கன்மம்புரிய பூர்வபக்ஷமாக நியமித்ததென் றும், கன்மங்களு மதினனுண்டாகும் போகவின்பங்களா கியவனைத்தும் பின்பு துன்பமாகவருதலைக்கண்டு அவற்றை விடுத்து பரமசுகத்தைத் தேடவேண்டுமென்பதே வேதசம் மதமாமென்றும், போகபாக்கியப்பயனுன கன்மத்தை வேதம் விலக்கினதேயன்றி விதித்ததன்றென்றும், போகத்தைப்புசிக் கின்ற சிவர்களுக்குநேரந்த பதார்த்தங்களை அருந்தலும், நேரிட்டபெண்களைப் பொருந்தலும் சுபாவமேயாமென்றுஞ் சொல்லப்படும். காக்கையே கருத்திடு, அக்தியே சுடு, வே ம்பே கசந்திடு, காற்றே சலியென்று வொருவரும் நியமிக்க வேண்டுவதில்லையே? அதுபோல வேதங்களுஞ் சுபாவங்களை நியமிக்குமோ? மதுவையும், மாம்சத்தையுமுண்ண இச்சித் தால் யாகங்கள்செய்யென்றும், காமவேட்கையுண்டானால் விவாகஞ்செய்த மனைவியோடு புணர்கவென்றுஞ்சொன்னால் இக்காமி மற்றவைகளனைத்தையுந் தீண்டாது நீக்கவேண்டு மென்பதே வேதத்தினுடைய சம்மதமும் அபிப்பிராயமுமா மென்றதெனப்படும். வேதத்தின் கருத்தறியாது மறுத்தல் பிழையாமென்க. மது மாம்சங்களைப்புசியென்ற வேதமா னது பின்பு ஆக்ராணஞ்செய்தாற் போதுமென்றதென்பதையு ம், மனைவியின் புணர்ச்சியின்பம் மகப்பேருண்டாம் பொரு

ட்டென்ற தென்பதையுமறிக. பூர்வபக்ஷமென்றது க்ளைதற் பாலது. சித்தாந்தபக்ஷமென்றது நிலைத்தற்பாலது.

விவாகங்களைட்டுவிதமென்றது.

பிரம, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னு நாலுசாதியா ருக்கும் பிராமம், தெய்வம், ஆருஷம், பிராஜாபத்தியம், ஆசுரம், காந்தர்வம், இராட்சசம், பைசாசமென விவாகங்க ளெட்டுவிதமெனப்படும். பிராமணனுக்குப் பிராமமுதல் காந் ந்தர்வார்வரையிலும், கூத்திரியனுக்கு ஆசுரமுதல் பைசாசம் வரையிலும், வைசியனுக்கும் சூத்திரனுக்கும் ஆசுரம், காந் தர்வம், பைசாசமெனு மூன்றும் விவாகங்களெனப்படும். புத்திரன் புத்தென்னு நரகத்தினின்று மீட்பனாம். சத்புத்திர னால் ஸ்வர்க்கமுண்டாகுமாம். தர்மசாஸ்திரம் 20, 21, 23, ஸ்லோகங்களிலறிக.

கெற்பக்கோளிலக்கணம், மலட்டுக்குணங்கள், அவுழதங் கள், ஜீவோற்பத்தி முதலியவைகள் ஆத்மாக்கூமிர்த வைத் திய சாரசங்கிரகமுதலிய சாஸ்திரங்களிற்காணலாம்.

பயன்றநூல்கடவுள் பரமேஸ்வரனென்பது.

பசு, பாப்பார், தந்தை, முதலாயினுரை இம்மைக்கண் வழி ப்பட்டார்க்கு அஃதறிந்து மறுமைக்கண் பயன்தருங்கடவுள் வேறென்பது யெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையே. ஆன் மாக்கள் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்கிசைந்த தெய்வங்களை வழிப்பட அந்தந்தத் தெய்வங்களுக்குச் சுகனுக்கவேதனை யும், சுகநமாணமு முண்டாயிருக்கையினாலே பக்குவான்மாக்க ளையறிந்து சுகநமாணங்களைப் போக்கமாட்டாதென்றும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட குற்றங்களெல்லாந் தனக்கில்லாத பரமேஸ்வரன் பக்குவான்மாக்களைத் தானேயறிந்து அனுக் கிரகஞ்செய்யா நிற்பரென்றும், ஜநநமாணக் கடலைவிட்டுக் கரையேற்றுகையின்பொருட்டு ஸ்வர்க்கநரகமாகிற அவுழ்தத் தாலே கருமங்களாகிய வியாதிகளை நீக்குவரென்றுங் கூறப் படும்.

உ - ம். “யாதொரு தெய்வங்கொண்டரத் தெய்வமாகி யங்கே, மாதொரு பாகனூதாம் வருவா மற் றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படு

மிறந்துமேல் வினையையுஞ்செய்யு, மாதலா விவையிலா தானறித்
தருள் செய்வனன்றே” என்று சி - ஞா - சி.

அபுத்தி பூர்வபாவப் பிராயச்சித்தாதிகளாவன.

அபுத்திபூர்வமாக வருணச்சிரம தருமத்திலே நடக்கிற
பேர்க்குப் பாபம் வந்தால் குருவினாலே பிராயச்சித்தாதி
யறுஷ்டானத்தாலே சுத்தியாம். தூர்ஆன்மாக்களாயிருக்
கிறபேர்கள் பண்ணினபாவத்திற்கு ராஜதண்டத்திலே சுத்தி
யாம். ராஜாவினாலே யறியப்படாத பாபத்துக்கு யமதண்
டத்தினாலே சுத்தியாம். இப்படி மூன்றுவிதமாக ஆதியிலே
கர்த்தா பூமியின்கணருளிய வேதநீதியாமென்க. அரசன்
வுலகிற்குயிர்போன்றவனும், அனைவரையு மாளத்தக்க வீரிய
முள்ளவனும், தேவர்களின் அம்சம் பொருந்தினவனுமாம்.
இராசதண்டனைப்பட்டார்க்கு நாகவாதனையில்லையாம். நாகத்
திலுந் தண்டிக்கிற முறைமையும் ராஜதண்டனைப்போலாகுமா
மென்றதெனப்படும்.

இந்திரன், சூரியன், வாயு, எமன், வருணன், சந்திரன்,
அக்ஷி, இவர்களின் நடையை யறுசரித்து அரசன் நடக்க
வேண்டுமென்க. நாலுயுகங்களும் அரசன் ஈடையினாலேயே
யுண்டாகின்றன. அரசனே யுகமென்று சொல்லப்படுகிறான்.
இந்திரன் மழையையுண்டிபண்ணி சநங்களைச் சந்தோஷிக்
கிறதுபோல அரசன் தன் இராச்சியத்திலிருக்கிற பிரஜைக
ளுக்கு அபிஷ்டத்தை யுண்டிபண்ணுவனும். வருணன்
பாபஞ்செய்த பிரஜைகளைப் பாசங்களால் யோசனையின்றிக்
கட்டுகிறதுபோல அரசன் பாபிகளைத் தையயில்லாமல் தண்
டிப்படும்.

உ - ம். “விண்ணுளார் நரர் மற்றயர் விலங்குமோ, பண்ணும்
பாவபலத்தைக் கொடுப்பவ, நிண்ணமே யமன் நேசிகன்றீர்த்திடும்,
பண்ணிற் பாவவிதஞ் சிவபத்தரும்” என்றும், “பிணக்கத் தன்னை
யும் பெற்றவர் தம்மிடைக், கணக்கி லாரையுந் கள்வர்க டம்மையும்,
வணக்குவான் மன்னன் மற்றயர் தங்களை, யிணக்கு வானரகத்துளி
யமனே” என்றும் காரணாகமம் வாய் வசங்கீதை யிவைகளிலும்,
“தன்னுயிரா மென வுலகிற் றவகிய, மன்னியி ரனைத்தையும் புரக்கு
மாட்சியான்” என்று இராமாயணத்திலும், மனுதர்மசாத்திரம் 307,
308 ஸ்லோகங்களிலு மறிக.

ஞானசாரியரை வழிப்படுவதும்
அவரால் செய்யப்படுந் தீகைஷ்டியுமாவன.

ஞானசாரியனே பரமபிரம சொரூபமென்றும், பரமமான சிவனென்றும், மேலான பரஞானமிவனெயென்றும், அவனுக்குண்டாயச் சிறப்பியாதொன்றுளதோ அவையெல்லா மிவனுக்கே பென்றும் குருவெனத்தேறி ஞானசாரியனை நாடோறும் வழிப்பட்டுவே அருவமாகிநின்ற சிவன் ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்த காருண்னியத்தாலே தமதுள்ளிருந்துந் தெரியாது தாம் தேடுந் தேட்டமாகிய போரனந்தர் தானே திரண்ட ஞானசாரியாய்த் தமது திருமேனியை அங்ஙனந் தேடுபவர் கண்ணுற் காணும்படி புறம்பாகக் காட்டி யாசாரிய மூர்த்தியாகத் தோன்றிச் சீடனைப்பார்த்தும், பரிசித்தும், சிந்தித்துந் தன்வண்ணமாக்குவனும். பரிசுதீட்சையினாலே மாயையையும், மானததீகைஷ்டியினாலே கன்மத்தையும், சீட்ச தீகைஷ்ட யதாவது திருநோக்கத்தாலே யாணவமலத்தையும் போக்குவனும். அத்தம் வைத்தல் பரிசுதீகைஷ்டியும், சிந்தித்தல் மானததீகைஷ்டியுமாம்.

பாசநீங்கிச்செய்யுந் தீகைஷ்ட பலபிரகாரமென்பது.

ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கச்செய்யுந் தீகைஷ்ட பலபிரகாரமாயிருக்குமெனப்படும். எல்லாதீகைஷ்டுகளும் சமயர், விசேடம், நிருவாணம், அபிரிசீடகமெனு நான்கனுடங்காநிற்குமாம். சாததிரதீகைஷ்ட, யோகதீகைஷ்ட, அபுத்திரிதீகைஷ்டமும் இன்னும் பலவேறுபட்டனவுமாம். சாததிரதீகைஷ்ட யாவது—முடிவற்ற சாததிரங்கனையெல்லாஞ் சங்கிரகித்து, பதி, பசு, பாசமார்க்கத்தினுடைய லட்சணங்களையும், சிவ சீவர்களுடைய ஐக்கியத்தையுஞ் சதசத் சம்பிரதாயமாகப் போதிப்பதாம். யோகதீகைஷ்டயாவது—நிராதார சிவயோகத்தை யப்பியசம்பண்ணுவிப்பதாம். அபுத்திரிதீகைஷ்டயாவது—ஓம் சம்பந்தமாகப் பண்ணுவதாம். சட்சு, பரிசம், மானதம், வாசகம், சாததிரம், யோகமென்னுந் தீகைஷ்டுகளாகும் அபுத்திரிதீகைஷ்டக்கங்கமெனப்படும். இந்த அபுத்திரிதீகைஷ்ட யே நிர்பீசம், சபீசம், ஞானவதி, கிரியாவதி, அத்துவாசுத்தி யென்பனவுமாம்.

நிர்பீசமாவது — மூன்றுவயதுக்குமேல் பதினாறுவயதளவாகிய பாலர்க்கும், கன்மமறுஷ்டிக்கமாட்டாதறிவில்லாதவர்க்கும், எழுவதுவயதுக்கு மேற்பட்ட விருத்தருக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும், போகத்திலே மிகவிருப்பமுள்ள விராசாக் களுக்கும், வியாதியினால் வருத்தமுறுபவர்க்குஞ் செய்யுந் திகைப்பாம்.

சபீசமாவது — வேதாகமசாஸ்திரங்க ளோதியுணர்ந்து அந்தச் சாஸ்திரஞ்சொன்ன முறைமையிலே நிற்கிற வுள்ளத் தவர்களுக்குஞ் செய்வதாம்.

சமயாசாரத்துடன்கூடி யதுட்டித்தல் சபீசமும், உயர் பீசம் நிர்பீசமுமாம். சமயவிசேடமெனு மிரண்டு மொரோ வொன்றென்க.

ஞானவதியாவது — குண்டமண்டலம், அங்கி, நெய், சுருக் குச்சுருவு முதலியவனைத்தும் மனத்தாற் கற்பித்துக்கொண்டு விதிப்படி யகத்தே யாகுதிமுதலிய கிரியைகளைச் செய்வதாம். ஞானவதி, சத்தி, சாம்பவியென் றிருவிதமாம்.

சத்தியாவது — யோகதிகைப்பாம். சாம்பவி — ஞான திகைப்பாம்.

கிரியாவதியாவது — குண்டமண்டலம், அங்கி, நெய், சுருக் குச்சுருவு முதலியவனைத்தும், புறத்தே நிலவக்கொண்டு புற ம்பே அக்கிரியைகளைச் செய்வதாம்.

அத்துவாசத்தியாவது — ஞானவதி கிரியாவதியென்னுந் திக்கையிலொன்றும். கன்மங்களை யெல்லாம் நசிப்பித்தலாம். ஆன்மாக்களைப்பரகதியடைவிப்பைக்குக் காரணமானதென்க.

நிருவாணதிகைப்பாவது — இது சத்தியநிருவாணம், அசத்தியநிருவாணமென் றிருவகையாம். சத்தியநிருவாண மாவது — திகைப்பெய்தவுடனே சரீரத்தைக் கமனமாக்குகிறதாம். அதாவது உடனே சுகமடைவதாம். இது முத்தியை விரும்பினர்க்கு நயிஷ்டு கதிகைப்பென்று நாட்டப்படுந் திக்

கையாம். அசத்தியநிருவாணமாவது—தீக்ஷைசெய்தபின் பு சரீரஞ் சிலநாளிருந்து தேகாந்தத்திலே முத்தியைக் கொடுக்கிறதாம். நிருவாணதீக்ஷை—உலோகதன்மணி, சிவதன்மணியென்றிருவிதமாம். உலோகதன்மணியாவது—கிருகஸ்தனுக்குப் பௌதீகாசாரியர் சிகாசேதமின்றிப் பண்ணுந் தீக்கையாம். இது பரமுத்தியைக் கொடுப்பதாம். சிவதன்மணியாவது—ரைஷ்டிகாசாரியர் ரைஷ்டிகனுக்குச் சிகாசேதத்துடன் செய்யுந் தீக்கையாம். சித்தியை விரும்பினர்க்குச் செய்வது பௌதீகமாம். ரைஷ்டிகாசாரியர் பௌதீகனுக்கு உலோகதன்மணி தீக்ஷையுஞ் செய்யலாமென்க. பௌதீகன் ரைஷ்டிகனுக்குத் தீக்ஷைபண்ணலாகாதென்படும்.

உ - ம். “பலவிதமாசான் பாசமோசனீந்தான் பண்ணும்படி நயனத்தருள் பரிச வாசக மானதழு, மலகில் சாத்திரம் யோக மவுத்திராதி யநேக முளவவற்றி னவுத்திரி யிரண்டாமறியி, னிலகு ஞானங் கிரியையென ஞானமனத்தா லியற்றுவது கிரியை யெழிற் துண்ட மண்டலாதி, நிலவுவித்துச் செய்தல் கிரியாவதி தானினு நிர்ப்பீசம் சபீசமென விரண்டாய் நிகழும்” என்றும், “பாலரோடு வாலீசர் பனிமொழியார் பல போகத்தவர் வியாதிபட்டவர்க்குப் பண்ணுவதுஞ், சீலமது நிர்ப்பீசமென்றும்,” ஒதியுணர்ந் தொழுக்க நெறியிழுக்கா நல்ல உத்தமார்க்குச் செய்வதுயர் பீசமிவை தம்மை, நீதியினு னித்திய கைமீத்திக காமிகத்தினிற்றுத்தி ரிரம்பதிகாரைநிகழ்த்துவதுஞ்செய்து, சாசகாசாரியருமர்க்கி வீதெருவிக்கு முலோக சிவதருமணி யென்றிரண்டா, மாதலினு னதிகாரையாஞ் சமய விசேட நிருவாண மபிடே க மிவற்றடங்குமன்றே” என்றும்சி-ஞா-சி.

மகாபூசையென்றது.

பரமேஸ்வரனை இருதயத்திலே தியானிப்பதே அவனுக்கு நிறைந்த மகாபூசைபாம். அப்படி பக்தியுள்ளவர்கள் பாபங்களைச் செய்தார்களேயாயினும் அது புண்ணியமாமென்றும், பக்திசெய்யாதவர்கள், புண்ணியஞ் செய்தார்களேயாயினும் பாவமாமென்றுங் கூறப்படும்.

உ - ம். “நீபரன்நன்னை நெஞ்சினினைவையே நிறைந்தபூசை” என்றும், “அரனடிக்கன்புசெய்யும் பாவமு மறமதாகும், அரனடிக் கன்பிலாதார் புண்ணிய பாவமாகும்” என்றும் சி - ஞா - சி.

பஞ்சகலாசோதனையாவது.

நிவ்ருத்தி, பிரதிட்டை, வித்தியா, சாந்தி, சாந்தியாதீத மென்னும் பஞ்சகலைகளில் நிவ்ருத்தி கலைக்கெல்லை மூலா தாரந் தொடங்கி வந்திக்கு மேலெண் விரலளவாம். இதற்கு ஆதித்தமண்டலம், மாயாமலமாம். பிரதிட்டா கலைக்கெல்லை இருதயந்தொடங்கி கண்டத்தளவாம். இதற்கு ஆதித்தமண்டலம் கன்மமலமாம். வித்தியாகலைக்கெல்லை கண்டத்துக்கு மேல் வாயினிருபக்கமாகிய தாலு மூலத்தளவாம். இதற காதித்த மண்டலம் மாயேயமலமாம். சாந்திகலைக்கெல்லை தாலுமூலத்துக்குமேல் நாலங்குலம் புருவமத்தியத்தளவாம். இதற்காதித்த மண்டலமும் சோமமண்டலமும். திரோ தாய்மலமாம். சாந்தியாதீத கலைக்கெல்லை புருவமத்தியத் துக்குமேல் மூன்றங்குல அளவாம். சோமமண்டலம் அனுக் கிரகமாம். மூத்தி, பத, வன்ன, புவன, தத்துவ, கலைகளென்னும் அத்துவாக்களாறும் முதல்வனுக்குத் தேகமென்ப படுவதாம் 51 57, பக்கங்களிலிருப்பதையுங் காண்க.

தத்துவஞானமாவது.

தத்துவஞானமென்றது மெய்ஞ்ஞானமாகிய உண்மை ஞானமாம். வேதாகமமுதலிய சாஸ்திரவிசாரணையினால் திரிபதார்த்த சிச்சயமுணர்ந்துத் தன்னைத்தானறிதலை தத்துவ ஞானமாம். தத்துவஞானமே பெரிதென்றுங் கர்த்தா தத் துவாதீதனென்றும, ஆன்மாக்களுக்குச் சர்வவியாபகமாகப் பொருந்திற்பது தத்துவங்களையென்றும், பஞ்சகோசங் களாயிருக்கிற சரீரத்துட நெவ்வளவு கூடியிருந்தா நவ்வளவு மறைப்பையென்றும், சரீரமும் சரீரியாகிய வான்மாவு மித்தன்மையுள்ளதென்று தெரிந்துகொள்ள பிரயத்தினப்படுகிறவர்களுக்கே சூரிய சந்திதானத்திருள்போல அஞ்ஞான நீங்கி ஞானக்கிரியைகள் பிரகாசிக்குமென்றும், பந்தநீங்கி முத்தியடைவர்களென்றும், சநமரணத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தத்துவஞானமாவது—மண்முதல் நாததத்துவமீருகிய தத் துவங்களையுந், தனுகரண புவனபோகங்களுஞ் செயலும்

பிரோகமாய்நின்றதையுந் தனக்கு, வேறுகக் காண்பதுவே தத்துவரூபமாம்.

தத்துவதரிசனமாவது—தத்துவங்கள் சடப்பொருளுள் ன்று தன்னறிவிலே காணப்படுவதே தத்துவதரிசனமாம். தத்துவசுத்தியாவது—தத்துவங்கள் தன்னைத் தாக்காமல் தன்னறிவிலே கண்டு நீங்கி யசைவற யன்னியனா யெங்கு நிறைவாய் நித்தியமா யறிவாயுள்ள முறைமையையறிந்து நிற்பதுவே தத்துவசுத்தியாம்.

தத்துவஞானியிலக்கணம்.

ஆன்மாக்களுக்குச் சர்வவியாபகமாகப் பொருந்திற்குந் தத்துவங்களினுண்மையை நன்றாகவுணர்ந்தவைகளின் சுவா பங்களையும்வைகணிற்றும் வியாத்தி வியாபகங்களையும் பகுத் தறிந்து அவைகணிங்கு முறைமையில் அவைகளை நீக்கியவற் றிற்கு மேலாயதொன்றனை ஐயந்திரி பின்றியுணரப் பெற்ற வனை தத்துவஞானியாவனாம். வியாத்தி-சமநிறைவு, வியா பகம் - நிறைவு. கடல்வியாபகமும், நீருழுப்புங் கலந்திருத் தல் வியாத்தியுமென்றதென்க. வியாத்திவிபாப்பியமாமென்க.

உ - ம். “தனுக்ரண புவனபோகந் தற்பரம் பந்தம் வீடென், றணுவிலே டெல்லாமாகி யடைந்திடெ தத்துவங்க, ளினிதறிந் திவை நிவர்த்தி முதற்கூல யிடத்தே நீக்கி, நனிபர வுணர்ந்தோ னந்தத் தத்துவஞானியாவன்” என்று சி - ஞா - சியிலும், “தத்து வத்தை நித்தந்தம் பற்றிப் பார்க்துத் தன்னையின்னா னென்றறி ந்தே பந்தநீங்கி, யத்துவிதந் தானாகி நிற்பாயாகி லழியாத வீட்டின் பம் பெருகுந்தானே” என்று பரமானந்தத் தீபத்திலும், “இன்னது தேகந்தேகி யிவனென வுணர்வன்யாவன், அன்னவன் தன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகுமென்றே” என்று கைவல்லியநவநீத்தத்தி லும், “தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்த வுபசார்தருக்கு, மோகாதி யுண்டோ மொழியாய் பராபரமே” என்று தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடலிலும், “ஐராமரண மோட்சாய மாமா ஸ்ரியயத்யவந்தியே, தேப்பிரம தத்விதஃக்ருதமத் யாத்மம் கர்மசாக்கிலம்” என்று பகவத் கீதையிலுங்காண்க.

வைணவவேதாந்தமார்க்கம்.

சிதசித் விசிஷ்ட பிரமமொன்றுமே தத்துவமென்றும், அந்தப்பிரமம் ஸ்ரீமன் நாராயணனெயன்றும், பக்தி பிர

பக்திகளால் பிரசந்நமும், கிருபையோடுகூடி அப்ராக்ருத லோகமாகிய பரமபதத்தில் பிராட்டிமார்களுடையவும், நித்ய முக்தர்களுடையவும், நிரந்தரானுபவ கைங்கரியங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீமன் நாராயணனே உபாயமென்றும், பரம்பிராப்யமென்றும், பிரமசூத்திரம் வியாசசூத்திரமென்று வழங்கப்படுவதாகிய, வேதவியாசபகவானால் செய்யப்பட்ட, மீமாஞ்ஞையென்னும் நூலிலும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களிலும், பகவத்கீதை, ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

பிரமமாவது—ஸ்வரூபகுண விபூதிசேஷ்டி தங்களால் சமாநாதிகாதிதமாய், சர்வகாரணமாய், சர்வாக்ஷமாய், சர்வசரீரியாய், சர்வ சபதவாச்சியமாய், சர்வகர்மசமாராத்யமாய், சர்வவித்யாவேத்யமாய், சர்வபலப் பிரதமமாயிருக்கும் சர்வநியாய்யகமான ஸ்வரணென்க. நாராயணனென்பதற்குச் சப்தார்த்தம் அடியிற்கண்க.

“நாராயணன்” என்பதற்குச் சப்தார்த்தம் சேதனவர்க்கத்துக்குப் பிராப்பியபூதனென்க. “நாரா” என்னும் பதம் சீவாத்ம சமூகமெனவும், அயநயென்னும் பதம், மனிதர்கள் கூட்டத்திற்கு ஆதாரமான ஸ்தானமாயிருக்கும் பிரமமெனப் பொருள் படுமெனவும் படும்.

பெரிய திருமந்திரம் பிரணவலக்ஷணம்.

“ஓம் நமோநாராயணாய” என்னும் பெரிய திருமந்திரமாகிய அஷ்டாக்ஷரம் “ஓம்” என்றும், நம, என்றும், “நாராயணாய” என்றும் மூன்றுபதங்களாகப் பிரிந்திலங்குவதோடு சேஷத்வம், பாரதந்திரம், கைங்கரியமென்னும் மூன்றர்த்தங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றனவாம். ஓம் என்னும் பிரணவம் சமஸ்தபதமாய் அகண்டாகாரமாயும், வியக்தபதமாய் சகண்டமாயுமிருக்கிற ஆதாரங்களை யுடையதாம்.

சகண்ட பிரணவத்திலுள்ள அகார, உகார, மகார, நாதமெனு நான்கில் சமுத்தியவத்தையையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்தராய், மகாரவாச்சியராயிருக்கிறவர் சங்கிருஷ்ணரென்றும், ஸ்வப்பனாவஸ்தையையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்

தராய் உகராவாச்சியராயிருக்கிறவர் பிரத்யும்னரென்றும், சாக்
கிராவஸ்தையையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்தராய் அமாத்
திரையென்னு நாதத்துக்கு வாச்சியராயிருக்கிறவர் அகிருத்த
ரென்றும், சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியவத்தைகளில்லாதவ
ராய் துரியாவஸ்தையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்தராய்
அமாத்திரையென்று சொல்லப்படும் நாதத்துக்கு வாச்சியரா
யிருக்கிறவர் வியூக வாசுதேவரென்றும், துரியாதீதராய்
சமஸ்தபதமாகிய அகண்ட பிரணவத்துக்கு வாச்சியமாயிருக்
கிறவர் பரவாசுதேவரென்றும், அந்தப் பரவாசுதேவரை உபா
சிப்பவர் பரமபதத்தை யடைவர்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அகாரம், சித்தொருபரான பரமாத்மாவுக்கும், உகாரம்சித்
தொருபரான கிருபைக்கும் வாசகமாம். மகாரம், தாசனான
சீவாத்மாவுக்கு அறிகுறியாம். “அனாஸ் சித்தொருப
ஸ்யவிஷ்டேனோர் வாசக இஷ்யதே, பகார ஸ்து தயோர்த்தாபி
இதிப் பிரணவவட்சணம்” என்று பிரணவாகாரமான ஒங்கார
லக்ஷணம் கூறுகின்றனவாம்.

விசிஷ்டமாவது—சித்சித் பிரமமொன்றுமே தத்துவமென்
பதாம். இது சித்துக்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிறதாம்.
அத்வைதமாவது—சித்சித்துக்களைவிட்டு இரண்டாய் வேறா
கப் பிரிந்திருக்கையாம். இது சித்த, அசித்து, பிரமம்
என்னு மூன்றுதத்துவங்களாம். மூன்றும் பிரகாரப் பிரகா
ரிக னைக்கியத்தாலே ஒன்றென்னலாய் ஸ்வரூபபேதத்தாலே
மூன்றாயிருக்கின்றனவென்று சொல்லப்படும். அத்வைதம்-
சீவாத்வைதம், பரமாத்வைதமென் றிருவகையாம். சீவாத்
வைதமாவது—பிரகார அத்வைதமாம். பரமாத்வைதமாவது—
பிரகாரி அத்வைதமாம். பிரகாரமாவது சரீரமாம். பிரகாரி
யாவது - சரீரியாம். சித்தாவது -- ஞானத்துக்கிருபிடமான
சேதனர்களான ஆத்மாக்களாம். அசித்தாவது -- ஞானத்
துக்கிருப்பிட மின்றிக்கே யிருக்கும் அசேதனமான பிர
கிருதியாம். மாயையெனப்படும். அமலசொருபான ஆத்
மாவுக்கு சத்வ, ரசஸ், தமசென்னுங் குணஸ்ரியமான அசித்
சம்பந்தத்தாலே அவித்தையாதி கர்மவாசனாருசிகள் வுண்
டாயினவாம்.

அவித்தையாவது—அஞ்ஞானம். அது ஞானனுதயம், அந்யதாஞானம், விபரீதஞானரூபங்களாலநேகவித்மாயுமிருக்கின்றதென்க.

கர்மமாவது—கரணத்திரயத்தாலே பண்ணப்பட்டதாய் புண்ணிய பாபாத்மகமான கிரியாவிசேஷமாம். வாசனையாவது—முன்புசெய்துப் போந்தவற்றிலே மீளவு மூளுகைக்குறுப்பான ஸமஸ்காரமாம். ருசியாவது—ரசாந்தரத்தாலு மீட்கவொண்ணாதபடி ஒன்றிலே செல்லும் விருப்பமாம். ஆத்மாவினுடைய கர்த்திருத்வம் ஈஸ்வராதீனமென்க. ஆன்மாக்கள் அவ்வோபதார்த்தங்களிலுண்டான ஞானேச்சா பிரயத்னங்களை யுடையவர்களாய்க் கொண்டு பிரவர்த்தியா நிற்பர்களாம். பாமாத்மா ஆத்மாக்களுடைய பூர்வவாசனரூபமானவிதி திஷேதபிரவர்த்தியினாலே அநுமதியையும், அநாதரத்தையு முடையவராய்க் கொண்டு, விஹிதங்களினாலே அநுகங்கரத்தையும், நிஷிதங்களினாலே நிகரகத்தையும், புண்ணியத்துக்குப் பலமான சுகத்தையும், பாபத்துக்குப் பலமான துக்கத்தையும் ஆத்மாக்களுக்குக் கொடாநிற்குமென்க.

சாயுச்சியமே மோட்சமென்றது.

சாலோ, சாமீப, சாருப்பிய, சாயுச்சியமென்னும், பதவிகளில் சரியை, கிரியை, யோகமெனு மூன்றை யநுஷ்டிக்கிறவர்கள் சாலோக, சாமீப, சாருப்பியப் பதவிகளை யடைவர்களாம். சாயுச்சியமே மோட்சமாம். அதற்குள்ளே சாலோகாதிகளெல்லா மந்தர்பூதமாகையா லங்கொருவர்க்கும் வைஷ்ணவ்யமில்லையாம். பாமபதத்திலே சென்றால் வரும் சாயுச்சியமே மோட்சமென்றதெனப்படும்.

யஞ்ஞான தடோதியாறுதிகளால் பிரயோஜனமில்லையென்பது.

அஷ்டாங்கயோகங்க ளோடே கூடின யஞ்ஞ, தான, தபோதியான, சந்தியாவந்தன, பஞ்சமகாயக்கிய, அக்னியோத்ர, தீர்த்த யாத்திராதியும், சாஸ்திராப்பியாச சமாராதன, தர்ப்பணாதி ரூப கர்மயோகத்தையுஞ்செய்து அல்பஸ்திரத்வங்களான போகங்களையடைவது பிரயோஜனமில்லையென்

பனையும், சொஸ்வரூபம், பாஸ்வரூபங்களை யறியவோட்டாமல் மறைபபது மாயையாகையா லதற்குடன்பட்டமல் நாம் தேகமன்று, தேகாநுபந்திகளான தாரா புத்திராதிகளு நம் முடையதன்று, பகவத்சேஷபூதராய் பாநந்திரா யிருப்பவர்களென்பதையுமறிந்து, முத்தனென்கிற திருநாமத்தையடைந்து சாயுச்சியத்தைப் பெற்று சதானந்தனு யிருக்கும் படியான மஹாபலத்தைப் பெறுவதே நலமெனப்படும்.

தத்துவஞானம் பிறந்துச் சீவிக்஑ும்போதறிய வேண்டிய விஷயங்களாவன.

தத்துவஞானம் பிறந்துச் சீவிக்கும்போதறிய வேண்டிய விஷயங்கள் சொஸ்வரூபம், பாஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபங்களைந்தெனப்படும். சொஸ்வரூபம் - ஆத்மஸ்வரூபமாம். இது தியர், முக்தர், பக்தர், கேவலர், முழுட்சுக்களெனவைந்தாம். பாஸ்வரூபம் - பாத்துவம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அச்சாவதாம் யெனவைந்தாம். புருஷார்த்தஸ்வரூபம் - புருஷார்த்தம், அர்த்தம், கர்மம், ஆதமாநுபவம், பகவாதானுபவ மெனவைந்தாம். உபாயஸ்வரூபம் - கர்மம், கியாநம், பக்தி, பிரபக்தி, ஆசாரியாபியான மெனவைந்தாம் விரோதிஸ்வரூபம் - சுக்ஸ்வரூபவிரோதி, பாஸ்வரூபவிரோதி, புருஷார்த்தஸ்வரூபவிரோதி, உபாயஸ்வரூபவிரோதி, பிராப்யவிரோதியென ஐந்தாம்.

ஆன்மதத்துவ மிருபத்தினுலு. யிருபத்தைந்தாந் தத்துவம் ஆன்மா, யிருபத்தாநுந் தத்துவம் ஈஸ்வரனும். தத்துவ தோற்றமுதலிய 31, 32-வது பக்கங்களிலிருப்பதையஞ் சேர்த்துக்கொள்க.

வேதாந்தமார்க்கம்.

வேதாந்த மார்க்கபந்த முத்திவிவகாரங்களாவன.

ஆன்மதரிசனத்தை வேதாந்தநூல்கள் அத்தியாரோபம் அபவாதமென்னு மிரண்டு யுத்திகளைக்கொண்டு பந்தமோட்சங்களின் பாகுபாடுகளுடன் அறிவிக்குமாம். அத்தியாரோப மாவது—பழுதையிற் பாம்பும், கட்டையிற் கள்வனும், கான

லிற் சல்பூம், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியுந் தோன்றுவதுபோல கற்பிதமாகப் பிரமத்தினிடத்தில் செக சீவ பரந் தோன்றிய தெனப்படு.

அபவாதமாவது—கற்பிதமாகப் பிரமத்தினிடத்திற் றீரூன் றிய அந்த செக, சீவ, பரத்தைத் தனது ரூபமாக ஜீன்றி லொன்றுண்டான பிரகாரம் முறையாக வடக்கிச் சுத்தபிர மத்தைத் தரிசிப்பதென்பதாம். தத்துவங்களின் பாகுபா டாகிய அத்தியாயரோபமே பந்தமாம். இது தன்னை யுபாதித் தியத்தி லொன்றாகக் காண்பதாம். தத்துவங்களின் வொன் றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரிசிற்தே முத்தியாம் இது தன்னை ஞானபிரகாசமாகக் காண்டலாம்.

பிரமகைவல்லியமடையு மார்க்கம்.

வேதமுடிவாகிய வுபநிடதத்தில் பிரமகைவல்லிய சமாதி யிலிருந் தடைவதற்கு மேலானமார்க்கம் மாயாரூபம், மாயா தரிசனம், மாயாசுத்தியென்றும், சீவரூபம், சீவதரிசனம், சீவசுத்தி யென்றும், பிரமரூபம், பிரமதரிசனமென்றும், தேக கைவல்லியம், விதேககைவல்லியமென்றும், பத்துகாரியங்க ளாகச் சொல்லப்படும்.

மாயாரூபமாவது —சர்வபிரபஞ்சங்களுமுண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாய் நாமரூபமாய் விளங்குதலைக் காண்கை.

மாயாதரிசனமாவது—அந்த நாமரூபமாகிய விரண்டும் மாயையெனக் காண்கை.

மாயாசுத்தியாவது —அதனுடைய அதிட்டானத்தைக் காண்கை. அதிட்டனமாவது - ரூப்தி, அறிவு.

சீவரூபமாவது—மாயாரூபத்தைக் காண்க வோறிவுண் டெனக் காண்கை. சீவதரிசனமாவது—அவ்வறிவு தானெ னக் காண்கை. சீவசுத்தியாவது—அவ்வறிவின் அதிட்டா னத்தைக் காண்கை.

பிரமரூபமாவது—மாயாரூபத்துக்கும், சீவரூபத்துக்கும் அதிட்டானம் பிரமமெனக் காண்கை. பிரமதரிசனமாவது— மாயையுஞ் சீவனும் பிரமமாகத்தானே காண்கை.

தேககைவல்லியமாவது—பிரமமாகத் தானே காண்கிற போதமுநீவின ஆனந்தமயமாய் நிற்கையாம்.

விதேககைவல்லியமாவது — பிரமானந்தாதீதத்தையடை கையாம்.

இந்த தசகாரியமும் அநுபவப்பட்டு பிரம கைவல்லிய மடையில் பந்தமுத்தி விவகாரஞ் சொப்பனம்போலக் கண்டு மேல்சநத்துக்கு வித்தாகிய ஆசையும் பயமுமொழியுமாம். தான் சர்வானந்தத்திற்கும் அகிட்டானமாகிய பிரமானந்த மயமாகையால் ஆசையும், தற்சொருபமாகிய பிரமானந்தத் தைத்தவிர பிரத்யக்கு வேறொன்றுமில்லாததாகையால் பயமு மொழியுமாம்.

சக்தி, மாயை, தத்துவங்கள் தோற்றமுதலியன.

சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமென்னு மிலக்கண ங்களையுடைய சுயம்பிரகாசமாகிய பரவஸ்து வின்கணின்று, பின்னாசத்தியும், அந்த பின்னாசத்தியினின்று மாயையுந் தோ ன்றுமாம். அந்தமாயை ஊர்த்தமாயை அதோமாயென் றிருவகைத்தாம். அதில் ஊர்த்தமாயையினின்றும், பரதத்து வமும், பரதத்துவத்தினின்றும் வியோமமும், அந்த வியோ மத்தினின்று காலபரமும், தோன்றுமாம். அதோ மாயையி னின்று புருடனும் அந்தப் புருடனில் மூலப்பிரகிருதியும், அந்த மூலப்பிரகிருதியினின்று புத்தியும், அந்தப் புத்தியி னின்று அகங்காரமும், சத்துவ ரசஸ் தமசென்னு முக்குணங் களும் வுண்டாய் அந்த முக்குணங்களில் ஒவ்வொன்றும் சத்துவ ரசஸ் தம சாக மும்முன்று யொன்பதுகுணங்களாய் விரியா நிற்குமாம். சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதானமான போது அதிற் பிரதிவிம்பித்த ஈசரன் சகத்தை ரக்ஷிக்கையி னாலே விஷ்ணுவென்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸ்பிரதானமான போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசரன் சகத்தை சிருஷ்டிக் கையினாலே பிரமாவென்றும், சத்துவத்தில் தமசு பிரதான மானபோது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசரன் சகத்தை உபசம் மரிக்கையினாலே உருத்திரனென்றும், பெயராய்நிற்பராம்.

இச்சிசில் சத்துவம் பிரதானமானபோது அதில் பிரதிவிம் பித்தசிதாபாசன் தத்துவநிஷ்டனென்றும், இரசீசில் இரசஸ் பிரதானமானபோது அதிற் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் கர்ம நிஷ்டாபரனென்றும், இரசசில் தமஸ் பிரதானமானபோது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல் நித்திரை ம்பக்கமாகிய விவைகளையுடையவனென்றுஞ் சொல்லப்படும். தமோ குணத்தில் ஆவரணம் வீட்சேபமெனு மிரண்டுசத்திகளும், அபஞ்சிகிருத பஞ்சதன்மாத்திரைகளான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கெந்த, மெனு மைந்தும், சூட்சுமசரீரங்களும், பஞ்சிகிருத பஞ்சமகாபூதங்களான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மெனுமைந்தும், தூலசரீரப்பிரபஞ்சங்களூந் தோன்றினவாம். தன்மாத்திரைகளுக்கு அபஞ்சி கிருத பூதங்களென்றும், குக்தும பூதங்களென்றும், முக்குணங்களென்றும் பெயராம்.

பஞ்சீகரணமென்பது.

ஒரு பூதஸ்வரூபத்தை யிரண்டுபங்காக்கி, ஒருபாதி யந்த பூதமாகவேயிருக்க நின்றபாதி ஒவ்வொன்றை நான்குநான் காகச்செய்து அந்த நான்கிலும் அந்நியோந்நியம் வியாபித் திருப்பதாம். அபஞ்சிகிருதபூதமாகிய தன்மாத்திரைகளான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமெனு மைந்தையு மிரண்டு கூறுக்கி யதாவது பத்துபங்குசெய்து அவற்றிலொருகூற்றில் ஒவ்வொன்றை நன்னுன்காக்கித் தன்னப்சமல்லாத நான் கொடுநான்கையுங்கூட்ட தூலபூதங்களான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனு மைந்துமுண்டாயினவாம். தூல பூதங்களினின்றும் தூலசரீரங்களும், அண்டமும், புவனமும், போகங்களுந் தோன்றினவாம். “தாக்கு மிவ்வுயிர்க்குத் தூலதனுவும் போகமுமுண்டாக்க, காக்கு மிவ்வீசன் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்றானே” என்று கைவல்வியநவ நீதத்தறிக.

ஆவரணசத்தி வீட்சேபசத்தியென்றது.

ஆவரணசத்தியாவது — ஆவரணம் அஞ்ஞானமெனுமிர ண்டும் அசுத்த மாயாசம்பந்தமாம். ஆவரணமெனினும் பஞ் சகோசமெனினுமொக்கும். இருளைப்போல்மறைப்பது.

ஆவரணமாவது—மறைப்பு. •இது சீவர்களுக்கும் சரீரத்திரயமாகிய சிதாபாசன், சாட்சி, சைத்தன்னியமென மூன்றின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரியவொட்டாமல் மறைத்து, தத்துவங்களை யொருமைப்பாடாகச் சீவர்கள் நானென்றபிழ்வினிக்கச் செய்வதென்ற தென்க. முத்தியிற் சேர்க்கவொட்டாமல் ஆவரணம் கெடுக்குமாம். “கொழுத்தவாவரணமுத்தி கூடாமற் கெடுத்தகேடே” என்று கைவ-ந-நீ-ம்.

விட்சேபசத்தியாவது விட்சேபம், பரோட்சஞானமென மிரண்டும், சுத்த மாயாசம்பந்தமாம். விட்சேபம் சநந்ததுக்காரணமானாலும், சிவனுதி முயர்ச்சிகளால் வீடடைபவர்களுக்கு மிகவுஞ் சகாயமாம். விட்சேபம் - அறிவு, அறிதற்குதனியாம். இது பிறவி முதற்றுணைக் காரணமாயிருந்து முன்னர் விடயஞானத்தை விளக்கி, பின்னர் ஞானசாதனமாயிருந்து சொரூபஞானத்தை விளக்கிவைத்து அதுவுட அந்தச் சொரூபத்திலேயே லயமாகி விடுமென்க. “தோற்றமாஞ் சத்திதானே துன்பமாம் பவமானாலும், ஆற்றலான் முத்திசொர் வார்க்கனுகூல சகாயமாமே” என்று கைவீ. ந. நீதத்திற்காண்க.

தத்துவவகைகளாவன—தன்மாத் திரைகளான அபஞ்சிக்ருதபூதங்கள் 5, பஞ்சீகரணபூதங்கள் 5, அந்தக்கரணங்கள் 5, ஞானேந்திரியங்கள் 5, கன்மேந்திரியங்கள் 5, புருடன் 1, காலபரம் 1, வியோமம் 1, ஆக தத்துவங்கள் யிருபத்தெட்டி ன்மேல் மாயை 1, பின்னாசத்தி 1, இந்த மொத்த முப்பது தத்துவங்களே பந்தமாம். இதுவே உபக்கிரமம். இந்த முப்பதுதத்துவங்களு நீங்கி சுயம் பிரகாசத்தையடைதலே முத்தியாம். இதுவே உபசங்கராமாம்.

அந்தக்கரணங்களு மவற்றின் காரியப்பாடுகளும்.

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்துக் கொவ்வொரு மாத்திரையாக எடுத்துவைத்தது அந்தக்கரணங்களாம். ஆகாயத்தின் விருத்தி உள்ளமும், வாயுவின் விருத்தி மனமும், தேயுவின் விருத்திபுத்தியும், அப்புவின விருத்தி சித்தமும், பிருதிவியின் விருத்தி அகங்காரமுமாக அந்

க்கரணங்களைந்தெனப்படும். உள்ளமாவது — உச்சியில் ன்று சூலத்தையுமறிந்து தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருக்கு ராம். மனமானது—நினைக்குமாம். இது சலனம், அசல மன் றிருவகைத்தாம். சலனமானது—உள்ளேநின்று சங் ற்ப விகற்பங்களைப் பண்ணுவதாம். அசலமாவது—புற பே இந்திரியத் துவாரங்களினாலே இந்திரியங்களைச் சம்பந் ம்பண்ணி நிற்பதாம். ஆன்மா இந்திரியங்களோடேகூடி நிற் னும், மனமானது பொருவிடயத்திலே பொருந்தாத கால து இந்திரியங்கள் சேடிக்கமாட்டாததலின் மனதே பிர ானமென்றதென்க. புத்தியாவது—விசாரிக்கிறதாம். ரூப பதங்களை விளக்குவதாம். சித்தமாவது—சிந்திக்கிறதாம். அகங்காரமாவது—கொண்டெழுப்புகிறதாம். புத்தியும் அகங் ாரமுமொன்றென்று சொல்லப்போகாதென்க. 12, 13, பக் குகூறிற் கண்டதையுமறிக.

அந்தக்கரணங்களின் அதிதேவதைகளாவன.

உள்ளமாவது — அறிவு. மனதுக்கு சந்திரனும், புத் துக்குக் கேசுதாஞ்ஞானிய புத்திராமசத்தியும், சித்தத்துக்கு சனும், அகங்காரத்துக்கு உருத்திரனும் அதிதேவதைக ளென்று மதங்கம் சுப்ரபேதமென்னும் ஆகமங்கள் கூறுகின் னவாம். கரணம் - உதவி.

உ - ம். “என்று மறிகரண மினிநான்கு கேளா யியம்புமனம் புத்தியாங் காஞ்சித்தம்” என்றும், “மனமான செய்நினைக்கும் புத்தி விசாரிக்கு மகங்காரங் கொண்டெழுப்பும், சித்தமொன்றிவிக் தம்” என்றும் உடலறிவிளக்கம். “அறிவாவ னுள்ளமாகாயஞ் த்தமா யுச்சியினின்றே” என்று ஞானனுபவசாரம்.

ஞானேந்திரியங்களு மவற்றின் காரியப்பாடுகளும்.

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்துக் கொவ் லொருமாத்திரையாக தனித்தனியே யெடுத்துவைத்தது ஞா னேந்திரியங்களாம். ஆகாசத்தினம்சம் சோத்திரமும், வாயுவி னம்சம் தொக்குவும், தேயுவினம்சம் சட்சுவும், அப்புவினம் சம் சிங்ஙுவையும், பிருதிவியினம்சம் ஆக்ராணமுமாக ஞா னேந்திரியங்க ளைந்தெனப்படும். சோத்திரமாவது—தேகத் தில் ஆகாசமாகிய காதினிடமாகநின்று சத்தத்தையறியுமாம்.

தெரிக்காவது—தேகத்தில் சூக்குமமாக வாயுவினிடமாகிந்ன்று தன்னைப் பொருந்தின சிதோஷ்ணாதி பரிசங்களை அறியுமாம். சட்சாவது—தேகத்தில் கன்குவனையில் சூட்சுமபூத அக்கினியினிடமாக நின்று ரூபத்தை யறியுமாம். சிங்நுவையாவது—சரீரத்தில் சூட்சுமபூத அப்புவினிடமாகிந்ன்று ரசங்களைக் கிரகிக்குமாம். ஆக்ராணமாவது—தேகத்தில் நாசினுனியிலிருந்து கந்தத்தையறியுமாம். அதாவது நாசிகையில் சூட்சுமபூதபிருதிவியை யாசரித்து வாயுசத்தத்தினாலே வந்தடைந்த சுகந்தம் துர்கந்தமாகிய லிவைகளைக் கிரகிக்குமாம். ஞானேந்திரியங்களைந்தும் ஆன்மாவின்னுடைய ஞானக்கிரியாசத்தி வியாபாரத்துக்கு அபிநிபஞ்சகமெனப்படும். அபிவியஞ்சுகம், பிரகாசிக்கிறதென்க. அரத்தக்காணங்களில் ஐந்து மாத்திரையுமொன்றாய்க் கூடினதைக்கொண்டு ஐந்திர்திரியங்களினாலு மைந்துவிடயங்களை யு மறியுமாம். ஐந்து மொன்றோடொன்று கூடாதபடியினாலே ஒன்று மற்றொன்றையறியாதாம். அந்தக்காணங்களும் ஞானேந்திரியங்களும் ஞானசாதனங்களெனப்படும். ஞானேந்திரியம், புத்தியிந்திரியம், பொறி, காணம், கந்தம் என்பன ஒருபொருட்களினி. ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்களுக்குச் சகாயமாம். கன்மேந்திரியங்கள் ஞானேந்திரியங்களுக்குச் சகாயமல்லவாம். “நற்செவி தொக்குக் கண்ணு நாசியைந்திணையு நல்லோர், புத்தி யிந்திரியமென்று புகன்றனர்” என்றிருப்பதையறிக.

ஞானேந்திரியங்களின் அதிதேவதைகளாவன :—சோத்திரத்துக் கதிதேவதை திக்குநி, தெய்வம் சிவனும். தொக்குக் கதிதேவதை வாயுபகவான், அதிதெய்வம் மயேஸ்வரனும். சட்சவுக் கதிதேவதை சூரியனும். சிங்நுவைக் கதிதெய்வம் வருணன். ஆக்ராணத்துக் கதிதேவதை அசுவனி, அதிதெய்வம் பிரகஸ்பதி பகவானும்.

கன்மேந்திரியங்களு மவற்றின் தொழில் முதலியனவும்.

பஞ்சபூதங்களின் இராச சாம்சத்திலே பூதத்துக் கொவ்வொருமாத்திரையாக யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது

வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுறு, உபத்தமென்னும் கன்மேந்திரியங்களைந்தாம். அவற்றின் தொழில்கள் முறையே வசனம், கமனிம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமென வைந்தாம். வாக்கு வசனிக்கும், பாதம் கமனிக்கும், பாணியிடுதலுமேற்றலுஞ் செய்யும், பாயுறு மலசலாதிகளை விசர்க்கஞ்செய்யும், உபத்தம் ஆனந்திக்குமாம். வாக்காவது - சொல். பாதமாவது - கால். பாணியாவது - கை. பாயுறுவாவது - குதம், அபானம். உபத்தமாவது - குறியென்க. “வாக்கொடு பாதம் பாணி பாயுவோடு பத்தமைந்து” என்று சி - ஞா - சி.

கன்மேந்திரியங்களின் அத்தேவதைகளாவன :— வாக்குக்கத்தேவதை சரஸ்வதி. பாதத்துக் கத்தேவதை இந்திரன். பாணிக்கத்தேவதை மால். பாயுறுவுக் கத்தேவதை மிருத்யுவ. உபத்தத்துக் கத்தேவதை பிரமாவாம். வாக்குகள், சூக்குமம், பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென நான்கு வகையாகுமாம்.

தன்மாத்திரைகளு மவற்றின் காரியப்பாடுகளும்.

சூக்குமபூதங்களாகிய சத்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தமெனு மைந்தும் தன்மாத்நிரைகளாம். இவை ஞானேந்திரியங்களைநதுக்கும் அறிவையுண்டாக்குவன வாம். ஞானேந்திரியவிஷயங்களெனவும் படும். சத்தமானது—ஆகாசத்திலும் செவியிலும், ஸ்பரிசுமானது—வாயுளிலும் உடம்பிலும், ரூபமாவது—தேயுளிலும் கண்ணிலும், ரசமாவது—நீரிலும், நாவிலும், கெந்தமாவது—பிருத்திவியிலும், நாசியிலுமாக நிற்பதென்க. “ஓசைநற் பரிசரூப விரத கந்தங்களு என்று, பேசுமாத்நிரைகளைந்தும் பிறக்கும் பூதாதிகத்தில்” என்றும், “சத்த நற்பரிச ரூப விரத கந்தங்களைந்தும், வைத்தனர் விடயமாக” என்றும், சி - ஞா - சி.

தூலபூதங்கள், அவற்றின்யடிவு, நிறம், அத்தேவதைமுதலியன.

தமோம்சமாயிருக்கிற தூலபூதங்கள் பிருத்திவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமென வைந்து. இவற்றில் பிருத்திவி கடினம் நாற்சதுரம் வெண்மை பொன்மை கருமை புகை நிறம், கடகடாதிபான வொலி, அதிதெய்வம் பிரமா.

அம்பு - வெண்ணிறம், அர்த்தசந்திரவடிவு, சலசலமகிழான
வொலி, அதிதெய்வம் விஷ்ணு. தேயுச்செம்மைநீடம், முக்
கோணவடிவு, தமதமவொலி, அதிதெய்வம் உருத்திரன்.
வாயு - கருத்தநிறம், அறுகோணவடிவு, சசசசவொலி, அதி
தெய்வம் மயேஸ்வரன். இது உற்பூதஸ்பரிசம், அதுர்பூத
ரூபமுமாயிருக்கும், யோகிஸ்வரா லறியப்படுவதாம். ஆகா
சம், ஆகமாந்தரங்களில் தூமவர்ணங் கூறப்படுமாம், எதி
ரொலியாம், அதிதெய்வம் சதாசிவனாம். பஞ்சபூத வியல்பு
கள் 11 - வது பக்கத்திலிருப்பதையறிக.

தூலபூதபௌதீக காரியப்பாடுதலியன.

பிருதிவியில் - மயிர், தோல், நரம்பு, எலும்பு, தசைஎனு
மைந்தும்; அப்புவில் - ஓடுநீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை,
மச்சை, எனுமைந்தும்; தேயுவில் - ஆகாசம், நித்திரை, பயம்,
மைதுனம், சோம்பல் எனுமைந்தும்; வாயுவில் - ஓடல், நடத்
தல், நிற்பல், இருத்தல், கிடத்தல், எனுமைந்தும்; ஆகாசத்
தில் - காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் எனுமைந்
துமுண்டாகுமாம்.

பஞ்சீகாண அன்னியோன்னிய வியாபகமாவது - பிரு
திவியில் பிருதிவிகூடில் அஸ்தி. அப்புக்கூடில் பாம்பு, தேயு
சார்மம், வாயு நரம்பு, ஆகாசம் ரோமம், ஆக 5 - 11 பிருதிவி
யின்கூறும். அப்புவில் அப்புக்கூடில் மூதந்திரம், பிருதிவி உமி
நீர், அக்கினி வியர்வை, வாயு உதிரம், ஆகாசம் சுக்கிலம்,
ஆக 5 - 11 அப்புவின்கூறும். தேயுவில் தேயுகூடில் நித்
திரை, பிருதிவி பசி, அப்பு தாகம், வாயு ஆலசியம், ஆகாசம்
சங்கமம், ஆக 5 - 11 தேயுவின்கூறும். வாயுவில் வாயுகூடில்
ஓடல், பிருதிவி படுத்தல், அப்பு நடத்தல், தேயு உட்கார்த்
தல், ஆகாசம் தாண்டல், ஆக 5 - 11 வாயுவின்கூறும். ஆகா
சத்தில் ஆகாயம்கூடில் மோகம், பிருதிவி விராகம், அப்பு
துவேஷம், தேயு பயம், வாயு லச்சை, ஆக 5 - 11 ஆகாயத்
தின்கூறும். ஆக இருபத்தைந்தும்கூடி சீவனுக்கு ஸ்தூல
தேகமானதாம். சீவனுக்கிதுவே சாக்கிராவத்தையாம். அபி
மானி விஸ்வனாம். ஸ்தூலபௌதீகமாம். பஞ்சீகாணம் பக்
கம் 120 லறிக.

தத்துவநியதி.

தத்துவங்களை வியதிகளையுமிடத்து அறுசுவையைப் புர்த்து, இனிப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கைப்பு, அறிவதுபோல போதத்தை முன்னிடாமல் தத்துவங்களிற் பொருந்தி வொவ்வொன்றையும் விசாரித்தறிவதென்ப்படும். அஃதெப்படி யென்னில்? தேகம் உயிரா? சுவமாய்ச் சிதைகின்ற தேகம் பஞ்சபூதங்களின் கூறுகையாலும், தேகமென்றறிவது வேறாயிருப்பதாலும், தேகத்தனக்கன்னியமாயிருப்பதாலும் தேகம் உயிரல்ல. பஞ்சபூதங்களும் இந்திரியங்களும் உயிரா? என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்காது நன்றாய் கேழ்க்கிறதென்றும், கேழ்க்கப்படவில்லை யென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாலும், இந்திரியங்களொன்றறிந்த தொன்றறிபாதாகையாலும், ஒன்று மற்றொன்றை யறியாதாகையாலும், அவைகள் பஞ்சபூதங்களின் கூறுகையாலும், இந்திரியங்களையும் பஞ்சபூதங்களையும் மறிவது வேறாயிருப்பதாலும் அவைகளாயிரல்ல. பிராணவாயு உயிரா? வெறுந்துருத்தி காற்றை வீசுவதுபோல் மூக்கினால் வீசும் ரசோ குணவிகாரமாகிய பிராணவாயுவை விட்டும், அடக்கியும், சும் பித்தும் தன்வசம்பண்ணிக்கொண்டு மூச்சு போக்குவாயு செய்வது வேறாயிருப்பதாலும், என் பிராணனைன்றறிவதாலும், உறக்கத்தின்கணரின்னிற் சிற்றலானும், பிராணவாயு உயிரல்ல சூன்னியம் உயிரா? அவ்வாறு சொல்லுவதொன்றுண்டாகையாலும், சூன்னியமென்றறியப்பட்டது வேறாயிருப்பதாலும், சூன்னியம் உயிரல்ல. அந்தக்கரணங்கள் உயிரா? என்மனம், என்புத்தி, என்சித்தம், என் அகங்காரமென்று சொல்லப்படுவதாலும், மனம் வாயுவின் கூறாயும், புத்தி தேயுவின் கூறாயும், சித்தம் அப்புவின்கூறாயும், அகங்காரம், பிருதிவியின்கூறாயுமிருப்பதாலும் கண்ணுக்குக் காட்டுகிற விளக்குபோலவைகள் வுயிருக்கு அந்தரங்கக்கருவிகளாயிருப்பதாலும் அந்தக்கரணங்க ளுயிரல்ல. பிரமம் உயிரா? சாக்கிராதி யைந் தவத்தைப்பட்டு ஆன்மா அறிதலால் பிரமமுயிரல்ல. அனைத்துங்கூடிய சமுதாயம் உயிரா? அவை தத்துவங்களுக் குட்பட்டதாகையாலும், பஞ்சகோசங்கள்

சத்தா திருணங்களின் விருத்தி விசாரங்களாயிருக்கையாலும், ஆன்மா தத்துவங்களுக்குள்பட்ட தல்லாதாகையாலும் ஆன்மா துரியாதீதத்தினுண்மையாதலாலும் அனைத்துக்கூடிய சமுதாயம் உயிரல்ல. இவையெல்லாம் உயிரல்லவாகில் உயிராவதேதென்னில்? கண்காட்சிகளையறிவதுபோலக் கருவிகளையெல்லாம் 'இது விதுவென்று பகுத்தறிந்து அவையெல்லாம் தானன்றென்று நீங்கியவற்றின் முடிவிலே நின்ற அறிவாகிய நீயே ஆன்மசைதன்னியமென்றதென்க. அறிவே நீயாதலால் நீயே சாட்சியாம்.

சாக்கிரத்திற் றாலதேகத்தைத் தனுவாகப்பெற்று வுலக போகத்தை நுகர்வதும், சொப்பனத்தில் சூட்சுமதேகத்தைத் தனுவாகப்பெற்று அங்குள்ள சுகத்தை நுகர்வதும், சுழுத்தியில் காரணதேகத்தைத் தனுவாகப்பெற்று அங்குள்ள கேவலசுகத்தை யநுபவிப்பதும் அறிவுக்கேயன்றி வுபாதிக்கனதென்க. நீ வுன்னுலறியப்பட்டுப் பொருளாமென்னில் உலகமாம். உலகஞ் சடமாதலால் நீயல்ல. நீ வுன்னுலறிபுப் படாப் பொருளாமென்னில் சூன்னியமாம். சூன்னியம் சடமாதலின் நீயல்லே. இவ்விரண்டையு மறிவதறிவாகலின் அதுவே நீயாமென்க.

உ - ம். “அறிவு பூசும சென்னில் வேறு புறத்தவை கண்டிலஞ், செறிவு தானுட லத்தே னிற்சுவ மாணபோதுடற் றேறுமோ, குறிக்கொ ளாதுடல் வாயு வானவை கூடிடாமையி லென்னிநீ, பிறித ராதுயிர் நிற்கு ஞான முறக்க மென்பிற வாததே” என்றும், “எனதென்ற மாட்டி லெனதலா தென்றா, துனதலா துன்கைகா லாக்கை—எனதென்று, மென்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நிற் றிகா, ணுன்னறிவை வேறுமுணர்” என்றும் சி - ஞா - போதத் திலும், “உணர்வன காரண மென்னி னென்றையொன் றுணரா வெவ்வே, றணைதருஞ் செயல்க ணுன்கு மறிந்தவையடக்கி யான்மா” என்றும், “வறிந்திடும் பிராணன் றனனை வடக்கியும் விட்டு மான் மா” என்றும் சி - ஞா - சியிலும், “மண்ணதி சத்தாதி வாக்குமன மாதி, கண்ணதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற—வுண்மைசீனை, யணுவெ ன்நே யுணர்ந்துஞ் சார்பினையுங் கண்ட, யுனையறிவென் றுள்ளே யுணர்” என்று ஒழுவிலொடுக்கத்திலும், “பன்னரிய வுடன்மூன் றுங் கோச மைந்தம் பகுத்தறியு முயர்சாட்சி நீயாங் காணே”

என்று பரமானந்ததீபத்திலும், “பிறிவதெப் படியென் றக்ஷால் பிணமாட முடனா னென்னு, மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம் பூத விகாரமன்றோ, வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல மூக்கா, வெறிபிராணனுந் யல்லே யிராசத குணவி காரம்” என்று கைவ, ௩, நீதத்திலுங்காண்க.

அறிவையன்றி யாதும்ன்றென்பது.

அநாத்மாவாகிய தேகமே யாத்மாவென்றது நாஸ்திக மும், அதை மறுக்க சிவனெனக்குறிப்பித்தது ஆஸ்திகமும், இவ்வாஸ்திகத்தை மறுக்க அறிவென்றது வேதாந்தமுமாம். அநாத்மாவைத்தவிர வேறே யாத்மாவென்றவனார்? மயக்கமாயுள்ள சொப்பனத்திற் றானாகவந்து முளைத்தவெனவன்? மயக்கமாயுள்ள சொப்பனமும், காணப்படாத சுழுத்தியையுங் கண்டவெனவன்? இவையனைத்தினையும் ஒழுங்காகச்சேர்த்து சாக்கிரத்திற் சிந்திக்கிற வறிவாவதியாவது? இவையெல்லா மாய்ந்து பார்க்கில் இவற்றையெல்லா முணருந்தேகி யொருவனுள்ளெனத் தோன்றுகிறதல்லவா? அந்தத் தேகியெனல் அறிவாகிற பொருளென விளங்கும். இதுவே பிரத்யேக ஆத்மஸ்வரூபமாம்.

அறிவே பரமும், உயிருமாம். அறிவைத்தவிர உயிர் பரமரண்டிமில்லையென்க. ஆராய்வதன்முன் உலகம் நாமரூபமாகவும், பின்னான்குகவும் காண்டல் யாது? நாமரூபம் பாழிலும், பாழ்நாமரூபத்திலும் காணாததெது? இங்ஙனம் நிற்பதும் நின்றுணர்வதும் அறிவேயாகலின் அறிவையன்றி யாது மின்றெனப் பெறும். தத்துவங்களையெல்லாம் விடுவித்து முடிவில்நின்ற அருளையும் பரையையுங்கடந்து அதன்மேற்றோன்றும் ஆனந்தத்தையு மெதிரிடாமல் அதனுள்ளதீதப் பட்டிருந்ததே தன்னையறியா வறிவெனப்படும். அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நாடுவென்று பிறிபடுவனும், நாவானது தன்பெயரை நாடுவென்று கூறினும் அப்பெயர்க்குரிய நாமம் வேறின்றித் தானாயிருந்த அந்நாவைப்போலும் நீ நான் என்று சொன்மாத் திரமேயன்றித் தானுமெதிரு மதற்குண்டாகாதென்றும், எல்லாம் அறிவுமயமாயிருக்குமெனவுமப்படும.

அறிவு மாயைக்கப்பாற்பட்ட வியாபகமென்பது.

வைசேடிகன மனமுதலிய தத்துவங்கள் வந்து கூடிய காலத்து அறிவுஉண்டாகுமென்றும், பரிணாமவீதி ஆன்ம வுக்குச் சுதந்தரமாயறிவில்லை இறைவனுணர்த்தவுணருமென்றும், அறிவில்லாத கன்மயோகிகள் ஆன்மா வுடவினோரிடத்தி லிருக்குமென்றும், பாஞ்சராத்திரி ஆன்மா பாமாணுவா யிருக்குமென்றும். சமணன் உடம்பு முழுதிலும் ஆன்மா வியாபித்திருக்குமென்றும், மாயாவாதி போக்குவாவின்றி யெங்கும் பரிபூரணமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்களாம். அறிவு அசுத்தமாயைக்கும், சுத்தமாயைக்கு மப்பாற்பட்ட வியாபகமென்றும், மாயையில் தோற்றப்பட்ட விருபத்தினாலு தத்துவங்களுக்கும் பிரகிருதி வேறுதலா லதற்குக் காரண மென்றும், அந்தமாயைக்கு மேலான இருபத்தைத்தை ஆன் மாவென் றெண்ணப்பட்டதென்றுஞ் சித்தாந்தமானதென்க.

காண்பான் காட்சியற்றவிடத்து வேதாந்த முத்தியும்
சித்தாந்த முத்தியுந் சரியேயாமென்பது.

தத்துவங்கணங்கி யவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையைபுந் துவித நாட்டமின்றிக் கழன்று நின்றால் தற் போதமும் ஆணவ வாசனையாகிய சார்பு மொழியுமாம். அப் படி யொழிந்தவிடத்திற்கும் அதீதத்திற்கும் இடையாகிய சந்தியில் ஞானானந்த முண்டாசுமாம். வெளியிலடங்கிய காற்றுதான் வேறொரு பொருளாய்த் தோற்றது வெளியே யானதுபோலும், அவ்வெளியில் நின்றசைந்தால் அதனை விடத் தானொருபொருளாகக் காற்றென்பதுபோலும், தற் போதம் அருளிலடங்கியும் விரிந்தும் நின்ற பழக்கமதைப் பார்த்தறிய வேண்டுமென்றதென்க. போதமடங்கில் அரு ளாம். அது அசையில் ஆன்மாவாம். அதனைச் சிறிதுந் தோற்றாதடக்க வேண்டுமாம். தற்போதங்கெட்டு ஆனந்தா தீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறு நிட்டை யில்லையாம். ஆனந்தம் மேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆனந்தமயமா கத் தோன்றுமாம். முத்திக்கண் ஒன்றென்று மிரண்டென் றுங் கூறக் கூடாதென்றதென்கவென்பதாம். காண்பானும்

காட்சியு மற்றவிடத்து வேதாந்தமுத்தியுஞ் சித்தாந்தமுத்தி யுஞ்சரிநியயாமென்க.

உ - ம். “போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும், போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகும்—ஈது, விழித்திமைப்பா னின் றால் வெளியசைந்தாற் காற்றும், பழக்கமதைச் சாட்சியைப் போற் பார்” என்றும், “வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம், நாதாந்த போதம் நமூவீனர்க்கு—நேதி, தனைக்கழுன்று சத்போதம் சார்பழியுஞ் சந்திக்க, வுனக் கறிவா னந்த முதிக்கும்” என்றும், “தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங் கிற்றற்செலவும், அத்தின வரத்து மசையாத—சுத்தத்தை, ஒன்றென்று நீசற் றுளதாவை யாதலின, லன்றென்ற தென்றே யறி” என்றும் ஒழுவிலொடுக்கத்திலும், “யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதி யானென்னு மக்கோ ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத், தான் செவ்வே றின்றிடவத் தத்துவந் தோன்றினே ரேதனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொ ளித் திட்டோ” என்று சி - ஞா - சியிலும் “இளைப்பினை யியக்க நீக்கி யிருந்துமுன் னிமையைக் கூட்டி, யளப்பிலம் புலனடக்கி யன்பவர் கண்ணே வைத்து, துளக்கமில் சிந்தைசெய்து தோன்ற லுஞ் சுடர்விட் டாங்கே, விளக்கினை விழியிற் காண்பார் மெய்ம்மை யைக் காண்கிற்பாரே” என்று திருவாயமொழியிலுங் காண்க.

அவத்தைகளாவன.

அவத்தைகளாவன — மாயாகாரியமாகிய கருவிக்கூட் டங்களின் சேட்டைகளாம். மதுபானஞ்செய்தவன் குண த்தை மாறுபடுத்தி மயக்ருதல்போல ஞானகுணத்தை மாறு படுத்துவதாம். அதன் மயமாகாமல் வேறுபிரித்து நின்றால் மயக்காதென்க. அவத்தைகள் காரணவத்தை பென்றும், காரியாவத்தையென்று மிருவகைத்தாம். காரணவத்தையா வது கேவலம், சகலம், சுத்தமென மூவகையாம். காரியா வத்தைகளை ஆன்மாக்கள் பொருந்துதற்சூக் காரணமான தென்க. கேவலாவத்தையாவது — சங்காரகாலத்திற் றன திச்சா ஞானக்கிரியைகள் விளங்காமல் மலமேலீட்டினால் மறைப்புண்டு கிடத்தலாம். சகலாவத்தையாவது—தனுகா ணதிகளோடு முதல்வன் ஆன்மாக்கட்குப் போகங்களைப் புசிப்பிப்பதாம். சுத்தாவத்தையாவது — பஞ்சமலங்களும் கருவிகளு நீங்கிப் பிறவியொழிந்து சுத்தனாய்ச் சிவத்தோ

பிறண்டறக் கலந்து விளங்குவதாம். இந்தச் சுத்தாவத் தையே சீவன் முத்திபேதத்தினாலே 'சதேகை' 'விதேகை' யென் றிருவகைத்தாம். சதேகையாவது—சீவன் முத்தித் தன்மையினிட்டையைப் பொருந்தி யிருத்தலாம். விதேகை யாவது—முத்தியைபடைந்த காலத்திற் சிவானந்தானுபுத்தியைத் தியானித்திருத்தலாம்.

தத்துவங்களைக்கித் தன்னையறிந்து அருளைத் தரிசித்து தற்போதமடங்கி பரைபேதானாக ஞேயத்தமுந்தினோகி யிருப்பது சுத்தாவத்தை யனுபவமென்றதென்க.

உ - ம். “தற்கேவல முத்தித் தானே தனிமையாம், பிற்பாற் சகலங் கலாதி பிரழ்வதாம், தப்பாற் பரிசுத்தங் கேவலஞ் சாக்கிரத், தப்பாற் புரிய வதிசுத்தமாமே” என்று சுவாயம்புவத்திக.

அவத்தாத்தானங்களு மவந்நிலங்குந் தத்துவங்களும்

சாக்கிராவத்தைத் தானம்ல்லாடம். அதிலடங்குந் தத்துவங்கள் ஞானகன்மேந்திரியங்கள் ௧0, வாயுக்கள் ௧0, தன் மாத்திரைகள் ௫, சுன்மேந்திரியவிஷயங்கள் ௫, அந்தக்கரணம் ௪, புருடன் ௧, ஆக ௩௫, யெனப்படும். சொப்பனாவத் தைத் தானம் கண்டம். அதிலடங்குந் தத்துவங்கள் ஞான கன்மேந்திரியங்கள் ௧0, வாயுக்கள் ௧0, அந்தக்கரணம் ௪, புருடன் ௧, ஆக ௨௫-ஆம் சுழுத்தியவத்தைத் தானம் இரு தயம், அதிலடங்குந் தத்துவங்கள், பிராணவாயு ௧, சித்தம் ௧, புருடன் ௧, ஆக மூன்றாம். துரியாவத்தைத் தானம், நாபி, அதனத்தத்துவம் பிராணவாயுவும் புருடாவதாக இரண்டாம். அட்சரம் ஓங்காரம் நிர்மலாத்மாவென்று பெயராம். துரியாதீதத்துக்குத் தானம் மூலத்தானம் ஒருகருவியுமில்லாமல் அறிவே பிரகாசமாயவத்தையின்றி நின்றமையால் ஞாயமில்லை ஓர் பிரளயமெனப்படுமென்க. காரியாவத்தைக் ளாகிய சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீத மெனு மைந்தும் முறையே சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோப வம், அனுக்கிரகமெனும் பஞ்சகிருத்தியங்களெனப்படுமாம்.

உ - ம். “சாக்கிரமும் பத்தைந்து துதலினிற் கனவுதன்னி, லாங்கிய விருபத்தைந்து களத்தினிற் சுழுநீனமூன்று, நீக்கிய வித

யந்தன் ஷிற் றுரியத்தி லிரண்டிராபி, நோக்கிய துரியாதீத நுவலின் மூலத்து ஸ்வான்றே” என்று சி - ஞா - சி.

ஞானோபதேசங்கள்.

தத்துவஸ்வரூபம். அஷ்டவக்கிரகரிஷி பார்க்கவ முநீந் திரனுக் கருளியது.

தன்னை மனோகரமான சுத்த சைதன்னியமென்று கெட்டும் பிறக்கிறது மிறக்கிறதுமான பந்தத்தினாலே மனுவிய பாவத்தை யடைகிற மனுவியன் தன்னுடைய அக்கியானந் தெரியாமல் காமவசமாய் சலனமடைந்து விருதாவில் கெட்டுப்போகிறான். மந்தபுத்தியுடையவன் தத்துவங் கேட்டும் விபரீதனென்கிற சிநேகிதனுடன்கூடி யென்னோமுங் காமமே ஸிச்சிப்பன், நல்ல புத்தியுரான். ஆத்மக்கியானியானவன் தன்னுடைய தேகத்தை அன்னியமாகப் பார்த்து நிறைந்தகளிலே சந்தோஷமும் கலக்கமுமில்லாதிருப்பனும்.

ஆத்மா வொருவனே சகலபூதங்களிலு மிருக்கிறான். சகலபூதங்களு டவனிடத்திலேயே யிருக்கிறது. இப்படிக்கிருந்தும் அறிவில்லாத பேயன்தான் தான்வேறென் றெண்ணுவனும். சகதுக்கங்களை மனதிலடக்கித் தான் கர்த்தாவும்ல்ல போககர்த்தாவும்ல்ல வென்கிற அமுர்த்தத்தையுண்டு வொன்றும் நினைபாமல் திச்சலனாய் நின்றால் பந்தங்கள் விடுபட்டு சுகமும் சாந்தியுமடைவன். எப்போதும் இச்சையில்லாதவனாயும், சாந்தனாயும், சொப்பிரகாசனாயும், தியானசொருபனாய் மிருக்கிறவனுக்குச் சமாதியிலிருப்பேனென்கிறதே பந்தமல்லவோ? நானென்கிறதே பந்தமாம். எப்பொழுது நானென்கிறதில்லையோ அப்போதே மோட்சமாம். முத்தியிலிச்சையுண்டானால் விடயங்களிலே யிச்சைகளை விடவேண்டுமாம். திரிசியத்தினால் சித்தமுண்டாகில் அப்பொழுதே பந்தமுண்டாம். திரிசியத்தில் மனமில்லாவிடில் அப்போ முத்தியுண்டாம். தண்ணியிலே அலை, நுரை, குமுளி பின்னமாகவுண்டானதுபோல பாமாத்மானிலே இந்தப்பிரபஞ்சம் பின்னமாகவே யுண்டாகிறது. நூலைவிட பிடவையில்தாததுபோல விசாரிக்குமளவில் சின்மாத்மரத்தைவிடப் பிரபஞ்சமில்லை

யாம். கர்ப்பாசத்தினாலே வுண்டான சர்க்கரை, ஆங்கும்பே யானுப்போலே, பூரண போத சொற்பமாயிருக்கிற தன் னாலே பிரபஞ்சம் வுண்டாக்கப்பட்டது. மண்ணிலே கடம் போலவும், பொண்ணிலே பூஷணம்போலவும், சலத்திலே யலேபோலவும், தன்னிடத்திலே யுண்டான சகத்து தன்னி டத்திலேயே யடங்குகின்றன. நானானந்தனுபடியினாலே யெந்தப்படிக்கு சகத்து விளங்கினாலும் நானே விளங்கு கிறேன். உதயாஸ்தமனமில்லாமல் சதல சகத்து நாசமானு லும் பிரமதி ஸ்தம்பபரியந்தம் நானாயிருக்கிற யெனக்கு நானே நமஸ்காரம் பண்ணுவேன். தேககாரியமாயிருந்தும் போக்குவருத்தில்லாம விந்தசகத்தை நானொருவனே வியா பித்திருக்கிற யெனக்கு நானே நமஸ்காரம் பண்ணுவேன். அறிகிறது, அறியப்படாதது அறிகிறவன் யிர்தமுன்றும் சாதகதிருஷ்டியினால் பார்க்கச்சே யில்லை. அக்கியானத்தி னாலே வுண்டாகிறதெல்லாம் சிறைஞ்சனனுபடியினாலே நானாகவே யிருந்தேன்.

சாகாமையே சத்தியமென் றறியவேணும். நிராகாரஞ் சத்தியமென்று நிச்சயம் பண்ணவேண்டும் கண்ணாடியிலே நிழல் காண்பித்தாப்போலவும்; அந்தச்சாயை கண்ணாடிக் காதாமானுற்போலவும், சரீரத்திலே எங்கும் பரமேஸ்வர னிருந்தும் அதிலகப்படான். பஞ்சபூதங்கள் தானல்லவென் றும் இந்நிரியங்களால் தானறியப்பட்டவனல்லவென்றும், தேகசாட்சியாய் சொல்லுக்ககப்படாத சித்ரூபமாகத் தன்னை யறியவேணுமாம். ஆத்மா ஒருவனே நாசமில்லாதவனென் றறிந்து பிரமக்கியான தீரமுண்டானால் அர்த்தாபேகையே னுண்டாகும். கிளிஞ்சலானது ஞானமில்லாதவனுக்கு வெ ள்ளரியென்று ஆசைதோன்றினுப்போலத் தன்னுடைய அக் கியானத்தினாலே விஷயங்களில் யிருதாபிரமை தோணிற்று.

நான் ஞானமாத்திரம், உபாதியெனக்கு அஞ்ஞானத்தா லுண்டாகிறதென்று பண்ணும் விசாரமே யெனக்கு நிர்விக ற்பமாச்சது. யெதார்த்தத்திலேயில்லாத யிர்த விசுவமெல் லாம் யென்னிடத்திற்குநே யிருக்கிறது. மகாசமுத்திரம்

போடே யிருக்கிற யென்னிடத்திலிருந்த சுகத்துச் சத்தியில் ரசிதமல்லாத் தோற்றுகிறது. ஆகாயத்தை மேகமறைத் தாப்போல இத்தசுகத்து என்னை மூடிற்றென்றெண்ணும் விக்யானபுத்தனுக்கு விடுகிறது கிரகிக்கிறது லயம் என்னு மூன்றுமில்லையாம் நான் கர்த்தாவென்கிற ஆங்காரசத்தத் துக்கு ஏன் பயப்படவேணும். நான் யெதர்க்குங் கர்த்தா வல்லவென்கிற அமுர்த்தத்தைப் பானம்பண்ணி சுகமாயிருக்க வேணுமென்க.

காலமும் வயதும், தொந்தமும், தனக்கெப்படி யுன் டாகுமென்று சித்தியடைந்த தத்துவக்கியானி யெதேச்சையாகவே சஞ்சரிப்பனாம். தைரியமுண்டானவன் போகத்தை யுந் துக்கத்தைபுமடைந்தாலும தன்னை வேறுகவே யறிந்து சந்தோஷமும் கேட்புமுமில்லாதவனா யிருப்பனாம். மனதி லிச்சையிலலாமல் ஞானமிர்த்தத்திலே திருப்தியடைந்த மகாத் மாவுக்குச் சரியாக வொருவருமில்லையாம். இந்த விசுவ மெல்லா மறிந்த மகாத்மா யெப்படி நடந்தாலும நிர்மலஆகா யத்தைப் புகை தொடாததுபோல அந்த மகாத்மாவுக்கு நிஷேதம் சற்றுமில்லையாம். பிரமக்கியானியை புண்ணிய பாவங்கள் தொடரமாட்டாதென்க.

சீவஸ்வர சிருட்டிகளென்றது.

திரிமூர்த்திசொருபமான சிருட்டிகள் சீவர்களனைவர்க் கும் வீடடைதற்குச் சாதனமாம் உலகத்தில் யாவர்க்கும் பொதுவான தாவரசங்கமங்களனைத்தும் ஈஸ்வரசிருஷ்டிக ளாம். உலகத்திற் பொதுவான ஈஸ்வரசிருஷ்டி நசிக்கில் யாதோருயிர்க்கும் ஜநநம் நீங்காவாம். நானென்னு மகந்தை யபிமானங்கள் ஆசைகள் துவேஷங்கள் காமக்குரோத லோப மோக மதமாச்சிரியமென்னும் பகைகளெல்லாம் சீவன் செய லாலுண்டானதேயன்றி ஈசனால் வந்ததல்லவாம். ஆசைமுத லிய சீவசிருட்டியிறக்கின் கொடிய சநநம் நசிக்குமாம். சீவ சிருஷ்டியை ஈசனால் வந்ததென்ற அறிவினிகள் நாகத்தை யடைவர்களாம். பிதா புத்திரர்களை தக்கபடி நேசிப்பதும் கோரிப்பதும்போல ஈஸ்வான் சற்சனருக்கு இன்பமும் துற்

சன்னுக்கு ரன்பமும் செய்வனும். சீவர்கள் சுகப்பிழாறு செய்யுமந்த சிட்சைபும ஈஸ்வரனது கிருப்பையோம்.

உ - ம். “செகந்தனிற் பொதுச்சுனர் சிருஷ்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம் அகந்தையா மபிமானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிணையெல்லாம் நிசுழ்ந்த சீவனர் சிருஷ்டிகளாகுங் காணிமலனர் செயலன்றே” என்றும், “தாவராதிகண சித்திடி லொருவர்க்கும் சநங்கணசியாவாம், கோபமாதிகண சித்திடிற்பந்தமாம் கொடும்பிற விகள் போகும்” என்றும் கைவல்லியநவநீதத்தறிக.

தன்னைத் தானென்றறியுமடும் சநநமரணமிருக்குமென்பது.

அறிவின்மையாலுண்டான பவரோகம் அறிவுவுதயமாய்த் தன்னைத் தானென்றறிந்தாராயுமட்டு மிருக்குமென்றதென்ப படும். தன்னையென்றது நசிப்பதான தேகத்தில் நசியா மற்றுனாய்ச் சேடித்திருக்கிற பிரத்யேக ஆத்மாவென்னுங் கூடத்தனும். தானென்றது போதமாகிய அறிவாம். தன்னைத் தன்னாலறிவதன்றி மற்றொன்று லறியப்படாதென்றும், அறிவினாற் றன்னை யாராய்ந்தவிடத்தன்றி தானெனவுணர் தல் கூடாதென்றும், தேகம் இன்னதென்றும், தேகியிணைய னென்று முணர்பவனெவனோ அவனை தன்னைத் தானென் றறிந்தவனாகுமென்றும், எவன் பிரமமாகிய தன்னை மற்ற தானோ அவனெவ்வித பதவிகளிலு நிலையின்றிச் சுழற்காற்றி லகப்பட்ட செத்தைபோல அழிவற்ற காலச்சக்காமென்னு மபக்கத்தில் மாறுது பிறந்திறந்து திரிந்துக்கொண்டே யிருப்பனென்றும், தன்னையும் தனக்காதாமாகிய பிரமத்தி னிலைமையினையும் வேதமகாலாக்கிய உபதேசப்பாடி தரிசிப்பா னாயின் பின்னர் அப்பிரமமே தானுபத்தானே அப்பிரமமாய் விளங்கப்படுவனென்றும் அங்ஙனம் விளங்கு மனுபவத்திற்கு உதயாஸ்தமனமின்மையால் சநநமரணமின்றென்றுங் கூறப் படும். தன்னைமறந்தது அஞ்ஞானமாம் பக்கம் 21-பார்க்க.

நானென்பதை யுள்ளவாரறிந்தா லல்லது பேதமறதென்பது.

நானென்னுதா ருலக லொருவருமில்லை, அதையறியப் புகு வாருமில்லை, ஆராய்ந்தாராய்ந்து பொருளல்லவற்றைப் பொரு ளாகக் கண்டதனால் துவிதபேதமறுதற் கிடமில்லை, அங்ஙன

மறமுதலுடல்நழுவித் தேகமே நானென முன்மேல வரும். ஆண் பெண் பேதமுண்டாய் மோகாதிக்கிடமாய்ப் பந்தம் பலப்படுமாம். உடலையன்றி நானெனற்குப் பொருளறியார் உடல்நழுவித் யெதைநா னென்றறிவர். உடலொழிந்ததென்னில்? உடல் நானாகவேண்டும். ஆன்மா உடலன்றே 'ஆது சித்து, போகதாகமுடையது. உடல்நீங்குவதால் போகதாகம் ஆன்மாவைக் கொழியவில்லை யாதலால் போகதாக மொழியு மளவு மோருடல் யேதேனும் வேண்டுமல்லவா? அங்ஙனம் வுடலெடுத்தா லெங்ஙனம் பிறவியு மல்லலுமகலும் ஆதலின் நானென்பதை யுள்ளவாறுதிர ஆராய்ந்தறிந்தா லல்லது தேத மறுதென்கவென்பதாம்.

நானென்பது நீயென்னும் ஞானமாகிய வித்தையும், பிரமமென்பது ஆனந்தமுமாம். நானெனற்குச் சுயம் வடிவம் மெய்யுணர்வு. இதைமறந்த அறிவே மூலப்பிரகிருதி, இதை மறந்த அறிவே மகதத்துவம், இதைமறந்த அறிவே அகங்காரதத்துவம், இதைமறந்த அறிவே குணத்திரியம், இதை மறந்த அறிவே ஈசன், இதைமறந்த அறிவே சீவன், இதை மறந்த அறிவே சூக்குமபூதம், இதைமறந்த அறிவே சூக் கும பவுதீகமான மனது, இதைமறந்த அறிவே ஸ்தூலபூதம், இதைமறந்த அறிவே ஸ்தூலபவுதீகமான தூலதேகம், இதை மறந்த அறிவே எழுவகைத் தோற்றத்திலொன்று, இன்னு மிதனினுங்கீழாகக் கிடக்கும் பேகங்களுமுண்டென்க. கீழாகச் சென்றிழிவு முணர்வின் கடையை ஆரோபமெனவும், மேலாகச் சென்றேறு முணர்வின் முடிவை அபவாதமென வுங் கூறப்படும். இந்த அத்தியாரோப அபவாதமென்னு மிரண்டியுத்திகளாலேயே பந்தமோட்சங்களின் பாகுபாடறிய வேண்டுமென்க. அத்தியாரோபம் அபவாதம் 123, 124-ம் பக்கங்களிற்காண்க.

பிரமமேகூடத்தன் கூடத்தனே பிரமமென்பது.

நானென்னும் பொருள் யாதோ அது பிறந்ததுண்டா யிருக்குமானு லல்லவா பின்னர் சாவதுமுண்டாயிருக்கலாம். பிறந்ததே யில்லையென்னும் பொருளாகிய பிரமமென்பதும் நானேயாம். பிறந்தது நானல்லனாயின் பிரமமென்று சொல்

லபைபட்ட ஐந்த நானே உற்பத்தியும் லயமுமில்லாத பிரமமாகிய கூடத்தனே நானென்கவென்பதாம். ஞானமே பிரமமென்னும், பிரஞ்ஞானம் பிரமமெனும், இருக்குவேதவாக்கியமும், நான் பிரமம்என்னும், அகம்பிரமாஸ்யமெனும், யசர்வேதவாக்கியமும்; நான் பிரமமாகிறேன் என்னும், தத்வமசி அது நீயானாயெனும், சாமவேதவாக்கியமும்; நான் ஆத்மா பிரமம் என்னும், அயம் ஆத்மா பிரமமெனும், அதர்வணவேதவாக்கியமும்; கூறுகின்றபடி இதுவே அதுவாய், அதுவோயிதுவாயிருக்குமெனப்படும்.

நானென்றது புத்தியென்று சொல்லில் அப்புத்தியும் சுழுத்தியவத்தையாகிய மயக்கத்திலிறக்குமே. அங்ஙனமிறவாதிருக்குமாயின் யானே நானென்று பூரணமாக விளங்கிய மெய்ஞ்ஞானமாமென்றதென்க.

உ - ம். “தன்னையறிய தனக்கொரு தீங்கில்லை, தன்னை யறியாமற் றானே கெடுகிறான், தன்னையறியு மறிவை யறிந்தபின் தன்னை யாச்சிக்கத் தானிருந் தானே” என்றும், “அறிந்தே னிக் காயத்தை அறிவுதனைக் கண்டு அறிந்தே னென்னுள்ளே ஆமந் திருக்கூற்றை, அறிந்தவ ரறிந்தா லறிவுறியாரே” என்றும், “அறிவு சிவமா யறிய வல்லார்க்கு அறிவினுள்ளே யானந்தமாமே” என்றும், “பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூஷணம் பொன்னில் மறைத்தது பொன்னணி பூஷணம்,” என்றும் திருமந்திரத்திலும், “தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுந் கண்டானேல், பின்னையத் தலைவன் றானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் திர்வன்” என்றும், “இன்னது தேகம் தேகியிவனென வுணர்வன் யாவன், அன்னவன் றன்னேத் தானென் றறிந்தவனாகும்” என்றும், “பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்னும் பிரமமு மதுவுநானே, பிறந்தது நானன்றாகில் பிரமமென் றந்த நானே, பிறந்தது மிறத்ததற்ற பிரமமா நானே நானே” என்றும் கைவ-
- 5 - 1 - லும், “நானெனவும் நீயெனவு மிருதன்மை நாடாமல் நவவே சும்மாய்த் தான மருநிலை யிதுவே சத்தியம் சத்தியம்” என்றும், தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடலிலுங் காண்க.

சுருதிமுடிவிற் சொல்லும் உபதேசசித்தாந்தம் தம்சொருபுமுத்தி.

சாதன சதுட்டய முதிர்ந்த சீடன் பவரோகநீங்க சற் குருவை யடைந்து ஸ்வாமிநானா? இந்த நானாவாகிய வுலக

மேது? இது யாரையுடையது? எனக்குச் சநந்நரணம் வந்தவாறேது? இது யாதினால் நீங்கும், இவற்றையெங்குக்காகஞ்செய்யவேண்டுமென்று கேட்டு, என்னை யுள்ளபடி யறிவித்தால் மற்ற நாலுமடியேனே விண்ணப்பஞ் செய்வேனென்ன ஆசாரியானுக்கிரகஞ் செய்கிறதாவது.

இங்கே யுண்டாய் விளங்குகிறதெல்லாம் நீயேயென்று ஆசாரியானுக்கிரகஞ்செய்ய, சீடன் ஸ்வாமி யின்கேயுண்டாய் விளங்குகிறதெல்லாம் நானெப்படி யாவேனென்றான். உனக்கிங்கே யென்ன பிரகாசியா நிற்கிறதென்றார்? சீடன் ஸ்வாமி நாமரூபமாயாகிய வுலகந் தோன்றுகிறதென்றான். அந்த வுலக மெவ்விடத்தினின்று தோன்றுகிறதென்ன? சீடன் ஸ்வாமி யென்னுடைய நினைவிலே நின்று தோன்றுகிறதென்றான். நினைவு வேறுவுலகம் வேறாயென்று கேழ்க்க, சீடன் வுலகமெதிரிட்டிக் காண்கையினாலே வேறுதானென்றான். ஆனால் வுலகமாகிய நாமரூபத்தைநீக்கி நினைவைப் பாரென்றார்? ஸ்வாமி அப்படி பார்க்குமிடத்து நினைவைக் காணென்றான். நினைவைநீக்கி நாமரூபத்தைப் பாரென்றார்? ஸ்வாமி அப்படி பார்க்குமிடத்து நாமரூபத்தைக் காணென்றான். ஆனால் நாமரூபமாகிய வுலகமேதென்றார்? ஸ்வாமி யென்னுடைய நினைவுதானே யென்றான். அந்நினைவு யெங்கேநின்று தோன்றுகிறதென்ன? ஸ்வாமி என்னிடத்தினின்றே தோன்றுகிறதென்றான். ஆனால் நினைவுவேறு நீவேறே வென்றார். ஸ்வாமியென் நினைவாகையினாலே வேறின்றி நான்தானே யென்றான். நினைவைநீக்கி யுன்னைப் பாரென்ன? ஸ்வாமி யான் பிரகாசியா நிற்கின்றேன் என்றான். ஆனால் நீ நினைவு எப்படியாவாயென்ன? ஸ்வாமி நினைவு யென்னை விட வேறுதானே என்றான். ஆனால் உன்னைப்பிரித்து நினைவைப் பாரென்றார்? ஸ்வாமி அப்படி பார்க்குமிடத்து நினைவைக்கானேன் என்றான், "ஆனால் நினைவு யாதோவென்ன? ஸ்வாமி நினைவானது நானுமல்ல என்னைவிட வேறுமல்ல என்றான். அஃதெப்படியென்ன? ஸ்வாமி தங்கத்தினிடத்திலே பணியானது தங்கமுமல்லாமல் தங்கத்தைவிட வேறுமல்லாமல் கற்பிக்கப்பட்டதுபோல நினைவு யென்னிடத்திலேயே

கறப்தமெ ிரான். ஆனால் இந்நினைவு வேறே சத்தையோ வென்ன? ஸ்வாமி அதற்கு வேறே சத்தையில்கு யென்னு டைய சத்தையே தோன்றி விளங்கா நிற்கிறதென்றான். ஆனால் இங்கே தோன்றுவதெல்லாம் யாதென்ன? ஸ்வாமி யிங்கே தோன்றி விளங்குவதெல்லாம் நானேயென்றான். இங்கே யுண்டாய் விளங்குகிறதெல்லாம் நீயேயென்று முன்னம் சொன்னதற்கு ஐயந் தோன்றிற்றே யிப்போது எல்லாம் நானேயென்று சொன்னது திரிவோ நன்றாய்ப் பாரென்றார்? ஸ்வாமி முதலில் திரிவினாலேயெல்லாம் நானெப்படியாவே நென்று கேட்டேன் இப்போது ஸ்வாமிகடாக்ஷத்தினாலே திரிவுபண்ணிக்கொண்டிருந்த அஞ்ஞான விருள் போய்த் துணிவாகத்தானே யெல்லாம் நானேயெனக் கண்டேனென் றான். உன்னைக் கண்டவிடத்தில் அநுபவமெப்படியென றார். ஸ்வாமி அகண்டாகாரமயமாய்ச் சுட்டிற்றந்த சுகாதீத மாய்ப் பழுதையினிடத்திற் பாம்பொருக்காலு மில்லாதது போல உலகம், உயிர், பரம் (சக, சீவ, பரம்) என்பதொருக் காலுமில்லாததாய்ப் பிரகாசியா நிற்கிறதென்றான். இதுவே தற்சொருபழுத்தி, தேகபதன பரியந்தம் கலக்கமில்லாமல் நிற்கக்கடவதென றனுக்கிரகார்பண்ணி முத்தியானதற்குக் குறி மற்றநாலும் வுன்னனுபவப்படிக்குச் சொல்லென்றார்? ஸ்வாமி நானுவிதமாகிய பிரபஞ்ச மென்னிடத்திலேயே ஆரோ பிதம், அது சங்கற்பத்தையுடையது, அந்தப் பிரபஞ்சமும் அதிட்டானமாகிய என்னைவிட வேறல்லவென்று காணாத் திரிவினாலே, எனக்குச் சநகமரணம், எல்லாம் நானேயென்றறி யில் சநகமரணமில்லை. இப்படியே மற்றநாலும் ஸ்வாமிகள் கடாக்ஷத்தினாலே யெனக்கனுபவமாயிற்றென்றான். நம்மு டையவநுபவமும் சுருதி முடிவிற்கொல்லுவது மிதுவேயெ ன்று சொல்லி இதிற்கலக்கமின்றி வாழ்வாயாகவென் றுசர் வதித்தாரென்றதென்க. சாதனங்களை யுடைய தீவரபக்குவ னுக் கோராண்டு சோதித்து இந்த வுபதேசசித்தாந்தம் போதிக்கவேனுமென் றிருந்தாலும் அதிதீவரபக்குவனுக்கு பவரோகநிவர்த்தியின் டொருட்டக்கணமேவுபதேசம்பண்ண வேண்டுமென்றதெனப்படும். (உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை.)

அறிவேயானேன்பது.

தினவாகிய மஃனாங்கற்பத்தினாலே இவ்வுலகமுமின்னு மிதைப்போல்வனவாகவும் விளங்காநின்ற அநேகவுலகங்களும், பதவிசுளுமாகத் தோற்றுவதனைத்தினையும், வொவ்வொன்றாக நியதிகளைந்நுநீங்கி முடிவில்நின்றதெதுவோ அதுவே, எங்கும் பரிபூரணமாக விளங்கும், யானாகிய அறிவாம். எல்லாமாயும், அல்லவாயும் விளங்குவதறிவாதலால் சிற்பிரகாசத்தை யன்றி யாதொன்றுமில்லை யெனவும், அது யெனது ஸ்வரூபமெனவும், எனது சொர்ப்பனாக் காட்சியைப்போற் கற்பன வடிவமெனவும் படும். சிற்பிரகாசமே யானென விளங்கலை மறவாது விவகரிக்கில் யாதுதினைக்கினும் யாதுசெய்யினும் அவற்றாற் சுவானுபவந் தடையாகாதாம். கண்டகனா, நித்திராதெளிந்தபி ணைப்படி பொய்யாகுமோ, அப்படியே தன்னை யுள்ளவாறு தரிசிக்கவே, எண்ணங்களும், கிரியைகளும், பொய்யாகவே முடியுமென்க. மனோகற்பிதமே வுலகமாம்.

உ - ம். “மனத்தினா லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலகமாகும்” என்றும், “சித்து நானிறந்தோ னென்ற திடமறவா திருந்தால், எத்தனை யெண்ணினாலு மேதுசெய்தாலு மென்ன, அத்தனையும் பொய்தானே” என்றும் கை - ௩ - ௩ம்.

வாசுவிருத்திக் கூடகீழ்பாயம்.

போதமாகிய அறிவை அசனாக்கி, அவ்வரசனே தானாகி, புத்தி முதலிய அகக்கரண புறக்கரணங்க ளனைத்தினையும் அடிமைகளாக்கின் அவ்விருகரணங்களுந் தலையெடாததங்குமாம். அவஸ்தாத்ரயமும், விருத்தித்ரயமும் தனது ரூபத்ரிபுரிப்பையன்றி வேறில்லையெனக் காணத் தானே தனது ரூபத்தியாகக் கரையுமாம். கரைந்தவாறிருக்கவே பரிபூரணந் தோதயமாகுமாம். 110-வதுபக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

உ - ம். “போதமா மிராசன் றானும்ப் புந்தியைப் புலன்களாகத், தாதா யிருக்கப் பெற்றாற் சகலமு மடங்குந் தானே” என்று கைவ. ௩ - ௩த்தத்திற்காண்க.

குருநாத னனுக்கிரகித்த தத்துவசோதனை வழித்தாகச் சென்று, பஞ்சகோசங்களையுங் கடந்து, அப்பாற் றேன்றும்

பாழையுடன் ழித்து, உள்ளத்தின்க னொழிந்த பற்றுக்களையும் அற்பவாசனவிருத்தியையும்விட்டு, கூடத்தபிரமமென்னு நினைவையு மெல்ல நழுவவிட்டு, ஏகமாகப் பிரகாசித்து நின்ற பரிபூ ண சைதன்னியத்தை யகக்கண்ணாற் றரிசித்ததாக வது பவங் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்க. இதுவே சொப்பிரகாச மகிமைபெனப்படும். “அத்துவித வஸ்துவைச் சொப்பிரகாசத்தினைபை யநுமறை கண்முறசறைபவே” என்று தாயு மானஸ்வாமிகள் பாடலிலும், “பஞ்சகோசமங் கடந்து பாழையுந்தள்ளி யுள்ளிற், கொஞ்சமா மிருப்பும்விட்டு கூடத்த பிரம்மமென்னு, நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய்நின்ற ஞானத்தைக் கண்டான்” என்று கைவ. ந - நீதத்திலுமறிக.

அறிவே ஞானமும், அஞ்ஞானமும் மென்பது.

தன்னைமறந்த அறியாமையே அஞ்ஞானமும், தன்னை புள்ளபடி காண்டலே ஞானமுமாம். தன்னைத்தான் காணாதன வும் சகசிவபாம், சத்தியபாம். தன்னைக்கண்டாலவை மித்தை அதாவது —பொய்பாம். காணமை, காட்சி யாகிய விரண்பிற் தனக்குப் புடைபெயர்ச்சியாம். புடைபெயர்ச்சிக்கு வினை முதல் தானென்பதாம். தன்னையன்றி வினை திகழ்தலும், திகழ்தலையன்றி சத்தியமு மித்தையு மில்லையாம். இந்தவித்தை (ஞானம்) பிறவித்தவிர்ப்பதாம். ஈஸ்வரார்ப்பணஞ் செய்யும் புண்ணிபமோ அதன்பலனை யனுபவிக்கப் பிறவிபைத் தருவதாம் “பிறப்பென்னும் பேதமை” என்று கூறியவற்றற் காண்க. அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது மெய்ஞ்ஞானமே யன்றி கருமமன்றென்க. புண்ணிய பரிபாகத்தால் மனஞ் சத்தமாம். அந்த சத்தத்தால் விசாரணைக்கிடமாம். அந்த விசாரணையால் ஞானமுண்டாம். அந்தஞானத்தால் முத்தியுண்டாமென்க. பிரத்தியட்சமாகக் கண்டறிந்தது ஞானமாம். இது விவேகஞானம், மெய். ஒருவர் சொன்னவண்ணங் கேட்டதனை பாவிப்பது பாவயோகம், இது கற்பனை, பொய்.

அஞ்ஞானம், தமசு, அதாவது இருட்டு, மோஹம், மகாமோஹம், தாமிச்சிரம் அதாவது அந்தகாரம், அந்தரமிச்சிரம் அதாவது காடாந்தகாரம் என ஐவகைப்படுமாம்.

சாதனசதுடயமுடையோர்க்கே ஞானமுண்டாநென்பது.

நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் அதாவது—தேகேந் திரியாதி சகல சகத்தும் அநித்தியமென்றும், பிரமமே நித்தியமென்றும், பிரமத்தின் காரியமான வைகுண்டாதிகள் நித்தியமென் றெண்ணுவது புத்திப் பிரமமேயொழிய வேற ல்லவென்று மறிவதாம். நித்தியம் பரமானுருபம், அநித் தியம் காரியரூபமாம். நித்தியப்பொருள் 11 - வது பக்கத் திற் காண்க. இது முதற்சாதனமெனப்படும்.

இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம் அதாவது—இக லோக பாலோக போகங்களிரண்டும் அநித்தியமாயிருப்ப தால் அவைகளில் அற்புத்திசெய்து அவற்றை நிராசை பண்ணி வெறுப்பதாம். சமாதி சட்க சமபத்தியம் அதா வது—சமம், தமம், உபாதி (விடல்), திதிட்சை (சகித்தல்) சமாதானம், சித்தையென்னும் ஆறாம். சமமாவது—மனது தன்னுட்பத்தி லொருமைப்பாடாக நிலைத்திருப்பதாம். அகக் காணதண்டம் புரக்காண தண்டமெனப்படும். தமமாவது— சித்தம் ஏகாக்காகமாயிருந்து சத்தாதிவிஷயங்களில் (தன் மாத்நினைகள்) இர்திரியங்கள் செல்லாதபடி நிருத்துகிறதாம். உபாதியாவது—சித்தசுத்திக்குச் சாதனமாகக்கண்ட நித்திய ஸைமித்தியாதி சகலகன்மங்களையும் விட்டொழிக்கிறதாம். திதிட்சையாவது—பிரார்த்தகன்மத்தால் தாபத்திரியங்கள் தன்னை வந்தடைந்தாலு மவைகளை யெண்ணாமல் பொருத் துக்கொள்வதாம் சமாதானமாவது—வேதத்திற்சொல்லும் அருத்தமறிவதன்பொருட்டு சித்தத்தை நன்றாக நிறுத்து வதாம். சித்தையாவது—குரு, வேதாந்த வாக்கியங்களில் சத்தியபுத்தி யுண்டாயிருப்பதாம். இது மோட்ச சாதன மாகும். முழுட்சத்துவமென்னு நான்காஞ் சாதனமாவது— எந்த விவேகியானவன் சத்திய வைராக்கிய வதுபவஞானத் தினுலே சமுசாரபந்தத்தை விடவே னுமென் றெண்ணியிருக் கிறானே அவனே முழுட்சத்துவமென்னுஞ் சாதனமுடையவ னாவனம். ஐக்கியமுத்தியை விரும்பத்தக்க விச்சையுடையவ னென்க. இந்த முழுட்சத்துவ சாதனமே மூலகாரணமாம். இது தீவரம், மத்திமம், மந்தம், அதிமந்தம் யென நான்கு

வக்கத்தான். இந்நான்கு சாதனமுடையோர்க்கே அறிவுண்டாகுமெனப்படும். பந்தம் - மூடம். முத்தி - தெளிவு. மூடத்தை அத்தியாரோபமெனவும், தெளிவை அபவாதமெனவும் படும். இவ்விரண்டுபுத்திகளை வுபநிடதங்களனைத்துங் கூறுகின்றனவாம். சாதனமில்லாமல் யெதையுஞ் சாதிப்பவ ருலகிலொருவருமில்லையாமென்க. பந்தமுத்திவிவகாரம் 123-வது பக்கத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதையறிக.

உ - ம். “சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகில்லை, யாதலா லிந்த நான்கை யடைந்த வர்க் கறிவுண்டாகும்” என்று கைவ - ௩ - நீதம்.

சமாதியடைதற்குச் சாதனமான ஞானபூமிகள் ஏழாம். அஞ்ஞானபூமிகளுமேமெனப்படும்.

அஞ்ஞானபூமிகளென்பன — சகசீஸபா உற்பத்திக்குக் கணமாகிய மகான்களால் கூறிய நாமங்களான வித்துவனவு, நனவு, மகாநனவு, நனாக்கனவு, கனவு, கனானவு, சுழுத்தி என்னும் ஏழாம். விரிவு 19 - வது பக்கத்திலறிக.

ஞானபூமிகளென்பன — சுபம் விருட்பல், விசாரமெய்தல், நல்ல மனஞ்சிறுகல், உண்மையிலே நிலைபெற்று நின்றல், சங்கற்பமறல், பதார்த்தயெண்ண மறுத்திடல், துரிய துரியாதீதமெனவேழாம். விரிவு 17 - வது பக்கத்திலறிக.

ஞானயோகம் கன்மயோக மிரண்டும் மீமாட்சயேதுக்களென்பது 108 - வது பக்கத்திலும், உண்மையறியுஞ் சத்தியுணர்வுக்கேயன்றி தொழிலுகின்றென்பது 107 - வது பக்கத்திலும், கன்மகாண்டம் பூர்வபக்ஷமென்றது 112 - வது பக்கத்திலும், புண்ணிய பாவகன்மயாகாதிகளா லடையும் பயன், நின்மல ஞானமில்லாதார்க்கு சநந நீங்காதென்பது, யஞ்ஞ, தான தபோதியானாதிகளால் பிரயோஜனமில்லையென்பது 78 - முதல் 82 - வரையிலும் 122 - வது பக்கங்களிலுமிருப்பவைகளையுமறிக.

சீவன் தாய்வயிற்றிற்றங்கித் தாணிமிசை வருவது.

சீவன் தாய்வயிற்றிற்றங்கி சரிப்பதென்பது—கருவு தரித்ததுமுதல் 6 மாசங்களில் தலை கால் கைகள் வயிறு கண் மூக்குச்செவி முதலிய அவையவங்களும், பஞ்சவாயுக்களு

முண்டாய், 7-வது மாசத்தில் சீவன் குடிபுகுந்த 8-ல் தாய் புகிக்கும் அன்னரசத்தைக் கிரகித்து, 9-ல் பூர்வஜன்மவிருத்தாந்தங்களைபுணர்ந்து, எஸ்வரத்தியானஞ் செய்துக்கொண்டிருந்து 10 - வது மாசத்தில் பூமியிற் செனிக்குமென்று சொல்லப்படும்.

உடலாகிய வுலகம் அசத்தியம், ஞானமாகிய அறிவே சத்தியமென்பதை 109-வதுபக்கத்திலும், ஞானத்துக்குத் தடை நீக்கம் 111 - வது பக்கத்திலும் காண்க.

அவித்தையும் அவித்தாநாசமும்.

அவித்தையாவது—ஒன்றை வேறொன்றாக வுணர்தலாம். ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்துவதாம். காரணசரீரமாம். சாக் கிர சொப்பன சுழுத்தியென்னு மவித்தைகளைக் கண்டவ னெனினோ, அவனோ அறிவாகிற புருடனாம். நனவாகத் தோற்றுகிற ஸ்மரணை நீங்கின் அக்கணமே கனவாம். கனவு நழுவில் அக்கணமே சுழுத்தியாம். அதாவது நனவு கனவு யிரண்டையுங் காணாதது சுழுத்தியென்க. நனவு, கனவு சுழுத்தியெனு மூன்றும் அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம், அபிமானத்ரயமாக யிருக்குமென்க. நினைவு நீங்கினதென்பது, வேடத்தை வேடதாரியாகக் கொள்வதாம். ராசாவந்தான் தோட்டிவந்தா னென்பதுபோலவாம். நனவிற சுழுத்தியென் றது—தூங்காமற் றாங்குதலாம். “நனவினிற சுழுத்தியாகி நன்மகன் சுபாவமானான்” என்று கை - ந - நீதம். “தூங்கா மற் றாங்கி சுகம்பெருவதெக்காலம்” என்றார் தாயுமானார்.

அவித்தாநாசமாவது—அவித்தையென்னும் காரணசரீரம் நீங்காவளவும் மனமாகிய சூக்குமசரீரம் கணக்கின்றி வர்தழியுமாம். காரண சரீர நசிப்பேசுக்கு மசரீரநாசமாம் சூக்குமசரீரம் நீங்காவளவும் தூலசரீரம் கணக்கின்றி வர்தழியுமாம். சூக்குமசரீர.நசிப்பே தூலசரீர நாசமாம். தூல சரீரம் பிராரத்தகாலமுடிவில் பிணமாகி விழுந்து விடுமாம். அப்படி விழுந்தக்கணமே சூக்குமசரீரம் வுலையிரும் புண்ட நீர்போலத் துரியமாயும் வியாபகமாயும் விளங்கானின்ற பிரம சொரூபத்தி லிறந்துபோ மென்றதென்க. இது அவித்தா

நிச்சதந்த ரொனப்பபும். மெய்ஞ்ஞானமாகிய அக்கினியினால் அவித்தையன்னுங் காரணசரீரம் ப்ஸ்பமாகுமாம். ஆஃ தெங்ஙனெனில்? வேதமகா வாக்கியார்த்தத்தை விடாது அகத்திற்கண்டு மனனிக்கில் பரிபூரணமாக விளங்குமாம்.

தலைகீழான அஸ்வத்தவிருட்சமென்பது.

மேலே வேர்க்கீழே கிளைகளுள்ள தலைகீழான நித்தியமான அஸ்வத்தவிருட்சமொன் றுளதாம் சம்சாரமே அஸ்வத்த மென்றும், சதுர்முகனே அதர்க்குழேவென்றும், வேதங் கனே இலைகளென்றும், பூமியிலுள்ள ஸ்தாபவமான வஸ் துக்களெல்லாம் கிளைகளென்றும், சத்தாதிவிஷயங்களை அந் தச்சாகைகளுக்குத் தாரிர்களென்றும், இந்தவிருட்சத்தின் மேலுங்கீழும் தேவாதிருபமாயும் மனுஷியாதிருபமாயும் வியாபித்திருக்கிற சாகைகள் சதவாசஸ்ப்மோ குணங்களால் விருத்தியடைகின்றனவென்றும், கீழே மனுஷிபாதிவேகத் திலே கர்மங்களென்ற அவிசசின்னங்கள் (சிறுவேர்கள்) அனைகமாக சூத்திரத்திருக்கின்றனவென்றும், இதன் ஸ்வரூப மும் ஈசமும், ஆரம்பமும், அஞ்ஞானமான ஆதாரமும், இந்த லோகத்திலுரியப்படாநென்றும், யான்குபக்கத்திலும வே றுன்றின அந்த அஸ்வத்தத்தை ஆத்மஞானத்தினாலே திரு டமான குணங்களால் விருபத்தை விநிகலென்கிறவாளால் வெட்டி விஷயதிராசையா லெதனிடத்திற்புகுந்தவர்கள் மறு படி பிறக்கமாட்டார்களே அந்தவிடந் தேடப்படவேண்டு மென்றும், நல்ல ஆத்மஞானம் பிறந்தாலல்லது இது நிவர் த்தியாகாகென்றும், இந்த சம்சாரவிருட்சத்தை எவன் தெரி ந்துக்கொள்ளுகிறானோ அவனதை வெட்டுதற்குக் கருவியான வேதங்களைத் தெரிந்தவனாவென்றும், ஆத்மாவிது, அநாத் மாவிதுவென்றறிகிற விவேகமுள்ளவர்கள் அபரிமித ஞான ரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறார்களென்றும், சொல் லப்படும். பகவத்கீதை 15 - ம் அத்தியாயம், ஒன்றுமுதல் 4-வரை ஸ்லோகங்களில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கூறியவற்றா னுங்காண்க. சாகைகள்--கிளைகள்.

தலைகீழான நித்திய அஸ்வத்தமாயாவிருட்சத்தில் இரண் டரும் பாவைகள் வாழுமென்றும், அப்பக்கிகளில் போகத்

தைவிரும்புகிற ஒருபுகழி ஆவ்விருகூழ்த்தின்பலத்தை நல்லது நல்லதென்று புசிக்குமென்றும், துதிக்கப்பெற்ற மற்றொரு புகழி புசியாதென்றும், அப்புகழி களைக்குறிப்புப்பொருளாக வைத்து வேதமானது சீவனையும், ஈசனையும், வகுத்தவண்ணம் விசாரித்தறியக்கடவதென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதையுமறிக்க.

உ - ம். அச்சுவத்தமென்றொரு மரமதிலிரண்டரும் பரவைகள் வாழும்' என்று கை - ந - கீதத்தறிக.

வாச்சியார்த்த மிலக்கியார்த்த மிலக்கியானகாவன.

ஈசன், சீவன்யென்னு மிரண்டுபதங்களும் வாச்சியார்த்தமும், மலாகிதமான பிரமம், கூடத்தன்யென்னுமிரண்டும் லட்சியார்த்த மூமாம். வெண்ணையானதுயெப்படி வேற்றுமை யின்றி காச்சினபடலிற் கலந்தொன்றாயிருக்குமோ அது போல் வாச்சியார்த்தத்தில் வேற்றுமையின்றி யபேதமாக இலட்சியார்த்தம் கலந்தொன்றாயிருக்குமாம். மிசரப்பித்திருக்கும் வெண்ணையையாக்திரம் கடைந்தெடுக்கு மாறு போல வாச்சியார்த்தத்தில் மிசரிப்பித்திருக்கிற தனத்தொத்தஸ்வரூபத்தைமாத் திரம், சிவண மனனாதிகளால், அய்யந்திரிபறச்சிந்தித்து கற்பனையினின்று பிரிந்துகொள்ளவே னுமென்று அதாவது-வாச்சியார்த்தத்தைவிட்டு லட்சியார்த்தத்தைப் பற்றவேனுமென்றார், அப்படி பிரிவெடுங்ஙனமெனில்? தூலதேகத்தை நானென்னும் அகங்காரமாகிய அறிவை நியதிகளைந்து கொல்லவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தத் - ஈசன், த்வம் - சீவன், அசி - பிரமம் இது வாச்சியார்த்தமாம். தத் - பிரமம், த்வம் - கூடத்தன், அசி - லீக்சியம் இது லட்சியார்த்தமாம். இலக்கியார்த்தம், விட்ட லக்கணை, விடாத லக்கணை, விட்டும் விடாத லக்கணையென மூவிதமாம். இம் மூன்றிலக்கணைப் பொருள்களினால், மேலான சாஸ்திரங்களில் அருத்தம் பொருந்தாமல் வேறுபடுகின்ற வாக்கியங்களெல்லாம், அருத்தமாமென்க. கங்கைக்கண் யிடைச்சேரியென்னுமிடத்து, கங்கையினிடத் திடச்சேரி யிருக்குமா? கரையினிடத்திருக்குமென்று அதைவிட டிதைக்கொள்வது விட்டலக்கணையாம். கருப்புச்சேப்போடு தென்னுமிடத்து

கருபுரிற் றாகிய பசுவும், சிகப்புநிறமாகிய குதிரையும் செல்லுகின்றன என்று, அந்நிறத்தைவிடாமல் அவ்வாமாக்கனாகக் கொள்வது விடாத லக்கணையாம். அவனே யிவ்வுண தேவ தத்தனென்னுமோர்புருடனென்னுமிடத்து, அவ்விடம், அக்காலம் அவ்வேடமுள்ள, அவனே, இவ்விடம், இக்காலம், இவ்வேடமுள்ள, இவனென, அப்புருடனை மாத் திரங் கொள்ளும்போது அவ்விடம் முதலியன நீங்கி, புருடன்மாத் திரமிருக்கின்றதை விட்டும் விடாதலக்கணையாமென்க.

உ - ம். “பூச்சிய ஈசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும் வாச்சிய மிலக்கியார்த்தமலமிலாப் பிரமம் ஆதமா” என்றும், “பிரிவ தெப்படி யென்றக்கால் பி னமாகும் வுடல் நானென்னு, மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்” என்றும் கைவ - ௩ - நீதம்.

வேதம் வேதவாக்கியங்களுவன. (அசுவைதம்.)

இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணமென வேதங்கள் நான்கு. ஈசரன் பஞ்சமுகத்திலுற்பத்தியாயினவாய். இருக்குவேத வாக்கியம் “பிரக்ஞானா” பிரமமென்றதெனப்படும. யசர்வேதவாக்கியம் “அகம்பிரமாஸ்மி” யென்றதெனப்படும. சாமம் “தத்வம்சி” அது நீ யானா யென்றதெனப்படும. அதர்வண வேதவாக்கியம் “அயம் ஆத்மா பிரமம்” என்றதெனப்படும வாக்கியமொவ்வொன்றும் மூன்று பதங்களாயும்; நான்கு வாக்கியங்களும், ஈவ பா லீச்சியத்தைக் காட்டுவதாயும்; ஞானகாண்டம் க்ரகாண்டமெனுமிரண்டையுஞ்சொல்லுவதாயு மிருக்குமெனப்படும. இதுவாக்கியோற்பததி.

வாக்கியபேதமாவது—பிரக்ஞானம் பிரமமெனும் இருக் வேதவாக்கியம், பிரக்ணை, ஞானம், பிரம், மெனப் பதங்கள் மூன்று. பிரக்ணையே பிரமமென்றதெனப்படும. அகம்பிரமாஸ்மியெனும் யசர்வேதவாக்கியம், அஹம், பிரமம், அஸ்மி, யெனப்பதங்கள் மூன்று. தான் பிரமமாகிறதெனப்படும. தத்வம்சியென்னும் சாமவேதவாக்கியம், தத், த்வம், அசி, யெனப்பதங்கள் மூன்று. தத்-அது, த்வம்-நீ, அசி-ஆனாயெனவும், அது நீயாகின்றாயென்றதெனவும் படும. அயம் ஆத்மா பிரமமென்னும் அதர்வண வேதவாக்கியம், அயம், ஆத்மா, பிரமமெனப் பதங்கள் மூன்று. நான் பிரமமென்றதெனப்படும.

உ - ம். “முந்திய வேதோற்பத்தி பிரக்ஞாந், பிரமமென மொழியும் வேதம், சிந்தைசெயி லகம்பிர மாஸ்மியெஹம் வாக்கியம் செப்பு மூன்றிற், றத்தோம்சியெனும் வாக்கியம் நாலாவ சயமான்மா பிரம மென்ன, வந்தவந்த வாக்கியந்தா னதர் வணத்தி லுற்பத்தி வகுத்தவாறே” என்று மெய்ஞ்ஞான குருவாக்கியத்தறிக.

வாக்கிய வுபதேசமாவது—பிரக்ணையே பிரமமெனும் இரு க்கு வேதவாக்கியம் சீடனுக்குபதேசிக்க, பிரக்ணையாவதே தென்று சீடன் கேட்க? அகம் பிரமாஸ்மி யென்றிருக்கிறதே அதுவென்று யசர்வேத வாக்கியம் வுபதேசிக்க, அனைக அகத்திலே எந்த அகமென்று சீடன்கேட்க? சீவேஸ்வராக பார்க்கப்பட்ட பிரமமென்று தத்வமசியெனனுஞ் சாமவேத வாக்கிய முபதேசிக்க, ஜீவீஸ்வரானும் வுபாதிபுர தன்ரு பட்டபோதே தோய்தமாச்சு தே யென்றுசொல்ல? அன்னிய மான தோப்தமும் பிரமத்தைத்தவிர வேறிலலையென்று அபரம் ஆத்மா பிரமமென்னும் அதர்வண வேதவாக்கியம் வுபதே சிக்கப்பட்டதென்ற தெனப்படும்.

வாக்கிய முக்கியம், அதாவது மகிமையாவது—சகல வுபாதிக்கையுந் தள்ளி பிரக்ணையேதானு யாகாமிபர் பற்றாத படியினாலே முதல்வாக்கியமுடா, வேஷதாரியைப்போல சகல கிருத்யமும் தானல்லா வாகில் அகமாகின்ற பிராமேதானென வாக்கிவிச்சப்படியினாலே இரண்டாம் வாக்கியமுடா, ஜீவீஸ் வரபிராந்தியைத் தள்ளிப் பார்த்தப்பட்ட பிரமமே தானென வாக்கிவிச்சப்படியினாலே மூன்றாம் வாக்கியமும், சஞ்சிதத் தைப்போக்கிச் சகலமுந் தானுக்கி விச்சப்படியினாலே நாலாம் வாக்கியமு முக்கியமாகமென்றதென்க.

வாக்கியப் பிரகாசமாவது — நாலுவேத வாக்கியத்துக் கும் நிரைநிரையே தகஷிணமூர்த்தி சாட்சிசுரு பரிபூரண டென்றதெனப்படும்.

வாக்கிய அஞ்ஞானநிவர்த்திபாவது — நாலுவாக்கியத் துக்கும் நிரைநிரையே ஆவாணம், விட்சேபம், மாயை, அவி த்தையென்று சொல்லப்படும்.

வாக்கிய நிண்ணயமாவது— அகண்டம் தானுக்கி விச்ச படியினாலே நாலாம் வாக்கியமே முக்கியமாம். மற்ற மூன்

று நியதிபண்ணித் தளளிற் தோய்த்தைப் போக்காத படியினாலே அமுக்கியமாம்.

வாக்கியத்தியானமாவது—நாலு வேதவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே தக்ஷிணமூர்த்தி சாட்சி குரு பரிபூரணமாம்.

வாக்கியஅவிதியாவது — நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரை நிரையே சாட்சாத்காரமென்றும், யானென்னுஞ் சீவீஸ்வர பிராந்தியென்றும், அகண்ட சாட்சாத்காரமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

வாக்கியகதைகளாவன—முதல் வேதவாக்கியம் குச்சரிய சக்கிலியும், இரண்டாம் வாக்கியம் இரட்சசனும், மூன்றாம் வாக்கியம் வேடுவச்சியும், நாலாம் வாக்கியம் பிராமணனும், உபதேசம் பெற்று பிரமகைவல்லியமடைந்தார்களைனப்படும். கதைகளின் விரிவு. உண்மைப் பொருள் விளக்க ஆலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

வேதவாக்கியவுரைகளாவன. (உரை - அருத்தம்.)

இருக்குவேதவாக்கியவுரையாவது:—பிரக்னை, ஞானம், பிரமம், என்னு முதல்வேதமாகிய இருக்கு வேதவாக்கியப்பதங்கள் மூன்றில், பிரக்னையென்றறிந்த அறிவு, பூதஅறிவாம். பூதஅறிவு சடமானபடியினாலேயும், சரீரர் தன்னையும், பிறரையும்றியாதானபடியினாலேயும், இந்திரியங்களுக்கு அந்தக்காணமில்லாதபடியினாலேயும், அந்தக்காணங்கள் நீண்டபு மறப்பானபடியினாலேயும், அவித்தை அஞ்ஞானமானபடியினாலேயும், சீவன் கிஞ்சிக்யனானமானபடியினாலேயும், இவையெல்லாம் அறிவாகமாட்டாதென்க. இவையெல்லாமறிவல்லனவாயின் அறிவாவதென்னில்? சாட்சியானது சீவன்முதலாய முன்சொல்லியவையெல்லாமறிகையினாலும், அந்தச் சாட்சியையறிய வேறொருவறிவில்லாதபடியினாலும், அது நியப்பிரகாசமானபடியினாலும், அந்தசாட்சியே அறிவாமென்க. அந்தப்பிரக்னையானசாட்சியே ஞானமாம், அந்தஞானத்தையே பிரமமென்றுபதேசிக்கப்பட்டதென்றதென்க.

யசர்வேதவாக்கியவுரையாவது:—அகம் பிரமம் அஸ்மியென்னு மிரண்டாம்வேதவாக்கியப்பதங்கள் மூன்றில், அகமெ

ன்பது தானென்றதாம். பெண்சாதிபிள்ளைகளுக்கும் பிண்ட வந்தகாலத்தில் பெண்சாதிபிள்ளைகள் பிழைத்தாற்போது மென்று தனதான்னியங்களைக் கைவிடுகையினாலேயும், வே கிறவீட்டில் பெண்சாதிபிள்ளைகள் போனாற்போகட்டும் தன் சரீரம்பிழைத்தாற்போதுமென்று வீட்டைவிட்டோடிப்போ கிறபடியினாலேயும், தூளிகாத்தடிக்கும்போது சரீரத்தையுங் கைவிட்டு இந்திரியங்களைப் பதனம்பண்ணுகையினாலேயும், தியானவேளையி லிந்திரியங்களைக் கைவிடுகையினாலேயும், சுழுத்திபவத்தையில் மனதும் கைவிடுகையினாலேயும், அஞ் ஞானத்தால் பொல்லாதகாரியங்களைச்செய்ததனால் லச்சை வந்தவிடத்தில் நல்லறிவு பிரகாசிக்கையாலேயும், மரணவே ளையில் அந்த வேதனைப்படுகிறதிலும் என்சீவன் போகாதோ வென்று சீவனைக்கைவிடுகையினாலேயும், பாமசுகமாகிய சாட் சியே தானாகவேனுமென்றுநாடுகையில் அகமாகின்றசாட் சியே பிரமமெனத்தெனிகவென்பதாம். அஸ்மியென்றது - பிரமமே தானாகியிருவென்றதென்பப்டும்.

சாமவேதவாக்கிபவுரையாவது : — தத்வமசி, அது, ரீ, யானுபென்னும் மூன்றும்வேதவாக்கியப் பதங்கள் மூன்றில் தத்பதமாவது ஈசரவுபாதி, தொம்பதமாவது சீவவுபாதி, அசிபதமாவது இரண்டினைக்கியம். தத்பதத்துக்கு வாச்சி யார்த்தம். விராட்டு, இரணியபெகற்பன், மாயையாம். இந்தச்சரீ ரத்திரயத்துக் கபிமானி ஈசரனும். இதற்கு லட்சியார்த தம் பிரமமாம் தொம்பதவாச்சியார்த்தமாவது தூலகுக்கும் காரணமாம் இந்தச்சரீரத்திரயத்துக்கபிமானி சீவனும். இத ற்கு லட்சியார்த்தம் கூடத்தாம். அசிபதவாச்சியார்த்தமா னது காடாகாசமும், மகாகாபமு மொன்றென்றறியிராப்போ லக் கூடத்தரும் பிரமமு மொன்றென்றறியிராதே அபிக்கிய மாம். இதற்கு லட்சியார்த்தம் தானுயிருந்தும் அந்தவாதனை தானுமற்றதுவே யசிபதப்பொருளாகிய வஸ்துவென்றறிகிற தென்க. இப்படியாயுள்ளபொருளைக் கிரியாப்பதங்களுடனே கூட்டி போதிக்கிறமுறைமை யெப்படியென்னில்? அது ரீயா கின்றாயென்றும், ரீ அதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படு

வதாம். 1 அதுவாகின்றாயென்று போதிக்கிற முறைமையில் செக சீவ பதத்தை விளக்குமாம்.

தொம்பதகாரியவுபாதி அவித்தை அபிமானநர்மங்கள்.

ரீயென்னுந்தொம்பதத்துக்கு அபரோட்சமென்னும் காரியவுபாதிகள், தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், பிராணவாயுவெனு மேழார். இந்த ஏழுபாதிகளும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியெனு மூன்றவத்தைகளாம். அபிமானிமுறையே விசுவன், சைதன், பிராஞ்ஞனம். தொம்பதம்விட்டலக்கணையாற்றிரிசிப்பதாம்.

தொம்பததேகதத்துவங்களாவன :—ஞானேந்திரியம் 5, கன்மேந்திரியம் 5, தன்மாத்திரை 5, அந்தக்கரணம் 4, பிராணவாயு 1, ஆகத்தத்துவங்களிருபத்தைந்தாம்.

தத்துவவியதியாவது :—இது தொம்பத சோதனை, மனனமாம். தேகம், இந்திரியங்களாகியவிலைகள் பஞ்சபூதங்களின்கூறாயும், அந்தக்கரணங்களில் மனம், வாயுவின்னுடையவும், புத்தி, தேயுவின்னுடையவும், சித்தம், அப்புவினுடையவும், அகங்காரம், பிருதிவினுடையவும் சுருகையாலும், வாயுவுக்குச் சுழுத்தியில் சைதன்னியமில்லாமையாலும், சாக்கிரம் ஏழுபாதிகளுடன்கூடி விளங்குகையாலும், சாக்கிரம் சொப்பனத்திலழிவதாலும், சொப்பனம் சாக்கிரத்தின் வாதனையாகவும் அது சுழுத்தியிலழிவதாலும், சுழுத்தி யிரண்டவத்தைகளின்வொழிவாயிருப்பதாலும், இப்படியென்றுன் னாலரியப்படுவதாலும், இவையெல்லாம் நீயல்லவென்றதென்க. இவையெல்லாம் நீயல்லவாயின் நீயாவதேதென்னில்? இந்த இருபத்தினுதத துவங்களிலும்பொருத்தி ஏழுபாதிகளையுங் கண்டுக்கொண்டிருக்கிற யாதொருசைதன்னியவறிவுண்டோ அந்தச்சைதன்னிய அறிவே ரீயென்க. இதுவே சுத்ததொம்பதார்த்தமாம். உண்மையாய்நின்றவிளங்குகிறது துரியமாம். சுத்ததொம்பதார்த்தமே துரியபரனுக்கு உடலென்க.

தம்பதகாரணவுபாதியவித்தை அபிமானநர்மங்களாவன.

சுத்ததொம்பதார்த்தமே துரியபரனுக்கு வுடலெனப்படும். அந்தத்துரியபரனுக்கு, பரோட்சமென்னுங் காரணவுபா

திகஷ் சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாய், சர்வேஸ்வரன், சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என்றேழாம். இந்த ஏழுகாரணவுபாதிகளும் தத்தத்தத்துக்கு துரியம், காலபாம், அதீதமென மூன்றவத்தைகளாம். ஏழுபாதிகளுடன் விளங்குகிறதே துரியபாணுக்கு பாசாக்கிரமேன்றும், இதற்கபிமானி விராட்புருடனென்றும், சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரமாகிய மூன்றுபாதிகளுடன்விளங்குகிறதே காலபாமாகிய பாசொப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி இரணியகெர்ப்பனென்றும், இந்த ஏழுபாதிபுமில்லாமல் வொன்றுமில்லாதவிடமே அதீதமாகிய பாசமுத்தியென்றும், இதற்கபிமானி அவ்பாக்குதனென்றும் சொல்லப்படும். இந்தப் பாசமுத்தியே பிரமத்தின்சொருபமென்று வேதங்கள் கூறுகின்றனவாம். தத்துவம் விடாதலக்கணையாற்றரிசிப்பதாம்.

தத்தததேசாதனைசிரவணமனமாவது :—சர்வஞ்ஞனிலே சர்வஞ்ஞனென்றும், இந்திரியங்களெல்லாமழிந்துத் தானழியாமநிற்கையினிலே சர்வகாரணனென்றும், இந்திரியங்களுக்கெல்லாமுன்னிடாய்தின்றறிகையினிலே சர்வேந்திரியாயியென்றும், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய்தின்றவிளங்குகையினிலே சர்வேஸ்வரனென்றும், இந்திரியங்களெல்லாதனக்குள்ளே தோன்றுகையினிலே சர்வசிருஷ்டியென்றும், இந்திரியங்களெல்லாதானாயிருந்து ரக்ஷிக்கறதினிலே சர்வதிதியென்றும், இந்திரியங்களெல்லாதனக்குள்ளேயடங்குகையினிலே சர்வசங்காரமென்றும், நாமங்களுண்டாயினவாம். இந்த ஏழுபாதிகளுஞ் சொருபமல்லவாம். இந்த ஏழுபாதிகளையு மெந்தச் சைதன்னியத்திலே யளவிடப்பட்டதோ அதுவே சொருபமாம். இந்தச்சொருபம் உபாதிகளுடன் சம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைத் தானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச்சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

காரணவுபாதிகளேழும் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதென்றறிகிறமையாலும், பாசாக்கிரம் பாசொப்பனத்திற் றேன்ருமையாலும், மூன்றுபாதிகளுடன்கூடி விளங்குகிறதே பாசொப்பனமென் றறியப்படுவதினாலும், பாசொப்பனம் பா

சுழுத்தியில் நிவதாலுப, வுபாதிகளொன்றும்ல்லாதவிடமே பாசுழுத்தியுபுன றறிவதினாலும், பாசுரூபத்தில் பாசுழுத்தியழிவதினாலும், இவ்வயெல்லாம் சொரூபமல்லவாம். சொரூபமாவதேதென்னில்? மூன்றவத்தகையுங்கண்டு கழன்று மேலாப நின்று விளங்குகிறதே பாசொரூபமாம். இந்தப் பாசொரூபத்தையே மகாவாக்கியம் சுத்த தத்தார்த்தமெனப் படுவதென்று கூறுகின்றதெனப்படும்.

அசிபதழக்கிய மனனம்

தேஜோக்கிரமமாகிற கிஞ்சிஞ்ஞையிருக்கிற சீவனுக்கும், போதோக்கிரமமாயிருக்கிற சர்வஞ்ஞான பானுக்கும், இரண்டுபதத்திலும் சொல்லப்பட்டபொருள் முன்னேக்கிய விருப்பினுலே ஏகமாதல் கூடுமாடுமென்க.

முக்கியமான வுபாதிதீர்த்து லட்சியமரணோமென்கிற வாதனோதோஷமாகிற குத்தம் அகண்டவாக்கியத்தினுலே ஏகம் பண்ணப்படுமென்க. காரிய காரணோபாதிகளிரண்டுங் கழன்று விளங்கப்படா னின்ற தற்சொரூபத்தினால், விசுவமெல்லாம் விழுங்கி, அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குமென்றும், இதற்குரியானி பிரஜாபத்தியென்றும், வேதங்கூறுமாம். இந்த வாதனைகளெல்லாந் தீர்த்து அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்கப்படுவது அசிபதமாயைவால் சீவனும், பானும், தேகமாயிருக்கிற வுபாதியும், சம்பந்தித்துவருகிற அவத்தையும், கோட்பாடுகளும், விரிவு வொடுக்கமுமாகிய விவையெல்லாமொன்றுமின்றி வொழிவில்லாத சிறைவாய் விளங்கப்படா னின்ற யாதொரு சொரூபத்தையே மகாவாக்கியம் ஆனென்றதென்க. அசிபதம், விட்டும்விடாதலக்கணையாற்றரிசிப்பதாம்.

நிதித்தியாசனமாவது.

தொம்பத தத்தவுபாதிகளவைகளின் சோதனையும், வாதனோதோஷமாகிய அசிபதத்தினிட சோதனையும், சந்தேக மறக்கண்டு வுண்மையைக் காண்பதுவே முடிவெனப்படும்.

உபசாந்தமென்பது.

தன்னை மறந்தது மூலவஞ்ஞானமாம். விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிறபடியினுலே குற்றந்தீர்த்து யிந்த

வாதனுதோஷந் தீர்க்கவேணுமென்று வேதங்கூறுமாம். உபசார்தமாகிய மறப்பு நீங்கினாலல்லது தீராதென்க. தற்சொரு பத்தினிடத்திலே நிற்குதோ யில்லையோ பாரென்னுமிடத்து? இல்லை. இல்லாதவிட மெப்படி யிருந்ததென்னில்? ஆதியந் தஞ் சூன்னியமாகயிருந்தது. இதுவே பரிபூரணமாமென்க. அந்தப் பரிபூரணமெப்படி யிருந்தது பாரென்னுமிடத்து? யென்றாற் சொல்லப்போகா யிருந்தது. அதுதெப்படியெனில்? மனதுக்கெட்டாதபடியினால் வாக்கு வசனிக்கப்போகாது, ஆகையால் வாக்கு மனதீதமென்றிரண்டையுங் கண்டு விளங்குவந்ததே ஞானமாம். சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்னுந் திருக்குஸ்வரூபமே ஆத்மாவாகிய நீயென்று போதிக்கப் பட்டதென்றதென்க சேவன்முத்தி அதீதத்திலும், பரமுத்தி யுபசார்த்தத்திலுமாமென்க.

2 - ம். “தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபதம், ரம்பிய சேவன்பான் சிவமாய் நிற்கு, மம்பத மேலைச் சொருபமா வாக்கியஞ், ஷேம்பொரு ளாண்டருள் சீர்ந்தி தானே” என்றும், “சித்திக்கு வித்து சேவபரந் தானாதல், சத்திக்கு வித்து தனதுப சார்தமே” என்றும் திருமந்திரத்திலறிக.

நாலாம் வேதவாக்கியவுரையாவது.

அயம், ஆத்மா, பிரமமென்னு நாலாம் வேதவாக்கியப்பதங் கள் மூன்றில, அயமென்றது-ஆத்மாவென்றும், ஆத்மாவென் றது-பவதீதமென்றும், இந்தச் சீவீஸ்வரவாச்சியமான வுபா தியே, பிரமமென்றுஞ்சொல்லப்படும். இஃதெப்படி பிரமமென் னில்? யானைதானே மரமானாப்போலவும், வெள்ளிதானே கிளிஞ்சலானாப்போலவும், கள்ளன்தானே கட்டையானாப் போலவும், பூதபவதீதமே பிரமமென்றறிகிறதென்க. “மா த்தை மறைத்தது மாமத யானை, மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை, பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம், பரத்துள் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே” என்றும், “தன்னை மறைத் தது தனுகாணங்கள், தன்னில் மறைந்தது தனுகாணங் களே” என்றும் திருமந்திரத்திலறிக.

ஆத்மநீட்சனம். (அதர்வணவேதப்படி.) தொம்பதம்.

தூல, சூகசும, கர்ரண, தேகதத்துவங்களொவ்வொன்றும் தூல, சூகசும, காரணமாயிருக்குமென்க.

தொம்பத தூல சூகசும காரண தேகதத்துவங்களாவன.

தூலதேகதத்துவங்கள்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனப் பூதங்களைந்தெனப்படும்.

தூலத்திற் தூலதேகமாவது:—பஞ்சபூதங்கள் பூதகுணங்களில் பிருதிவியினுடைய காரியங்களான-மயிர், தோல், நரம்பு, எலும்பு, தசை என 5, அப்புவின காரியங்களான - நீர், உதிரம், வேர்வை, மச்சை, சுக்கிலம் என 5, தேயுவின்காரியங்களான - ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பு என 5, வாயுவின காரியங்களான - ஓடல், நடத்தல், யிருத்தல், கிடத்தல், திரிதல் என 5, ஆகாயத்தின் காரியங்களான-குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் ஆச்சர்யம் என 5 ஆக 25ம் தூலத்திற் தூலதேகமெனப்படும்.

மண்ணுதிவியல்புகள் 11-வது பக்கத்திலும் பிருதிவியாதி தத்துவதோற்ற முதலியன. 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66 பக்கங்களிலுங் காண்க.

தூலத்திற் சூகசுமதேகமாவது—சூட்சுமத்திற்கும் பஞ்சபூதங்களுமுண்டாம். அவை காரணரூபமாயிருக்குமாம். அஃதெங்ஙனெனில்? ஆகாயத்தில் வெளியும், வாயுவும், அக்கினியும், அப்புவும், கடினமுமுண்டானதுபோலாம். இந்த ஐந்துபூதங்களின் பஞ்சிகரணக்கதம்பமாவது:—ஆகாயத்துக்குத் தன் னித்தியகுணம் உள்ளம். வாயுவுக்குத் தன் னித்தியகுணம் வியானவாயு. தேயுவுக்குத் தன்னித்தியகுணம் சட்சு. அப்புவுக்குத் தன்னித்தியகுணம் ரசம். பிருதிவிக்குத் தன்னித்தியகுணம் உபத்தம். இந்த நித்தியகுணம் ஐந்தையும் புறம்பாக வைத்துக்கொண்டு, ஐந்துபூதத்திலுங் கூடுகிற கதம்பமாவது—ஆகாயத்தில் பிருதிவிகூடில் ஆங்காரம், அப்புகூடில் சித்தம், வாயுகூடில் மனம், தேயுகூடில் புத்தி ஆக நாலு. வாயுவில் பிருதிவிகூடில் பிராணன், அப்புகூடில்

அபானவாயு, தேயுக்கூடல் உதானவாயு, ஆகாசங்கூடல் சமான வாயுவு ஆக நாலு. தேயுயில் பிருதிவிக்கூடல் ஆக்ராணம், அப்புகூடல் சிங்ஙுவை, வாயுக்கூடல் நோக்கு, ஆகாசம்கூடல் சோத்திரம் ஆக நாலு. அப்புயில் பிருதிவிக்கூடல் கந்தம், தேயுக்கூடல் ரூபம், வாயுக்கூடல் பரிசம், ஆகாசம்கூடல் சத்தம் ஆக நாலு. பிருதிவியில் அப்புகூடல் பாயுரு, தேயுக்கூடல் பாணி, வாயுக்கூடல் பாதம், ஆகாசம்கூடல் வாக்கு ஆக நாலு. இந்த யிருபது தத்துவங்களும், சித்தியகுணத்தது வங்களைத் துமாக தத்துவங்களி ருபத்தைத் தும தூலதேகத்திற் சூக்குமதேகமென்றதெனப்படும்.

தூலதேகத்திற் காரணதேகமாவது—மண்ணும், தண்ணீருக்கூடி சுவராணுப்போல தோல் மாங்குஷ்ட மண்ணும், சுக்கில சரோணிதம் ரக்தமுதலிபன தண்ணீருமாகக் கூடி தேகமானபடியினாலே இந்தத் தூலதேகத்திற் காரணமாம். இதற்குக் கருவி காரணங்களுமுண்டாம். இந்த மூன்றுங் கூடிப் பெ தூலதேகமானதாம். இதற்கவத்தை சாக்கிரமாம். அபிராணி விசுவனும். இந்தபேபொதினல் வகதென்னில்? பிரபஞ்சத்திற் சகல முட பார்த்துச் செய்வன், செய்காரியமெல்லாமறிவன், இதன் மேற்காரியமுடறிவன், வேண்டுவகனைதனும் விடுவனாகபால் விசுவனென்று பெயரானதாம். குணம் இராசசம் ரக்தி கிரிபூசத்தி, தானம் ரேததிராம், போகம் உலகத்திரானத்தாலறிந்து புசிப்பது அக்ஷரம் அகாரம். எல்லாத்திலு நின்று வர்த்திக்கிறபடியினாலே சிவாத்மாவென்று பெயருண்டாயிற்றென்க.

நுக்குமத்திற் றூல, நுக்கும, காரணதேகவிவரம்.

சூட்சுமத்திற் றூலதேகமாவது — சொப்பனாவத்தையே சூட்சுமதேகமெனப்பபிடும். தூலதேகத்திலிருந்தனுபவித்த வாசனையிந்த சூட்சுமதேகத்திற் பிடிபடுமாம். அலெதெங்ஙனென்னில்? ஒருவனுக்குப் புத்தியென்கிறது தலையிலேறிக் கொண்டு படுத்திருந்து பார்த்தான், மறுபடி பிரண்டுபார்த்தாப்போல, முன் தூலத்தில்பார்த்த வாசனையைப் பிடித்துக் கொண்டு சூட்சுமத்திற் பார்க்கிறுனென்றறிவது. சூட்சுமத்

திற் நூலதேகமே புரியட்டக தேகமெனப்படும். இதற்கு ஞானேந்திரியங்களைந்துங்கூடி 1, கண்மேந்திரியங்களைந்துங்கூடி 1, ஸ்பாயமெந்துங்கூடி 1, பிராணதிவாயுக்களைந்துங்கூடி 1, கர்மம் 1, அஞ்ஞானம் 1, ஞானம் 1, ஆக எட்டுங்கூடி ஆத்மா அஷ்டபுரிதேகமெனப்படும். இதுவே சூட்சுமத்திற் நூலதேகமாம்.

சூட்சுமத்திற் சூட்சுமதேகமாவது—ஞானேந்திரியங்கள் 5, கண்மேந்திரியங்கள் 5, பிராணதிவாயுக்கள் 5, மனம் 1, புத்தி 1, இந்தப் பதினை முதத்துவங்களும் பொருந்தினதே சூட்சுமத்திற் சூட்சுமதேகமென்க. இதுவே லோகாதிலோகம் போய்வுருமென்றதெனப்படும்.

சூட்சுமத்திற் காரணதேகமாவது—வாயுவின் ஆதாரத்தினாலே மனதும், தேயுவின் ஸ்வரூபத்தினாலே புத்தியுமாகிய விரண்டும், வாயுவினாலும், தேயுவினாலும், வர்த்திக்கப்பட்ட படியினாலே இது சூட்சுமத்திற் காரணதேகமெனப்படும். இம்முன் அங்கூடியே சூட்சுமதேகமாயிற்றென்க. இதற்கு வித்தை சொப்பனம். அபிமானிதைசதன் இருதப்பெயரெதினால் வாகுதென்னில்? தேயு சொரூபமாய் சகலதேசங்களுஞ்சஞ்சரிக்கிறப்பசாலென்க. இதற்கு குணம் சாதவீகம். சத்திரிசசாசத்திரி. தானம் கண்டம், போகம் புரியுத்தபோகம். இன்ன ஏனியதென்று பேதாபேதமில்லாமற் கொள்வதாதலாற்புரியுத்தபோகமென்றதென்க. அக்ஷரம் உகாரம். இது எல்லாத்தொன்று வர்த்திக்கிறபடியினாலே அந்தாரதாரவென்று பெயராம். வர்த்தித்தலென்றது, வளர்தலாம்.

காரணத்திற் நூல, சூகீடம், காரணதேக விவரம்.

காரணத்திற் நூலதேகமாவது—நூலமுதல், சூட்சுமமும் நீயறிநதார்போவென்று குருவானவர் கேட்டு சீடன் தேவரீர்குருபாரினாலே அறிந்தேனென்று சொல்ல, நீ யாரென்று கேட்டார்? சீடன் நானறியேனென்றான். நீ அறியேனென்றதே ஆணவம். அதுவே காரணதேகமென்று சொல்லில் பின்னும் சீடனைப்பார்த்து நீ யறியேனென்று சொன்னது நீ அறிந்துசொன்னதோ அறியாமற்றான் சொன்னதோ வெ

ன்று கேழ்க்க? சீடன் நன்றாய் விசாரித்துப் பார்த்துதான் நானறியேனென்றும் அறிந்தேனென்றுஞ் சொன்னேனென்றான். நீ அறிந்துசொன்னவனே ஞானசொருடன், அறியேனென்றதே யாவைசொருபம், இதுவே காரணத்திற் றாலதேகமாம். இதற்குப் பஞ்சபூதவாயு வியங்குகையால் வாயுவுமுண்டு. அந்தவாயுவு வெளியில்லாமல் நடவாதாகையால் வெளியாகிய ஆகாயமுமுண்டு. நியசனம்பண்ணி, யது சுழுத்தியிற்றங்கி, யதில் சீரணமாய்ப்போனதே அக்கினியுமுண்டு. அது தண்ணீர் கூடாமல் சீரணமாகாதாகையால் அப்புவுமுண்டு. அந்தச்சுழுத்தியி லொன்றுந்தெரியாமற் கிடப்பதாகையால் பிருதினியுமுண்டு. இந்த பஞ்சபூதமுண்டானபோதே இருபத்தைந்துகுணமு மதிலடங்கியிருக்கும். இதுவே காரணத்திற் றாலதேகமெனப்படும்.

காரணத்திற் சூட்சுமதேகமாவது—அந்தக்கரணமாகிய உள்ளமும் ஆகாசமுங்கூடி காரணத்திற் சூட்சுமதேகமென்றதெனப்படும்.

காரணத்திற் காரணதேகமாவது—சுழுத்தியவத்தையிற் சகல விந்தரியங்கள் காரணங்களாகிய விவையெல்லாம் பிரளயமானவிடத்தில் அந்தக்கரணம் ஒன்றுமே நிற்கையால் அதுவே காரணதேகத்திற் றாரணதேகமெனப்படும். இம்மூன்றுங்கூடியே காரணதேகமாம். இதற்கவத்தை சுழுத்தி, அபிமானி பிராஞ்ஞனம். இந்தப்பேரெதினால் வந்ததென்னில்? சாக்கிரமும் சொப்பனமுமறிந்து, தான் சுழுத்தியிலே யிருக்கிறபோது கியானமுண்டாகையால் பிராஞ்ஞனென்று பெயருண்டாயிற்றென்க. சுழுத்தியில் யெப்படியிருந்தேனென்று சீடனாகேட்க? அதற்கு நீ யிருட்டுவீட்டிலே யிருந்தாப்போ யிருந்தாயென்று குருநாதன்சொன்னதுக்கு, சீடன் நானிருட்டுவீட்டிலே யிருக்கிறேனென்று சொல்லாமலிருந்ததென்னவென்றான்? அதற்கு அசுத்தமாயையானதா லதிலுணக்கு சொல்லக்கூடாதென்று குருநாதன்சொல்லி திருஷ்டாந் கிரத்தாலுணர்த்துகிறதாவது—ஒருபுருஷன் கைசருவி கணத்திலே விழுந்து வேறொருவனிரங்கித் தண்ணீர்மூழ்கித் தட

வுகையில் அகப்பட, மேல்பிரந்தவன் அகப்பட்டதோ யில் லையோவென்றான்? கையிலகப்பட்டிருக்க தண்ணீரில் பிழைச் சிருந்தும் யேசுப்போகத்ததுபோல சுழுத்தியிலிருந்ததென்று சொல்லப்பட்டது. சுழுத்தியைவிட்டு விழித்தபோது கரு வென்றுங் காணாமல் சுகமாய் திருத்திரைபோனென்று சொல்லுவதினால் சுழுத்தியிற் கிடக்கிறபோதும் கியானமுண்டாயிருந்ததென்க. இதனால் பிராஞ்ஞனென்னும் பெயருண்டானதாம். சுழுத்தியிலொன்றுங் காணாமையினாலே தமோ குணமாம். சத்தி திரோதாய் சத்தியாய். தானம் இருதயம். போகம் ஆன்மா, அக்ஷரம், மகாரம். இதனியிலு தின்றா டாடினபடியினாலே பாமாத்மாவென்று பெயரானதாம்.

மகாகாரணத்திற் றூல, நுகீதம், காரணதேகவிவரம்.

மகாகாரணத்திற் றூலதேகமாவது சாக்கிர, சொப பன, சுழுத்தியவத்தைகளையறிந்துத தானொருவனாய் வேறே நின்றதே துரியம். இதுவே மகாகாரணதேகமென்ப பதும் இந்த மகாகாரணதேகத்திற் றூலதேகக் கருபுட் பஞ்ச பூதமுண்டென்கிறதெப்படியென்னில்? இதுவே சிவனுடைய பஞ்சமுகமானாடியினாலே பஞ்சபூதமுண்டாம். அதெங்ங னெனில்? சத்தியோசாதமுகத்தில் பூமி, வாமமுகத்தில் அபபு, அகோரமுகத்தில் அக்ரி, தற்புருடமுகத்தில் வாயு, ஈசானியமுகத்தில் ஆகாயம். இந்தப்படி பஞ்சபூதங்களு முண்டானபடியினாலே கருவி காரணங்களுமுண்டா மாகையா லிதுவே மகாகாரணதேகத்திற் றூலதேகமென்றதென்க.

மகாகாரணத்திற் சூட்சுமதேகமாவது—மகாகாரணத்திற் சூட்சுமதேக மெப்படியென்னில்? இது பஞ்சாக்கரசொருப மாகையால் பஞ்சபூதங்களுமுண்டாம். அதெங்ஙனெனில்? நகாரம் பிருதிவி, மகாரம் அபபு, சிகாரம் தேபு, வகாரம் வாயு, யகாரம் ஆகாயம். இந்த ஐந்து மதுபவத்தாலறியப் பதும். அஃதெங்ஙனெனில்? சுவாதிட்டானம், மணியூகம், அனுகதம், விசத்திவரையில் நிரைநிரையே நமசிவ என்னு நாலக்கரங்களும், ஆக்னையில் யகாரமும், ஓங்காரரூபமும், நாத ரூபமாகையால் அறிவு சொருப மாயிருக்குமென்க. இந்த

பஞ்சாக்காங்களிலறிந்த பஞ்சபூதங்களே மகாகாரணத்திற் குட்சுமதேகமென்றதெனப்படும்.

மகாகாரணத்திற் காரணதேகமாவது—ஆக்ஷைக்கரத்தி லிருக்கிற பிரணவத்துக்கு, குட்சும பஞ்சாக்காமென்றுபெய ராம். இதுவே மகாகாரணத்தில் மகாகாரணதேகமானதாம். அஃதெங்ஙனெனில்? அகார, உகார, மகாரம், பிரணவம், சுருஷ்ட டிப்பிக்கிறதர்க்கு காரணமாயிருக்குமாம். இதுவே மகா கார ணத்தில் மகாகாரணதேக மென்றதென்க. இந்த மூன்றுங் கூடியே தேகமாச்சுதாம். இதற்கவத்தை துரியம். அபிமானி பிரத்யேகாத்மா. இந்தப்பெயரெதினால் வந்ததென்னில்? முன்சொல்லப்பட்ட சாக்கிரசொப்பன சுமுத்திகளையறிந்து, இந்த மூன்றினிட தன்மலட்சணமுமறிந்து, இவற்றிலகப் படாமல் தான் வேறே ஞானசொரூபமாயிருந்தபடியினாலே பிரத்யேகாத்மாவென்ற பெயருண்டாச்சுதென்க. இதற்கு குணம் சுத்த சாத்வீகம். சத்தி ஞானசத்தி. தானம் லலா டம். போகம் ஆனந்தபாவசபோகம். இந்த ஆனந்த பா வசபோகத்தைத் தானறிந்து வேறே நின்றபடியினாலே இந் தப்போகமே பரனென்று சொல்லப்படுமாம். இதற்குக்ஷரம் ஓங்காரம். இந்த நாலவத்தையான மலமும், தானறிந்து நீங்கி வேறுபடியினாலே நின்மலாத்மாவென்று பெயருண்டான தென்க. இதுவே துரியம். துரியாதீதத்துக்கு அவத்தை யில்லையாகையால் சுத்தமாகிய அறிவே பிரகாசமாக நின்றது. இதற்கு ரூபமில்லையானதினாலே வோர் பிரளயமென்றதெ ன்க. ஆத்மதரிசனம் தொம்பதமுற்றும். இந்த தொம்பதா ர்த்தமே தத்பதத்துக்குத் தூலதேகமானதென்க.

தத்பததரிசனம். (அதர்வணவேதப்படி.)

தத்பதம் பதிதரிசனம். (அதர்வணவேதப்படி) சீடன் குருவைத் தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து, தேவரீர் திருவுளத்தி னாலே யென்னை நானறிந்தேன், முன்னெனக்குத் தெரியாத படியினாலே பசுவென்கிற பெயருண்டாயிருந்தேன். இனி யெனக்கு அதர்வணவேதத்தி லுண்டானபடிக்கு தரிசனம் திருவுள்ளம்பற்ற வேண்டுமென்றான்? நீ சொன்னவார்த்தை

சத்தியம், குருவினுடைய வனுக்கிரகமில்லாவிட்டால் தெரியாதாகையால் யென்னிடதேகமென்கிற பிரகாசத்தினாலே பதிதரிசனப் பண்ணிவிடக்கப்படும். நீ உன் சத்தவறிவினாலே கேடுகள் உத்பலக்ஷணம் உபதேசிக்கப்பட்டது. தத்பதத்திற்கு தூல, சூக்ஞம், காரண, மகாகாரணமென நாலுதேகங்களுண்டாமென்க. ஆடுகங்களுனெனில்

தத்பததூலதேகமாவது — இது விராட்டு தேகமெனப்படும். தூலதேகமே பிண்டபிரமாண்டம். இதுவே சிவனுக்கு அஷ்டதனுவாச்சுதாம். அதேதென்னில்? பஞ்சபூதம் 1, சந்திரசூரியர் 2, அதிதம் நிர்மலாத்மா 1, ஆக எட்டு. இந்த எட்டுமே சிவனுக்கு அஷ்டதனுவென்றதென்க. இதுவே விராட்டுதேகம். இதுவே சர்வபூதத்துக்கும் அதிதேவதையாயிருக்குமாம். இந்தத்தேகத்துக்கு யாவேவதத்தில் பூருடகுத்திரஞ் சொல்லப்படுவதாம். இதற்கவத்தை உற்பத்தி, அபிமானி பிரமா, குணம் ராசதாங்காரம், சத்தி கிரியாசத்தி, தானம் சூரியத்தானம், போகம் சர்வபூதாரம், அக்ஷரம் ஆகாரம், இது இத்தனையிலுந் தாடாடினபடியினாலே சர்வபூதாத்மாவென்று சொல்லப்பட்டதென்க.

தத்பத சூட்சுமதேகமாவது—இரணிய கெற்பதேகமெனப்படும். இது சகலவிந்திரியங்களுக்கும் நியங்கா வானதி தேவதையாயிருக்குமாம். அதெப்படி யெனில்? அந்தக்கரணமாகிய உள்ளமே ஆத்மா, மனதே சந்திரன், புத்தியே பிரமா, சித்தமே நாராயணன், ஆங்காரமே ருத்திரன். இதுவே அந்தக் கரணபஞ்சகம், ஆகாயத்தின்குணம் நீந்தென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவற்றின் விவராவன.

வாயுபஞ்சகமாவது—முக்கியம், வயிரவம், பிரபஞ்சம், அந்தர்யாமி, மகாப்ராணன் எனலீந்து. இது வாயுவின்குணம். தேயுவின் குணமாவது—திசைதிக்கே சோத்திரம், வாய்வே தொக்கு, சூரியனே சட்சு, வருணனே சிங்ஙுவை, அசுவனிதேவதையே ஆக்ராணம் ஆக லீந்து. அப்புவின்குணமாவது—ஆகாயத்தினிடையே சத்தம், சயித்தியமே பரிசம், பிரகாசமே ரூபம், சுவார்சியமே ரசம், சர்வவாசனையே கர்

தம் ஆக ஐந்து. பிருதிவியின் பஞ்சகமாவது—வாக்கே அக்ஷி, பாதமே திருவிக்கிரண்டம், பாணியே இந்திரன், பாயுருவே நிருதி, உபத்தமே பிரசாபத்தி ஆக ஐந்தும் பிருதிவியின் குணமாம். இது இரணிய கெற்பதேகமாம். இதற்கவத்தை திதி, அபிமானி விஷ்ணு, குணம் சாத்வீகங்காரம், சத்தியிச்சாசத்தி, தானம் சந்திரத்தானம், போகம், சர்வபரலோகத்துவபோகம், அக்ஷரம் உகாரம், இத்தனையிலுமின்று வர்த்திக்கப்பட்டபடியினாலே சத்திராத்மாவென்றதென்க.

தத்தபதகாரணதேகமாவது—இது அவ்யாக்ருததேகமெனப்படும். விராட்டுதேகமும், இரணிய கெற்பதேகமு மறிந்து அவ்யாக்ருததேகஞ் சுத்தமானபடியினாலே உனக்கறியப்போகாதென்று சீடனுக்குச்சொல்லி குருநாதன் அருளிச் செய்கிறதாவது—அவ்யாக்ருதமே திரோதாசத்தி, அதுவே குண்டலிசொருபினி சத்தி, அதுவே அம்பாவத்தை, அதுவே யாணவமாயை, அது மூன்றுகுணங்களுக்கும் கோப்பியமாய் படங்கிநிற்குமாம். அதாவது சாத்வீகங்காரம், இராசச அகங்காரம், தாமதகங்காரமாகிய மூன்றில் சாத்வீக அகங்காரத்தில் அந்தக் கரணபஞ்சகம். சூரியாதி அதிதேவதையினுற் புத்தியாச்சுதென்க. இராசச அகங்காரத்தில் ஞானகன் மேந்திரியங்கள், பிரணபஞ்சகங்க ஞற்பத்தியாச்சுதென்க. தாமதகங்காரத்தில் பஞ்சபூதங்கள், தன்மத்திரையான சத்தாதிவிஷயங்களு முண்டாயினவென்க. இவையெல்லாம் அவ்யாக்ருதத்தில், விரையில் மரமடங்கினுப்போ லடங்கியிருக்குமாகையா விதுவே விசுவக்கிராசமென்றும், வருத்திரனுக்குக் காரணதேகமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதற்கவத்தை பிரளயாவத்தை, அபிமானி ருத்திரன், குணம் தாமதகங்காரம், சத்தி திரோதாசத்தி, தானம் அக்ஷித்தானம், போகம் சர்வாங்காரபோகம், அக்ஷரம் மகாரம். இது யெல்லாத்திலுமின்று வர்த்திக்கப்பட்டதினாலே சுத்தாத்மாவென்று பெயருண்டானதென்க. பதிதரிசனம் தத்தபதமுற்றும்.

|| சிபபதங்களைவன.

தொம்பதம், தத்தபதம், அசிபதம், அதிபதம், நிசபதமெனப் பதங்களைந்தெனப்படும்.

தொம்பதம்— தூல், சூக்கும, காரணசரீரங்கள் வீவன், சாட்சி, யெனவைந்தாம். தத்பதம்—விராட்டு, இரணியகாபபன், மாயை, அழியாக்குதன் ஈஸ்வரன், பிரமா, வெணுவந்தாம்.

அசிபுதம்—சுத்தம், சூன்னியம், சுபாவம், ஒழிவு, அதித மன்வந்தாம்.

அதிபதம்—சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரப்பிரமம், சர்வ சாக்ஷி, யெனவைந்தாம். நிசபதம்—எதார்த்தம், ரகசியம், அறுதி, ஒடுக்கம். மோனம் யெனவைந்தாம்.

அங்காங்கு ஐசக உபக்கிரமமாவது.

பிராச்சித்தவானிடத்தில் சுத்தனென்னு நாமமுண்டா னுப்போல யதார்த்தத்தில் சுத்தமுண்டாம். சுத்தனுக்கு அழிவற்றவென்று நாமமுண்டானுப்போல சுத்தத்திற் சத் துண்டாம். கிளிஞ்சலில் வெள்ளியுண்டானுப்போலச சத் திலே விராட்டுண்டாம். மண்ணிலே கடமுண்டானுப்போல விராட்டிலே தூலசரீரமுண்டாம். சொல்லில்லாதவிடத்திற் பொருளில்லாததுபோல ஆகாசத்தில் சூன்னியமுண்டாம். கேவலத்தில் அறிவு செனித்தாப்போல சூன்னியத்திற் சித் துண்டாம். அறிவிலே காணஞ்செனித்தாப்போல சித்திலே இரணியகொப்பமுண்டாம். சூக்குமையிலே பைசந்தி செ னித்தாப்போல இரணியகொப்பத்திலே சூட் 'மசரீரமுண் டாம். அறுதி சொல்லுடையவனுக்கு சுபாவமென்னு நாம முண்டானுப்போல அறுதியிற் சுபாவமுண்டாச்சது. நி மலசித்தத்தில் சுகமுண்டானுப்போல சுபாவத்தில் ஆனந்த முண்டாம். சுகசித்தத்தில் சுதந்தாயுதது செனித்தாப்போல ஆனந்தாதித்தில் மாயையுண்டாம். தோப்பினிடத்தில் மர ங்களுண்டானுப்போல மாயையில் வித்தையுண்டாச்சது. அசைவற்றவிடத்திற் றொழிலில்லாததுபோல வொடுக்கத்தி லொழிவுவுண்டாச்சது. ஒழிவுவீரதவனுக்கு சுழுத்தியைப் போல பாவசென்னு நாமமுண்டானுப்போல ஒழிவில் பரப் பிரமமுண்டாச்சது. ஆகாசநீர்மல கண்ணாடியில் பிரதிவிம் சிச்சாப்போல பாப்பிரமத்தில் ஈஸ்வரனுண்டானான். சுதந் தரவானுக்கு அந்த பந்த சத்திபோனவுடனே அவன் சுதந்

தரவானென்று பெயருண்டானாப்போல ஈசுவரனிடத்திலே சீவனுண்டாம். ரகசியம் அதிதமென்னும வாக்சியமுண்டா னாப்போல மோனத்தில் அதிதசாட்சியுண்டாச்சுது. பர்வத வுச்சிவாசிக்கு சர்வதரிசனென்று பெயருண்டாதுபோல சர்வசாட்சியிடத்தில் ஈசரசாட்சியுண்டாச்சுது. மடரகசீத் திற் கடாதாசமுண்டானாப்போல ஈசரசாட்சியில் சீவசாட்சி யுண்டாச்சுது. இதுவே உபக்கிரமமென்க.

பஞ்சபத மகாவாக்சியக் கடடனை.

தூலசரீரம், சூட்சுமசரீரம், காரணசரீரம், சீவன், சாட்சி ி, விராட்டு, இரணியகெற்பம், அநதர்யாமி, ஈசுரன், பிரமம் ி, சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரப்பிரமம், சர்வசாட்சி ி, ஈத்தம், சூன்னியம், சுபாவம், ஒழிவு, அதிதம் ி, இதார்த் தம், ரகசியம், அறிதி, ஒடுக்கம், மோனம் ி.

சமசத்தியுடனேகூடி விசுவனென்று பெயராச்சது; தூல சரீரம். விசுரசத்தியுடனேகூடி தைசதனென்று பெயராச் சுது, சூட்சுமசரீரம். தமோ அவித்தையிலேகூடி பிராஞ்ஞ னென்று பெயராச்சது, காரணசரீரம். ரகோ அவித்தையசத் தியில் பிரதிவிம்பிச்சி சீவனாச்சது. சுத்தஅவித்தை சத்தி யுடனேகூடி கூட்டுதென்று பெயராச்சது, சாட்சி. விரா ட்டு ரூபியுடனேகூடி வைசுவரனென்று பெயராச்சது, விரா ட்டு. இரணியகெற்பதபூடனேகூடி சூத்திராத்நாவென்று பெயராச்சது இரணியகெற்பம். தமோமாயாசத்தியில்கூடி அநதரியாமியென்று பெயராச்ச அநதரியாமி மாயாசத்தியில் பிரதிவிம்பிச்சி ஈஸ்வரனென்று பெயராச்சது ஈஸ்வரன். மூலப் பிரகிருதியுடனேகூடி பிரமமென்று பெயராச்சது பிரமம். சத் தநுபசத்தியுடனேகூடி பரனென்று பெயராச்சது சத்து. சித் தூபியுடனேகூடி பரிபூரணனென்கிற பெயராச்சது சித்து. ஆனந்தநுபியுடனேகூடி புரமானந்தனென்கிற பெயராச்சது ஆனந்தம். பராசத்தியுடனேகூடி பரப்பிராமென்று பெயராச் சுது பரப்பிரமம். சிற்சத்தியுடனேகூடி சர்வசாட்சியென்று பெயராச்சது சர்வசாட்சி. லயசத்தி சத்தியுடனேகூடி சுத்த மென்று பெயராச்சது சுத்தம். அசிந்தித சத்தியுடனேகூடி

ஞன்னியமென்று பெயராச்சது ஞன்னியம். நிச்சயசத்தியுடனேகூடி சுபாவமென்று பெயராச்சது சுபாவம். அஞ்சலசத்தியுடனேகூடி பாழிவென்று பெயராச்சது ஒழிவு. அதீதசத்தியுடனேகூடி அதீதனென்று பெயராச்சது அதீதம். மானயெதார்த்தசத்தியுடனேகூடி யெதார்த்தமென்ப பெயராச்சது யெதார்த்தம். மோனஅதிசய சத்தியுடனேகூடி ரகசியமென்று பெயராச்சது ரகசியம். மோனநிச்சய சத்தியுடனேகூடி அறுதியென்று பெயராச்சது அறுதி. மோன ஞானசத்தியுடனேகூடி வொடுக்கமென்று பெயராச்சது ஒடுக்கம். மோனசத்தியுடனேகூடி மோனமென்று பெயராச்சது மோனம்.

ஐக்கியசமாதியாவது.

தூலசரீரத்தை விராட்டிலொடுக்கி, விராட்டை சத்திலொடுக்கி, சூட்சுமசரீரத்தை சத்தத்திலொடுக்கி, சத்தத்தை யதார்த்தத்திலொடுக்கி, சூட்சுமசரீரத்தை இரணியகர்பத்திலொடுக்கி, இரணியகர்பத்தை சித்திலொடுக்கி, சித்தை ஞன்னியத்திலேயொடுக்கி, ஞன்னியத்தை ரகசியத்திலேயொடுக்கி, காணசரீரத்தை மாயையிலொடுக்கி, மாயையை ஆனந்தத்திலொடுக்கி, ஆனந்தத்தை சுபாவத்திலொடுக்கி, சுபாவத்தை அறுதியிலொடுக்கி, சீவனை ஈசானிடத்திலேயொடுக்கி, ஈசானைப் பரப்பிரமத்திலேயொடுக்கி, பரப்பிரமத்தை யெழுந்தருளிடத்திலேயொடுக்கி, யொழிவை யொடுக்கத்திலேயொடுக்கி, சாட்சியை பிரமத்திலேயொடுக்கி, பிரமத்தை சர்வசாட்சியிலேயொடுக்கி, சர்வசாட்சியை அதீதத்திலேயொடுக்கி, அதீதத்தை மோனத்திலேயொடுக்கி, இப்படியெல்லா மொடுங்கினால் ஒடுங்காமலிருந்தது நிசபதமாம்.

மெய் - ஆத்மா, பொய் - அநாத்மா, இலக்கணங்கள்

மெய்யாவது தத்துவம், தத்துவமாவது - சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மிலக்கணமே வடிவாயுள்ள யெவ்வனுநிறைந்துள்ள ஆத்மஸ்வரூபமாம். தத்துவம், மெய், உண்மை ஒருபொருட்களினி. பொய்யாவது—நாமரூபங்களான பஞ்சபூத பௌதிகங்களாகிய அருவம் உருவம் அருவாரூவ

மெனப் பகுத்துச் சொல்லக்கூடாத, அநிர்வாசியவடிவமென் னும் மாயையே, பொய்யென்பதாம். மாயை, பொய், கற் பனை, மித்தையென்பன ஒருபொருட்டினி. இது என்னுது, இத்தேகம் நான், இச்சகம் சத்தியம்என்னு மபிபு:னமுடை டுவரே அந்த மாயையையுடையவராம். மாயையுதுதானுய் விதமென்று பார்த்தவரில்லையாம். மாயை மித்தையாதலின் அதன்காரியங்களு மித்தையேயாம். மாயை பிரமத்தின் வே ரெனின் வஸ்துவமிரண்டாமல்லவா? மாயையும் பிரமமுமொ ன்றெனின் வஸ்துவம் பொய்யாமல்லவா? பிரமத்திற்கும் பிர பஞ்சத்திற்கு மத்தியில் அவாந்தரமாகத் தோன்றுகின்ற அந்த மாயை தனியே ஒருமுதலாகி பிரமத்திற்கு வேறுபட்டிராது, அதனால் வஸ்து இரண்டாகமாட்டாதென் றறிகவென்ப தாம். சத்தி, சத்தனைத்தவிர வேறில்லையாம். அதெப்படி யெனில்? இந்திரசாலசத்தியானது, அதனைக்காட்டி சாலக் காணைவிட, வொருவஸ்துவென வேறின்மையானும், அச்சத் தியில்லாதவிடத்தும் சத்தனிருக்கையானும், அச்சத்தானும் சத்தியும் எங்ஙனமொன்றும், அங்ஙனமொன்றாகாதுமேல் அச்சத்தியைப்போல அச்சத்தன் சத்தாகானென்கவென்ப தாம். புல்முதலியனவாகிய சடவஸ்துக்களைத்தும் அத்தற் குரிய காலத்திற் புஷ்பித்துக் காய்ப்பனவெல்லாம் அவ்வப் பொருள்களின் சிற்சத்தி செல்லாதிருக்குமாயின் தொன்று தொட்டு வருகிற தாவரசங்கமமாகிய உயிர்களைத்திற்கும் சூணங்கள் மாறுபடும், கருப்பையிலிருக்கும்முட்டையிலுள்ள பஞ்சிகள் அனந்தவர்ணமுடையதாகும் விசித்திரம், அருமை பான சிற்சத்தியில்லாவிடில் அரசனில்லாதபட்டணம்போ லெ ல்லாமாறுபடும். சூரியக்கிரணமே பகிர்முகத்தில் மித்தையான சலமாகவும், அந்தர்முகத்தில் உண்மையான கானலாகவும், நீகாற்றுவனபோல, பிரமப்பிரகாசமே பகிர்முகத்தில் மித்தை பான மாயாசத்தியாகவும், அந்தர்முகத்தில் உண்மையான சிற்சத்தியாகவும் தோன்றிய இச்சத்தியே, யனைத்திற்குமுள் ளீடாயிருந்து நடாத்துதலின், இஃதின் தன்மையை யதன் மேல்வைத்துக் கூறினதேயன்றி அதற்கின்றென்றதென்க.

கற்பனையின் மூலந்தெரிந்தவன் அதனிடத்தில் மயங்கா

சர்வதேள் விஷ சஞ்சீவி

கதரிவந்தவன் களிப்புடன் செல்வான் !

விஷந் தீண்டினவன் நிமிஷத்தற் குணமடைவான் !!

குணமில்லாவிட்டால், ரூபாய் 100 இனும் கோடுக்கப்படும்!!!

நண்பர்களே ! ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மாணுக்கர்களிருக்கிற அரைசிலும் தேளினுடைய உபததிரவம் பொறுக்க முடியாமல் அவஸ்தைப் படுவதை நாம் அனைவரும் கண்டு விசனமுற நேரிடுவதைப்பற்றி, நாம் அதிக நஷ்டப்பட்டு இதற்காக உயர்ந்த மருந்து சண்டு சிடிதிறுக்கிறோம் இது அநேக ஐரோப்பிய டாக்டர்களாலும், தமிழ்நாட்டிய பண்டிதர்களாலும், நன்கு மதிக்கப்பெற்றது.

இவ்விஷ சஞ்சீவியை இன்னும் எலி, நாய், பூரான, செய்யான், பாம்பு நண்டுதற்கா முதலிய எவ்வித விஷ ஜெருதுக்கள் தீண்டின போதிலும், டைராக்ஷனில் சொன்னபிரகாரம் உபயோகித்தால் குணமடையும்.

இந்த லங்கர் மார்க்குள்ள சர்வதேள் விஷ சஞ்சீவியைக் கைப்பற்றுங்கள். இவ்விஷ சஞ்சீவியை ஒவ்வொரு பையனும் அவசியம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது.

வேண்டுபவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

விலை பாக்கெட் 1-கீத ரூ. 0-8-0 டீசன் 1-கீத ரூ. 5-0-0

வி. எ. எஸ். பாணி கம்பெனி,

3, இஞ்ளப்பன் தெரு, மதராஸ்.

சுத்திரமான அமெரிக்கன் கெடியாரங்கள்.

குறைந்த விலை ரூ. 3—0—0.

இப்படத்தில் காணும் கெடியாரத்தை அமெரிக்காவிலிருந்து தருவித்து இருக்கிறோம். பார்வைக்கு வெகு அழகுடையதும், தலைச்சாவி உள்ளதும், நடுத்தர அளவான துமாகயிருக்கும். இக்கெடியாரத்தை வாங்குகிறவர்களுக்கு ஒரு அழகான பவண்டன் பேனா ஒரு ரூபா விலையுள்ளது. இனமாய் கொடுக்கப்படும். சொற்ப விலையில் நெடுநாளைக்கு உழைக்கக்கூடிய கெடியாரம் இது ஒன்றே. 5-வருஷம் உத்திரவாதம் பெற்றது.

விலை கெடியாரம் 1-க்கு இனம் உடன் ரூ. 3-0-0.
தபாற் செலவு 4-0-0.

வி. எ. எஸ். பாணி,

நெ. 3, இருளப்பன் தெரு

மதராஸ்

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிகழ்வு

